

Giới thiệu Tham Thiên

Thiên Thư tàn quyền thần bí xuất hiện trên thế gian khiến thiên hạ quấy lên một hồi tranh đoạt đẫm máu. Rốt cuộc đó là gì? Đơn giản là cơ duyên tạo hóa hay còn có huyền cơ khác? Trường sinh bất lão có phải là đích đến duy nhất của việc tu hành?

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mưa đêm Trường An

Người dịch: Faker

Biên: Vivian Nhinhi

Cuối thu năm 540 sau công nguyên, tại Trường An, kinh đô nước Ngụy.

Trời bắt đầu đổ mưa từ giờ Ngọ, ban đầu chỉ là mưa nhỏ, khi mặt trời xuống núi thì chuyển mưa lớn khiến trên đường có rất ít người qua lại.

Thêm nữa, dù chưa tới lúc lên đèn nhưng vì sắc trời chuyển tối sớm nên trong thành lục tục thấy xuất hiện những ánh đèn. Ánh sáng chủ yếu tập trung ở khu vực có phạm vi chùng mười dặm phía đông thành, đó chính là nơi xây dựng hoàng thành đồng thời là khu vực mà các những người phú quý sinh sống.

Tây thành kém phồn hoa hơn, số hộ gia đình thấp đèn không nhiều lắm, nhưng phía Tây Bắc của Tây thành có một nơi phát ánh sáng mà độ sáng ở đó mạnh hơn ánh đèn rất nhiều, ánh sáng lại bập bùng liên tục.

Nơi tỏa ra ánh sáng đó là một tòa miếu thờ không lớn lắm lại khá rách nát, tường miếu lẫn phòng hai mé đông tây đều đã sụp xuống, hiện tại chỉ còn mỗi một gian mà khi trước vốn là chính điện đặt tượng thần được thờ cúng.

Nơi thần đàn của chính điện đặt một pho tượng thần, có điều vì không có người chăm lo bảo vệ nên tượng thần này đã bị hư hại nghiêm trọng, nước sơn bong tróc để lộ phần thân gỗ ra ngoài khiến người ta khó mà nhận ra đó là thần thánh phương nào nữa rồi.

Ngay giữa đại điện có một đồng lửa, quanh đó có mấy đứa trẻ ăn xin vận quần áo tồi tệ, những đứa này tuổi còn khá nhỏ, đứa lớn nhất cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, còn đứa nhỏ nhất đoán chừng chỉ khoảng tám chín tuổi.

Đứa lớn nhất bọn, nhìn qua thấy ngực hơi phồng lên, chắc hẳn là con gái, hiện tại đang nâng một bát nước thuốc đồng thời nói chuyện với một đứa nhỏ nằm phía trước tượng thần.

Đứa nhỏ nằm trên đồng rom kia khoảng mười hai, mười ba tuổi, là con trai, rất gầy, hơn nữa chẳng hiểu vì sao nó chẳng buồn đón nhận chén thuốc mà cô bé đưa đến, chỉ đưa mắt nhìn trừng trừng cô bé kia, còn mặc cho cô bé nói gì nó cũng tuyệt không chịu nhận chén nước thuốc.

Ngoài hai đứa bé này ra, trong miếu còn hai đứa nữa, một cậu bé đang nấu cơm, có điều nói nấu cơm với ăn xin ăn mày thì chẳng qua cũng chỉ là tiến hành phân loại thức ăn, tiếp đó lần lượt bỏ vào hai bình sứ treo trên bếp lửa, điểm đáng chú ý ở đây là không như ăn xin thông thường gầy gò, ốm yếu, nhóc này rất mập mạp trắng trẻo.

Đứa cuối cùng là một bé gái đang nhóm củi, cô bé này có đôi mắt rất to, chưa thấy mở miệng nói câu nào mà chỉ dùng tay ra tín hiệu với người khác nên hẳn là bị câm.

Cô bé đưa thuốc khi này thấy bạn mình cố chấp không chịu uống thuốc nên có phần nóng giận, tuy vậy cô cũng không tá hỏa nổi cáu mà chỉ nhẹ nhàng hỏi lý do.

Đứa bé trai đang nằm không nhìn cô mà nghiêng đầu sang một bên, miệng cũng chẳng đáp lời.

Cô bé khuyên thêm mấy câu đoạn lại đưa chén thuốc tới nhưng đứa bé trai kia đột nhiên ngồi bật dậy, rất nhanh vung tay hất đổ chén thuốc, hơn nữa còn giận dữ nhìn cô bé trừng trừng.

Cô bé vội vàng đi nhặt lại chén thuốc, chén thì không bể nhưng nước thuốc đã đổ hết ra nền đất.

Đứa bé trai nghiêng đầu nhìn cô bé, sự giận dữ trong mắt từ từ tan biến, thay vào đó là đau thương cùng cực, sau một thoáng nó đưa tay áo lau nước mắt rồi thả người nằm vật xuống, miệng vẫn chẳng nói câu nào.

Cô bé bất đắc dĩ nhìn đứa bé trai đang nằm một cái đoạn cầm chén thuốc đưa cho tên mập đang nấu com, mặt cô không khỏi âu lo khi thấy trời mưa càng lúc càng mau, càng nặng hạt:

“Có biết Lữ Bình Xuyên với Mạc Ly đi đâu không thế?”

“Không biết, mà sao Trường Nhạc không chịu uống thuốc?” Tên mập hỏi lại.

Cô bé chỉ lắc đầu rồi tiếp: “Nam Phong đâu, mi có thấy nó đâu không?”

Tên mập vừa lắc đầu vừa đáp: “Sở lão đại, để ta tìm bọn chúng.”

“Thôi để ta đi.” Cô bé họ Sở khoát tay.

Trong khi hai đứa đang nói chuyện, một tràng những tiếng bước chân dồn dập truyền từ ngoài cửa vào, nghe rõ là bước từ xa đến gần, sau một thoáng liền thấy hai tên ăn mặc, một lớn một nhỏ bước vọt tới, đứa lớn khoảng mười ba mười bốn tuổi, mình để trần bước tới. Đứa nhỏ tám tám chín tuổi, trên đầu phủ một cái áo ngắn rách.

Cô bé họ Sở và tên mập vừa tới cửa thì đứa nhỏ gày đen mang chiếc áo ngắn từ ngoài cửa chạy vào: “Cha nó, mưa chết lão tử rồi.”

“Nam Phong, người giấu gì trong ngực đó?” Tên mập nấu com hỏi.

“Người đoán xem?” Đứa bé trai cười xấu xa.

“Tốt rồi, đã đủ người thì ăn com thôi.” Lữ Bình Xuyên quay sang phía tên mập bên đồng lửa nói, tiếp đó đưa tay vẫy vẫy cô bé họ Sở:

“Hoài Nhu, lại đây, ta có chuyện cần bàn.”

Sở Hoài Nhu gật đầu đoạn cùng Lữ Bình Xuyên bước qua một bên, hạ giọng nói chuyện, trong khi ấy, tên mập đem thức ăn trong hũ chia cho mọi người.

Vào lúc tên mập đang chia com, Nam Phong bước tới trước tượng thần, tiếp đó đưa tay móc từ ngực áo ra một bầu rượu rồi lên lên đưa cho Trường Nhạc:

“Cầm lấy, đồ tốt đấy.”

Tên mập chia thức ăn ra làm sáu phần xong thì trong hai hũ chỉ còn lại chút canh, nó liền đổ luôn chúng vào chung một hũ rồi cứ thế ôm hũ mà uống luôn.

Sở Hoài Nhu và Lữ Bình Xuyên có vẻ đang bàn chuyện rất quan trọng, sắc mặt hai đứa cực kỳ nghiêm túc, khi nói chuyện thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn về phía mấy đứa đang ăn com, chẳng rõ hai đứa đang bàn chuyện quan trọng sợ có ai nghe được hay là việc có liên quan tới cả đám.

Nam Phong với Trường Nhạc thì thay phiên nhau uống rượu trong cái bầu mẻ. Nam Phong dường như hỏi điều gì đó nhưng Trường Nhạc chỉ lắc đầu chứ không trả lời.

Trong ngôi miếu thờ đồ nát này ngoài người ra, còn có chuột, chúng ngửi thấy mùi thức ăn liền từ chỗ tối bò ra, chạy về phía cô bé cầm, cô bé lại không đánh chúng mà còn lấy com canh cho chúng nữa.

“Sở tỷ tỷ, Nam Phong đi trộm rượu về cho Trường Nhạc uống.” Mạc Ly mách.

Sở Hoài Nhu nghe xong chỉ quay đầu, khoát tay nói: “Trường Nhạc bị chứng phong hàn nên uống rượu để trừ lạnh thôi.”

Sau một hồi bàn luận, Lữ Bình Xuyên và Sở Hoài Nhu rời chỗ góc tường, bước về phía đồng lửa.

Lữ Bình Xuyên đi đến cạnh đồng lửa đoạn bưng chén com lên, lấy một khúc xương cho Mạc Ly, phần thức ăn còn lại trong chén nó cũng không đụng mà bỏ vào cái hũ tên mập đang ôm.

Chuyện này trước đây cũng hay xảy ra thường xuyên nên hai đứa kia cũng không có phản đối gì, sau khi cảm ơn xong liền chú mục ăn tiếp.

“Người nói đi.” Lữ Bình Xuyên nhìn Sở Hoài Nhu, đề nghị.

“Người nói thì tốt hơn.” Sở Hoài Nhu lắc đầu đáp.

Cả đám còn lại thấy giọng điệu hai người khác thường bèn lục tục nghiêng đầu ngó, chỉ duy có cô bé cầm kia vẫn im lặng ngồi ăn cơm, thì ra cô bé không chỉ có cầm mà còn bị điếc nữa.

“Được rồi, để ta nói.” Lữ Bình Xuyên thoáng suy nghĩ chút rồi lên tiếng.

“Trường An hôm qua có một sự kiện lớn diễn ra, các người chắc cũng đã nghe đến rồi.”

“Đại ca, việc người nói chính là Pháp hội ở Đông thành sao?” Tên mập tiếp lời, đoạn lại bổ sung: “Ta nghe nói, pháp hội kia là để tranh giành kinh thư gì đó đấy...”

Lữ Bình Xuyên gật đầu: “Pháp hội lần này do Hộ Quốc chân nhân đích thân chủ trì nhằm chiêu hiền đãi sĩ, kẻ tham gia tỷ võ mà thắng trận không những có thể được gia phong quan tước mà còn có cơ hội cùng tham tường tìm hiểu Thiên Thư tàn quyển, có rất nhiều cao thủ các môn phái đã tới đây, ta thấy chúng ta nên đi đông thành thử vận may một phen, dù không được nhận làm đệ tử nhưng làm tạp dịch thôi cũng đủ tốt hơn nhiều so với việc cứ ở cái ổ này.”

Lữ Bình Xuyên nói xong, mọi người đều im lặng chưa đáp, nó lại nói tiếp:

“Chúng ta cứ ở mãi đây cũng chẳng phải cách hay, dù thế nào cũng phải nghĩ cách thoát ra, cơ hội như thế chẳng phải lúc nào cũng có, chúng ta không thể bỏ qua được.”

Thấy đám kia không thể hiện thái độ gì, Sở Hoài Nhu ở bên cạnh liền cất lời:

“Cứ quyết như thế, ngày mai đi đông thành.”

Lữ Bình Xuyên nhìn mấy đứa một lượt đoạn nói: “Sắp tới có thể phải ly biệt, ta muốn cùng mọi người kết bái kim lan, không biết các người có đồng ý không?”

Cả đám nghe vậy thì ngớ ngàng gật đầu.

“Mạc Ly, đi rửa chén của người đi.” Lữ Bình Xuyên nói xong liền rút một cây dao ngắn từ bên hông ra đoạn nói tiếp: “Nam Phong, đưa cái cốc đến đây.”

“Đại ca, ta nghe nói cường đạo kết bái mới uống rượu máu, người tốt kết bái lại có một quy trình khác.” Tên mập đưa ý kiến.

“Quý ở tấm lòng, quan tâm gì mấy thứ quy củ vớ vẩn chứ.” Lữ Bình Xuyên khoát tay gạt đi.

Trong lúc đó, Mạc Ly đã cầm chén của mình định đi tới cửa để rửa, khi vừa tới cửa thì cô bé liền hốt hoảng quay đầu lại kêu:

“Đại ca, có người tới.”

Cả đám nghe vậy bèn bước tới bên cửa, chỉ thấy trong màn mưa xuất hiện một bóng người đang chậm chạp bước về phía ngôi miếu..

Qua một chốc, khi bóng người kia đến gần hơn, cả đám mới thấy rõ trang phục của kẻ đi tới, người này tuổi chừng hơn năm mươi, thân vận trường bào màu xanh cũ nát, tay trái y cầm một lá cờ vải một mặt màu vàng nhạt, tay phải nắm một cây gậy gỗ, khi y bước đi thì cây gậy liên tục gõ xuống mặt đất.

Mọi người đều lưu lạc phố phường cả, nên cũng không xa lạ gì với loại quần áo kiểu này, đó là một thầy tướng số mù lòa...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bình sinh bát tự

Dịch giả: Faker

Thấy rõ kẻ đến là một người mù, cả đám thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi rất đúng lúc, thầy bói thì hẳn biết rõ quy củ kết bái.” Sở Hoài Nhu nói.

“Ha ha, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà.(1)” Tên mập cười, tiếp lời.

Nghe thấy trong miếu có tiếng người, người mù dừng lại, hỏi: “Bằng hữu có thể cho ta vào trong trú mưa chứ?”

“Ai cũng chẳng thể mang theo phòng ở mà lên đường được, mời vào.” Lữ Bình Xuyên háng giọng, gắng cho nghe như giọng người lớn, đáp.

“Đa tạ.” Người mù lên tiếng cảm ơn, khua cây gậy gỗ rồi tiến tới, sau khi vào trong đại điện liền bám vào bậc cửa bên đông rồi lần chút rồi ngồi dựa vào tường.

Nhờ ánh sáng phát ra từ đồng lửa trong đại điện, cả đám dần trông rõ tướng tá kẻ mới đến. Người này vóc dáng không cao, tướng mạo bình thường, đôi mắt tuy nhắm lại nhưng từ việc hốc mắt trũng sâu có thể thấy con ngươi người này đã biến dạng sụp xuống. Làn da y rất đen, khuôn mặt đầy vẻ phong trần, có thể là hệ quả của việc phiêu bạt bên ngoài nhiều năm trời.

Y phục trên người y đã ướt sũng nên sau khi ngồi xuống, y liền hạ tay nải trên người xuống đoạn loay hoay mở ra, bên trong thấy có một bộ quần áo khác để thay, một đôi giày cũ và một vài đồ xem bói, ngoài ra còn có một bọc giấy, trong đó là hai cái bánh mì.

Người mù cầm một cái bánh mì lên, đưa tới miệng rồi chậm rãi ăn.

Cả đám tụi nhỏ ở đây trước giờ từng gặp nhiều lần người nghèo cùng kẻ ăn xin khác đến đây ta tặc, vậy nên việc người mù này xuất hiện không khiến chúng quá bận tâm, thêm nữa y vừa rồi đã mở tay nải phơi rõ trước mắt chúng nên lòng đề phòng y đã tan biến hết. Sau khi đun nước sôi, Nam Phong còn mang một bát nước ấm sang cho y, người mù đón lấy xong liền uống nước ấm rồi ăn bánh tiếp.

Quay lại chỗ cũ, Nam Phong lại nhìn người mù một cái, khi này đưa nước, hẳn phát hiện hàm răng người mù rất đều, điều này có chút không bình thường, hiện tại đừng nói tới kẻ hơn năm mươi tuổi, chỉ tính người ba mươi tuổi thôi cũng có rất ít người có hàm răng đều như thế.

Đời người mù ăn bánh mì xong, Lữ Bình Xuyên liền đi đến hỏi y quy củ kết bái, người mù bèn giảng giải, tốc độ nói chuyện của y không nhanh cũng không chậm, rõ ràng từng từ từng chữ, liên mạch ít ngừng ngắt, ngữ điệu bình thản, không hề a kéo dài.

Nghe được lời giảng giải của y, cả đám liền bắt tay hành động, Lữ Bình Xuyên dẫn Mạc Ly ra ngoài làm nhang đèn vàng mã, Nam Phong thì lôi tên mập ra ngoài tìm gà trống, nói là tìm chứ thật ra là trộm bởi tìm, với những kẻ không tiền như chúng, tự nhiên cũng là trộm.

Khi Nam Phong và tên mập rời khỏi ngôi miếu đồ nát, ngoài trời vẫn còn đang mưa, có điều đã nhỏ đi khá nhiều.

“Cho ta xin một ngụm.” Tên mập đưa tay về phía Nam Phong.

“Cái gì đây???” Nam Phong theo phản ứng hỏi lại.

“Rượu đó!” Tên mập vênh mặt đòi hỏi.

Nam Phong liền tục khua tay: “Còn có chút xú, phải để đấy chút còn kết bái chứ.”

“Một ngụm thôi.” Tên mập tiếp tục nài nỉ.

Nam Phong chỉ lắc đầu.

“Chúng ta là huynh đệ chung hoạn nạn mà chỉ xin hớp rượu người cũng không cho sao?” Tên mập dùng kẻ khích tướng.

Nam Phong không thèm để ý đến nó, đi lên đường lớn rồi sai bước tiến nhanh về phía đông.

Tên mập không được uống rượu, mặt như đưa đám, bụng đầy buồn bực bước theo sau.

Đi được mười mấy bước, Nam Phong đột nhiên dừng lại, móc bầu rượu từ trong ngực ra đưa cho tên mập: “Ta phải nói trước, chỉ một ngụm thôi.”

Tên mập nghe thế, tức thì mồm năm miệng mười đồng ý đồng thời đưa tay tóm lấy bầu rượu.

Chỉ thấy tên mập không có đưa tay mở nắp mà dùng răng nhỏ nắp, Nam Phong vội vàng vươn tay ra gạt lại, nhưng mà đã muộn, tên mập đã uống được một ngụm lớn.

Nam Phong hươ hươ bầu rượu, thấy chỉ còn lại đáy bầu mà thôi.

Thấy hẳn tá hỏa nổi xung, tên mập vội vã cướp lời giải thích: “Ta nói giữ lời mà, chỉ uống có một ngụm thôi.”

Nam Phong lại lắc lắc bầu rượu, xác nhận chút còn rượu còn dư chẳng đủ cho người uống một ngụm liền kín đáo đưa lại cho tên mập đoạn nói: “Đội chút nữa chúng ta chia nhau ra, người đi ăn trộm gà, ta lại đi kiếm một một bình khác.”

“Được đó, được đó.” Tên mập khoan khoái ôm lấy bầu rượu rồi tiếp: “À phải rồi, lúc ăn cơm người với Nam Phong đã nói chuyện gì vậy?”

“Trường Nhạc thực như có tâm sự nặng nề, ta hỏi nó có chuyện gì nhưng nó nhất quyết không chịu nói.” Nam Phong lắc đầu đáp.

Tên mập gật đầu phụ họa: “Tên này đúng là không biết điều mà, người không biết trước đó Sở lão đại ép nó uống thuốc, nó còn nổi cáu hất văng cả chén thuốc đi luôn.”

“Đội rảnh rồi ta sẽ hỏi thêm lần nữa.” Nói xong, Nam Phong dừng lại nhìn hai bên xung quanh rồi nói: “Ta đi về phía Nam, chút xong việc gặp lại nhau ở đây.”

Tên mập khoát tay đoạn tiến về phía Đông luôn.

Rượu đều được ủ từ lương thực ra, hiện tại lương thực không đủ cho người ăn, vậy nên tự nhiên nó là mặt hàng xa xỉ, tửu quán hay khách điểm đều canh giữ rượu rất nghiêm ngặt, vậy nên việc trộm rượu từ cửa hàng là cực kỳ khó nên cửa hàng rượu không phải mục tiêu của Nam Phong, thêm nữa, cửa hàng rượu tất nhiên thuộc về chủ quán, chung quy lại là thò thì không nên ăn cỏ gần hang, cửa hàng không được nhưng rượu là thứ khách trọ cũng muốn có, mà nếu họ có thì trộm của khách trọ lại chẳng để lại hậu quả gì.

Trời cuối thu vốn đã lạnh, mưa xuống lại càng lạnh hơn, đa phần khách trọ đều có rượu để uống cho ấm người, vậy nên chỉ sau nửa canh giờ Nam Phong đã đắc thủ. Nói thêm, đối với ăn mày như hắn thì trộm cắp chính là kỹ năng sống, nếu chỉ ăn xin thôi thì chắc chết đói lâu rồi.

Khi hắn trở về chỗ tụ tập, tên mập đã đứng chờ ở đó từ trước, cánh tay để trần giờ cái áo choàng ngắn được buộc lại trong tay, bên trong áo thấy căng phồng lên.

Hai đứa theo đường cũ trở về, khi về đến căn miếu đồ đã thấy Lữ Bình Xuyên và Mạc Ly ở đó sẵn đồng thời khu vực đất trống trước mặt tượng thần đã được quét sạch sẽ, tiếp đó cả đám ra chum nước sau miếu rửa lại mặt mũi.

Sau khi quay lại, cảm thấy nhìn Lữ Bình Xuyên, Lữ Bình Xuyên lại lần nữa nhìn người mù rồi lên tiếng xin thỉnh giáo: “Tiên sinh, ngài người lớn xin giúp đỡ chỉ điểm cho chúng ta một chút.”

Lão mù hiện tại đang nằm, nghe thấy lời của Lữ Bình Xuyên bèn chống tay ngồi dựa tường rồi nói: “Kết nghĩa là việc lớn của đời người, theo quy củ thì cần lễ tam sinh, chuẩn bị ngũ cốc, bát bát tự, thuật bình sinh, thư kỳ lập thế, tế cáo thiên địa.”

Lão mù nói xong, cả đám liền đưa mắt nhìn nhau.

“Tiên sinh, có thể đơn giản hóa một chút được không?” Lữ Bình Xuyên nhăn trán hỏi.

“Kết nghĩa là trò đùa sao?” Lão mù lắc đầu.

Lữ Bình Xuyên tiếp lời: “Tiên sinh, mấy người chúng ta vốn là huynh đệ tình thâm, hôm nay chỉ là làm lễ nghi cho qua thôi.”

Lão mù không có trả lời ngay, y trầm mặc một chút rồi cất lời:

“Bây giờ bắt đầu từ bên trái, theo thứ tự từ lớn tới nhỏ mà xếp hàng, kế đó hướng mặt quỳ bái thần tượng thổ địa.”

Lão mù vừa nói xong, cả đám liền sắp xếp quỳ xuống, ngoài cùng bên trái là Sở Hoài Nhu, cạnh cô là Lữ Bình Xuyên, kế là tên mập. Nhóc Mạc Ly quỳ ngoài cùng bên phải, cạnh nó là tên trộm rượu Nam Phong rồi đến cô bé câm.

“Trường Nhạc, đến đây mau.” Lữ Bình Xuyên vẫy tay gọi Trường Nhạc đang ngồi dựa vào cây cột gỗ trong đại điện.

Trường Nhạc nhìn Lữ Bình Xuyên, lắc đầu.

Lữ Bình Xuyên thấy vậy liền cau mày, lên giọng ra lệnh: “Mau tới đây quỳ xuống.”

Trông thấy Lữ Bình Xuyên nổi cáu, Trường Nhạc hơi cúi đầu đáp: “Ta không muốn liên lụy các người.”

“Nói nhảm cái quái gì vậy?” Lữ Bình Xuyên trợn mắt nhìn lại.

“Trường Nhạc, mau đến đây.” Sở Hoài Nhu vẫy vẫy tay gọi nó: “Chúng ta là người một nhà còn nói gì tới liên lụy chứ?”

Trường Nhạc đưa mắt nhìn Sở Hoài Nhu một chút đoạn nhìn sang Lữ Bình Xuyên đang tức giận với đám bạn mình, xong nó bèn đứng thẳng lên rồi đi đến quỳ xuống chỗ giữa tên mập với cô bé câm.

“Thông thuật(2) bát tự bình sinh.” Tiếng lão mù từ bức tường phía nam vang lên.

“Họ Sở, tên Hoài Nhu, sinh vào giờ Sửu, ngày Ất, tháng Tị, năm Bính Ngọ, mười bốn tuổi, là người thông Lĩnh Tây, huyện Kỳ Nam.” Sở Hoài Nhu lên tiếng đầu tiên, vì khi này đã rửa mặt mũi cẩn thận nên có thể thấy tương đối rõ dung mạo cô bé. Sở Hoài Nhu mặt trái xoan, ngũ quan nhu hòa, lớn lên hẳn trông rất phúc hậu.

“Họ Lữ, tên Cương, tự Bình Xuyên, sinh vào giờ Tý, ngày Dần, tháng Bính Tý năm Bính Ngọ, mười bốn tuổi, là người Trường An, là con trai của Lữ Chính Càn, nguyên Bình Sự Đại Lý Tự.” Lữ Bình Xuyên cao giọng nói, đôi mắt có thần, trên trán còn ẩn giấu ánh khi.

“Đại ca, ta nên nói thế nào?” Tên mập nghiêng đầu nhìn sang bên trái, hỏi.

Lữ Bình Xuyên quay đầu nhìn về phía người coi bói mù hỏi: “Tiên sinh, chúng ta đều là cô nhi, mấy đứa này đến cha mẹ ruột cũng chưa từng gặp, đừng

nói ngày sinh tháng đẻ, ngay đến tên họ cũng không có, vậy phải làm sao cho đúng?”

“Có sao nói vậy.” Lão mù thuận miệng đáp, với lão, việc kết bái của đám nhỏ ăn xin này chẳng khác gì một trò đùa.

“Bàn Tử(3), mười ba tuổi, hình như là người huyện Lâm, chắc là sinh tháng Tư.” Tên mập nói. Người mập hay ốm, chủ yếu do yếu tố di truyền quyết định, Bàn Tử này vốn béo mập từ nhỏ nhưng xương cốt lại không yếu, thân hình cũng không lùn, đôi mắt lớn, chỉ có điều là kém linh hoạt.

“Công Tôn Trường Nhạc, mười ba tuổi, sinh vào giờ Ngọ ngày mười tám, tháng Sáu.” Trường Nhạc lên tiếng. Dù tuổi còn nhỏ nhưng ngũ quan đường nét trên khuôn mặt nó cũng đã định hình, xương gò má hơi cao, phần xương ria trắng mảy hơi lồi lên, so với Lữ Bình Xuyên còn có phần kiên cường hơn.

Cô bé mắt to là người cảm nên không nói được, thực đáng buồn, Nam Phong ở cạnh cô bé bèn ra dấu, ý muốn giúp cô bé nói, cô bé liền gật đầu lia lịa.

Nam Phong háng giọng, tay cầm tay cô bé cảm đoạn đồng dạng nói: “Nàng cũng không có tên, chúng ta gọi nàng là Nàng Mắt To, cũng mười ba tuổi.”

Tuy không nghe được nhưng thấy khẩu hình của Nam Phong, cô bé cảm không khỏi cảm kích nhìn hắn, có điều khi hắn quay lại nhìn cô bé cười thì cô vội vàng nhìn đi chỗ khác.

“Mười hai năm trước ta bị vớt lại ở ngoài cửa miếu, là miếu đại gia đã cứu ta, ngày đó trời nổi gió Nam nên ta có cái tên này.” Nam Phong nói.

“May là ngày đó trời không phải gió Tây Bắc.” Tên mập bĩu môi.

Lữ Bình Xuyên trừng mắt như tên mập đoạn quay sang nói: “Mạc Ly, tới phiên ngươi.”

“Ta tên Mạc Ly, là đại ca nhật về, ta vốn có một khối ngọc, trên đó có hai chữ Mạc Ly, nhưng khối ngọc này hiện tại ta không có khối ngọc đó, mấy năm trước Bàn Tử ngã bệnh, đại ca đã đi cầm khối ngọc đó, đại ca nói sau này sẽ chuộc lại trả ta, à phải rồi, ta tám tuổi.” Mạc Ly tuổi còn nhỏ nên nói năng không được lưu loát, rành mạch.

Nghe cả đám nói xong, lão mù lại cất tiếng: “Minh thệ.”

“Niệm cùng ta,” Lữ Bình Xuyên nhìn mấy đứa xung quanh, đợi tới khi cả đám cùng gật đầu mới cao giọng tuyên thệ: “Thương thiên tại thượng, hôm nay bảy người chúng ta kết làm huynh đệ tỷ muội, sau này có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.”

“Đốt giấy hương.” Lão mù lần nữa chỉ điểm.

Cả đám liền đứng dậy, dâng hương đốt vàng mã.

“Uống máu.” Lão mù lại nói.

Mấy đứa nhỏ không hiểu ý, nhưng Lữ Bình Xuyên với Sở Hoài Nhu hiểu, Sở Hoài Nhu nhìn sang phía tên mập: “Ra ngoài mang con gà trống vào đi.”

Rượu không có nhiều lắm, chỉ vừa đủ một bát. Sau khi rót rượu xong, Lữ Bình Xuyên lại giục tên mập: “Lê mê quá, mau mang tới đây.”

“Đại ca.” Về mặt Bàn Tử đang đứng ngoài cửa có điểm quái dị.

“Chết rồi sao?” Lữ Bình Xuyên hỏi.

“Không, còn sống.” Bàn Tử đáp.

“Vậy ngươi còn chờ cái gì, nhanh đem đây.” Lữ Bình Xuyên lại hỏi thúc.

“Cái này, cái này, ày khi này trời tối đèn tắt, vì thế ta cũng không trông rõ lắm...” Tên mập ấp úng nói đồng thời vẫn cố thủ không vào.

“Chắc hẳn bắt nhầm con vịt mang về rồi.” Nam Phong cười nói.

“Là gà, có điều...”

Đúng lúc Bàn Tử vô cùng lúng túng, người xem bói mù liền giải vây cho nó: “Trong số các ngươi có nữ, dùng gà mái cũng được.”

Bàn Tử nghe được câu này mới dám cầm con gà mái đi vào.

Lữ Bình Xuyên rút cây dao ngắn bên hông ra, khứa vào cổ con gà rồi nhỏ vài giọt máu vào trong bát, tiếp đó ngồi xổm xuống đưa cho Mạc Ly uống một ngụm, kể đến là Nam Phong. Sau khi đợi cả đám uống xong, Lữ Bình Xuyên uống một hơi cạn sạch chỗ còn dư rồi ra sức ném vỡ vụn cái bát:

“Nếu nội bộ lục đục, thủ túc tương tàn thì giống như bát này...”

(*) Bình sinh bát tự: Hiểu đơn giản là thông tin về ngày tháng năm sinh của một người. Có thể tìm hiểu rõ hơn qua khái niệm Tứ trụ Bát Tự trên google.

(1): Nguyên nghĩa câu này là muốn ăn rùa thì có ba ba đến. Ý chỉ cần điều gì đó thì may mắn có ngay.

(2): Nói ra, kể ra.

(3): Bàn Tử: Tên này cũng có nghĩa là tên mập, có điều khi kết bài, xưng danh tự thì đúng hơn. Sau này khi đề cập đến nhân vật này mình sẽ dùng tên Bàn Tử.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đêm tối giết người

Dịch giả: Faker

Việc kết bài có thể tiến hành thuận lợi đều nhờ lão mù chỉ điểm nên sau khi kết bài xong, Lữ Bình Xuyên không quên nói cảm ơn lão thêm lần nữa. Kế đó, cả đám bày chăn đệm rồi cùng nằm nghỉ.

Mạc Ly và Lữ Bình Xuyên nằm ở góc Tây Bắc, Sở Hoài Nhu ngủ ở góc Tây Nam, cô bé cầm nắm một mình nơi góc Đông Bắc, Nam Phong cùng Trường Nhạc nằm trước tượng thần, Bàn Tử chiếm một chỗ góc Đông Nam, còn lão mù nằm ở mé phải cửa điện.

Đồng lửa từ từ tắt đi, theo đó không gian trong điện cũng dần chìm vào bóng tối.

Canh Tư, lão mù bắt đầu ho khan, kế đó tiếng ho đột nhiên chuyển sang rất dữ dội.

Nam Phong thấy lão không khỏe bèn bò dậy thổi thổi đám tro sắp tàn đoạn thêm mấy cây củi vào.

“Đa tạ.” Lão mù nhỏ giọng cảm ơn.

“Không có gì.” Nam Phong quay lại chỗ cũ nằm vật xuống, chợt hần phát giác ra rằng Trường Nhạc vốn nằm cạnh nay đã biến mất.

Bấy giờ mưa đã tạnh nên Nam Phong tranh thủ chạy ngo qua nhà xí chút, không ngờ Trường Nhạc cũng không có ở đó.

“Lão tiên sinh, có một đứa trong số chúng ta ra ngoài, lão có biết hần đi lúc nào không?” Nam Phong hỏi lão mù.

“Khi ta ho khan ban nãy.” Lão mù bình thản đáp.

Hiện giờ Nam Phong chẳng có thời gian mà nghĩ xem việc lão mù ho khan là vô tình hay cố ý, hần hỏi gấp: “Nó đi hướng nào?”

“Đi về phía nam đó.” Lão mù đáp.

Nam Phong vừa nghe thì vội càng thêm vội, lập tức đánh thức cả đám, tức thì ai cũng lớn tiếng gọi khắp vùng xung quanh ngôi miếu nhưng không hề thấy Trường Nhạc trở lại.

“Khi này kết bài nó đã nói rằng không muốn liên lụy chúng ta, giờ ngẫm lại lời nó nói hần ẩn chứa hàm ý nào đó, nghĩ kỹ xem gần đây có ai đắc tội với nó không, ta ngờ rằng nó đi báo thù.” Lữ Bình Xuyên phỏng đoán.

Bàn Tử lắc đầu phản đối: “Không thể có chuyện đó, mấy ngày nay nó bị bệnh, cũng không hề ra khỏi cửa.”

Trong lúc hai đứa đang nói chuyện, cô bé cầm cũng hoa tay múa chân một chặp với Nam Phong, hần rất nhanh hiểu ý: “Sài đao(*) bị mất, nó mang theo đao ra ngoài.”

Cả đám nghe xong khi kinh hoàng biến sắc, đêm tối mà mang đao ra ngoài thì chuyện hần là nghiêm trọng.

“Ta ra ngoài tìm nó, các người không nên chạy loạn.” Lữ Bình Xuyên xoay người hướng ra cửa.

“Ta đi với ngươi.” Sở Hoài Nhu cũng ra ngoài theo.

“Bọn ta cũng đi.” Đám mây đừa Nam Phong, Bàn Tử cũng muốn cùng đi ra ngoài.

Sở Hoài Nhu xoay người nhìn hần, khoát tay nói: “Các ngươi ở lại!”

Cả đám nghe thế liền dừng bước, Sở Hoài Nhu với Lữ Bình Xuyên là đầu lĩnh của chúng nên với mệnh lệnh của hai người, chúng tự nhiên sẽ tuân theo.

Dù chấp nhận ở lại trong ngôi miếu nhưng cả bốn đừa đều đứng ngồi không yên, việc kiêu này trước đây chưa từng xảy ra nên chúng vừa lo Trường Nhạc làm hại người khác, đồng thời cũng sợ người khác sẽ làm hại Trường Nhạc.

Sau một hồi lo nghĩ, Nam Phong trấn tĩnh lại hỏi: “Bàn Tử, ngày hôm qua ngươi ở miếu cả ngày, xế chiều có chuyện gì xảy ra không?”

“Không có chuyện gì cả, sau khi các ngươi đi thì ta với Trường Nhạc ra cánh rừng phía sau nhật cùi, kể đó trời mưa nên nó về trước.” Bàn Tử đáp.

“Lúc đó tâm trạng Trường Nhạc thế nào?” Nam Phong hỏi tiếp.

“Rất là tốt.” Bàn Tử đáp ngay.

“Lúc ngươi về thì hần đang làm gì?” Nam Phong tiếp tục hỏi.

Bàn Tử suy nghĩ một chút rồi đáp: “Lúc ta về thì nó đã đi nằm nghỉ, ta còn nói chuyện với nó nhưng không thấy có phản ứng gì, ta nghĩ là nó ngủ rồi nên cũng không để ý lắm.”

“Lúc ngươi về còn có ai trong miếu nữa không?” Nam Phong không ngừng hỏi.

“Không có ai, chỉ có mỗi nó.” Bàn Tử lắc đầu trả lời.

Nam Phong không hỏi thêm nữa, hần vốn nghĩ rằng sắp biết được nguyên nhân dẫn tới cảm xúc dị thường của Trường Nhạc, nhưng đi tới đây lại như vào ngõ cụt vậy.

Một khắc sau, Bàn Tử đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Không phải, có người đã về khi đó bởi sau khi ta trở lại thấy có bọc thuốc trên bàn.”

“Bọc thuốc đó là do đệ mang về.” Mạc Ly nói chen vào.

Nam Phong quay đầu nhìn Mạc Ly, hỏi: “Lúc đệ về thì Trường Nhạc đang làm gì vậy?”

“Mang cùi vào trong miếu.” Mạc Ly đáp.

“Đệ có nói gì với hần không?” Nam Phong hỏi.

“Có, lúc về thì đệ gặp ca ấy, ca ấy chờ đệ ở đầu đường, đệ càng đi vội thì ca ấy càng không chịu thả, cứ kéo đệ hỏi rất nhiều chuyện.” Mạc Ly có phần sợ hãi.

“Hỏi cái gì? Nói chậm thôi, không cần gấp.” Nam Phong dịu giọng trấn an nó.

“Ca ấy hỏi thuốc đệ cầm do ai đưa, đệ bảo do đại tỷ đưa. Ca ấy lại hỏi lấy từ chỗ nào, đệ bảo từ tiệm thuốc Tế Thế. Tiếp đó ca ấy còn hỏi đệ có cùng đại tỷ vào trong tiệm không, đại tỷ ở trong tiệm thuốc bao lâu rồi còn hỏi sao mỗi mình đệ về, còn nhiều chuyện nữa nhưng đệ không nhớ hết.” Mạc Ly nhìn Nam Phong e sợ: “Đệ nói thật mà, không có nói dối đâu.”

Đợi Mạc Ly nói xong, Nam Phong ngoảnh đầu nhìn Bàn Tử hỏi: “Ngươi tận mắt nhìn thấy Trường Nhạc hát chén thuốc kia?”

“Đúng thế.” Bàn Tử gật đầu.

Nam Phong xoay người ra hiệu cho cô bé câm, ý bảo nàng ở lại trong miếu trông nom Mạc Ly, đoạn vẫy vẫy Bàn Tử nói: “Nhanh, cùng ta đi đến tiệm Tế Thế.”

“Đến tiệm thuốc làm gì?” Bàn Tử còn ớ ra, chưa kịp hiểu vấn đề.

“Trường Nhạc định giết đại phu tiệm đó.” Nam Phong vừa nói vừa xông ra ngoài.

Đến lúc này, việc đã rất rõ ràng rồi. Trường Nhạc ngờ rằng đại tỷ vì lo chữa bệnh cho nó mà dùng thân thể đổi thuốc của đại phu, mà đại phu tiệm Tế Thế, từ thành tích làm khác chốn công đường kia đủ hiểu gã thực không tốt đẹp gì, điểm này càng gia tăng sự ngờ vực của Trường Nhạc. Việc Trường Nhạc hát chén thuốc là do nó cảm giác chén thuốc đó không sạch sẽ, còn chuyện muốn giết tên đại phu kia, ngoài lý do định nhanh chóng trả hận cho đại tỷ còn có nguyên nhân rất lớn khác là lòng tự ái bị tổn thương. Tiểu nam nhân vẫn là nam nhân, chịu khuất nhục là điều nam nhân không thể chấp nhận được.

Sau khi rời miếu, Nam Phong co giò chạy thục mạng, tiệm Tế Thế kia cách ngôi miếu của chúng chỉ có năm dặm đường, thêm nữa trước đó cả đám đã

chậm trễ không ít thời giờ, nói vậy tức là hiện tại Trường Nhạc đã đến tiệm thuốc rồi.

“Nam Phong, chờ ta chút.” Bàn Từ từ đằng sau gọi với lên.

Nam Phong lòng lo lắng nên chẳng chậm lại tí nào.

Bàn Từ thấy thế gào lên: “Chúng ta tay không chạy tới đó cũng chẳng giúp được gì, nhanh tìm thêm người.”

“Tìm ai?” Nam Phong không buồn quay đầu lại.

“Tất nhiên là người để đánh nhau, lão già kia dám khi nhục đại tỷ, phải giết lão.” Bàn Từ há mồm thờ dõc, hơi thở càng lúc càng gấp.

“Người thì đánh thắng được ai?” Nam Phong nhủ mảy đáp. Hắn thực sự lo Trường Nhạc giết người, nhưng điều hằng sợ hơn là Trường Nhạc giết nhầm người. Tất cả những điều kia suy cho cùng cũng chỉ là suy đoán của hắn, rốt cuộc sự thực có đúng như thế không vẫn chưa thể làm rõ được.

Tiệm thuốc Tế Thế là một sáo viện (1) rất lớn, có cả cửa trước và sau. Khi còn cách khoảng một trăm bước, chợt có tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền tới, tiếng kêu là do nữ nhân phát ra, vào thời điểm vốn yên tĩnh lúc tờ mờ sáng như thế này nó càng chói tai.

Nam Phong nghe tiếng kêu thì thầm rùng mình, gấp gấp chạy tới. Tiệm Tế Thế có hai cửa, cửa lớn nằm hướng chính nam, cái còn lại là cửa nhỏ nằm phía Tây Bắc. Hiện giờ, cửa nhỏ đã mở, thời gian đã gần canh Năm, trời sáng mờ mờ nhưng đủ thể thấy có một con chó chết ở ổ chó ngoài cửa, cách đó không xa còn có một con gà chết, nhìn kỹ thì đây chính là kết quả của việc cả đám giết gà kết nghĩa.

Nam Phong chẳng kịp ngẫm ngợi nhiều, sau khi qua cửa liền nhắm thẳng hướng chính phòng phía Bắc mà chạy, chính phòng cũng đang mở cửa. Vừa bước qua cửa chính phòng, tức thì trước mắt là một màn khiến Nam Phong không khỏi hít vào một hơi lạnh. Cách cửa tầm năm bước là một nam tử béo ú vận mỗi cái quần cộc đang nằm sòng xoài trên mặt đất, cổ y bị chém gần như đứt lìa chỉ còn mỗi chút da dính với thịt. Khắp nơi trong phòng đều là máu, một người đàn bà trung niên đang kinh hoàng nép vào góc tường, thân thể run lên, miệng lắp ba lắp bắp xin tha mạng.

Trường Nhạc hiện tại đứng ngay giữa phòng, tay phải nắm bình trà trên bàn rót thẳng vào miệng, tay trái cầm cây sài đao đang nhỏ máu.

Bị cảnh tượng khủng bố thế này đập vào mắt, đến Nam Phong cũng bị dọa cho ngây người. Mùi máu trong phòng xộc lên khiến hắn thực muốn mửa, phải đợi đến khi Trường Nhạc đặt bình trà xuống hắn mới kịp có phản ứng, lập tức xông tới kéo Trường Nhạc đồng thời hô: “Chạy mau.”

Điều khiến hắn không ngờ là Trường Nhạc lại không chạy cùng hắn mà ra sức vùng tay ra: “Ta sẽ không đi, người mau đi đi.”

Nam Phong chưa đáp thì hai tên tiểu nhị của tiệm thuốc đã từ tiền viện chạy về hậu viện.

Nam Phong không nói câu nào, một lần nữa túm tay Trường Nhạc kéo ra ngoài.

Trường Nhạc cao hơn Nam Phong cả cái đầu, sức lực cũng mạnh hơn hắn nhiều, nếu là lúc bình thường thì Nam Phong không thể kéo nổi, nhưng bản thân Trường Nhạc vốn có bệnh sẵn trong người, việc mới làm đều dựa vào lửa giận thôi thúc, bây giờ lửa giận tan đi khiến cơ thể bỗng trở nên yếu ớt, theo đó bị Nam Phong lôi ra khỏi căn phòng.

Hai tiểu nhị thấy hai người từ chính phòng bước ra, lại thấy Trường Nhạc cầm đao thì biết ngay có việc không hay xảy ra, tiểu nhị lớn tuổi tiện tay vớ một cái đòn gánh từ góc tường đoạn tra vấn: “Các người là ai?”

“A Phúc, lão gia bị bọn nó giết.” Tiếng la khóc của người đàn bà kia từ trong phòng vang lên.

Tiểu nhị tên A Phúc nghe được tiếng chủ mẫu gào thét nhưng y không dám tiến lên, chỉ nắm chặt đòn gánh rồi lớn tiếng quát tháo để phô trương thanh thế.

Tiểu nhị trẻ tuổi không tìm được vũ khí vừa tay, y tóm bừa cây chổi cầm trong tay: “Ta nhận ra chúng nó, là mấy thằng ăn mày ở miếu Thổ Địa.”

“Người là do ta giết, huynh đệ của ta không liên quan, các người cứ việc trói ta lại đem trình quan.” Trường Nhạc vừa nói vừa định giẫy thoát khỏi sự lôi kéo của Nam Phong.

Thấy tên tiểu nhị vọt lên, Nam Phong vung tay đoạt cây sài đao trong tay Trường Nhạc đoạn hô: “Chớ bước tới, kẻ nào cũng đừng có bước tới.”

Hai tiểu nhị cao lớn hơn cả hai đứa nhiều nên đợi đến khi thấy rõ hai đứa chỉ là hai tiểu tử mới lớn, những toan tính e dè biến mất, lập tức vừa hô hét giết người vừa cố gắng tiến tới đánh người.

Sài đao mà Nam Phong dùng cũng lắm chỉ dài hơn thước, đòn gánh tự nhiên dài hơn nhiều, Nam Phong lại không muốn bỏ Trường Nhạc mà chạy nên khi bị A Phúc tấn công thì tránh né cực kỳ khó khăn, liên tiếp ăn đòn.

Chính vào lúc Nam Phong đang kêu khổ không hết thì Bàn Từ vọt từ ngoài cửa vào, tay nắm một cây côn, giờ nó quá đầu rồi đập một phát từ đằng sau khiến A Phúc ăn trọn một đòn đánh lên đã ngã vật ra..

“Đàn mặt ra đây làm gì, mau chạy đi.” Bàn Từ sau khi đánh lên thành công, tức thì vừa hô vừa lao tới đánh tên tiểu nhị trẻ tuổi kia.

Nam Phong nhân cơ hội này kéo Trường Nhạc chạy ra, vừa qua cửa liền thấy Lữ Bình Xuyên và Sở Hoài Nhu từ phía Tây Bắc chạy tới.

Chạy tới gần hơn, thấy được sài đao trong tay Nam Phong và vẻ mặt đờ đẫn của Trường Nhạc, cả hai cũng đã lờ mờ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Nó giết đại phu?” Lữ Bình Xuyên nhìn Nam Phong, hỏi.

“Phải.” Hai người đến khiến Nam Phong trấn định lại nhiều: “Đại ca, bọn họ nhận ra chúng ta.”

Lữ Bình Xuyên nghe thế, lông mày nhíu lại nhưng y cũng không bối rối, sau một thoáng suy nghĩ liền cất tiếng: “Miếu đồ không thể ở nữa, Hoài Nhu, người đưa Trường Nhạc đi. Ta về miếu dẫn Mạc Ly với Mất To. Nam Phong, người với Bàn Tử một nhóm, chia nhau đi đi.”

“Vậy tụ họp ở chỗ nào?” Sở Hoài Nhu nhanh chóng hỏi.

Lữ Bình Xuyên lắc đầu đáp: “Ở chung một chỗ thì lộ liễu quá, tách ra đi, đợi rồi đi đã rồi tính sau.”

Sở Hoài Nhu quyết đoán gật đầu đoạn kéo Trường Nhạc chạy về phía Nam.

“Hoài Nhu, Trường Nhạc có giết nhầm người không?” Lữ Bình Xuyên hỏi.

Sở Hoài Nhu nghe thấy bèn quay đầu lại nhưng không trả lời, chỉ nhìn cả hai một cái rồi vội vã kéo Trường Nhạc rời đi...

Chú giải:

(*)Sài đao: Dao bổ cùi.

(1) Sáo viện: Một kiểu kiến trúc tổ hợp nhiều phòng, hai cửa trước sau, xây 3 lớp và thường dành cho các hộ có mặt tiền rộng.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cô gái dưới sông

Dịch giả: Faker

“Bàn Tử, rút mau.” Lữ Bình Xuyên hướng về phía Bàn Tử, hét lớn.

Bàn Tử trước đó đã đuôi ép tên tiểu nhị nhỏ tuổi vào trong phòng chính, hiện giờ đang canh cửa không có y chạy ra, nghe tiếng hét của Lữ Bình Xuyên thì liền quăng cây côn đi đoạn chạy ra ngoài.

“Nam Phong, nhớ bảo trọng.” Dứt lời, Lữ Bình Xuyên không đợi Bàn Tử ra khỏi cửa mà lập tức chạy về phía Bắc.

“Chạy mau, chạy mau.” Bàn Tử dù đang chạy trốn vẫn không quên xách theo con gà chết.

Nam Phong ném sài đao xuống, tức thì xoay người chạy về hướng Nam.

“Này, quay lại đã.” Bàn Tử ở phía sau la lên.

“Nhanh chạy theo ta.” Nam Phong hô lớn.

Bàn Tử nghe xong liền quay đầu chạy theo nhưng khi đến cửa nhỏ lại vừa lúc tên tiểu nhị của tiệm thuốc vọt ra, Bàn Tử thấy tình thế không ổn, chỉ đành quay đầu lại chạy về phía Bắc.

Nam Phong nhìn thấy thế cũng đành vô kế khả thi, chỉ có thể lớn tiếng hô: “Tuyệt đối không được quay lại.”

“Ta chạy đâu bây giờ?” Bàn Tử vừa chạy vừa hô hỏi.

Nam Phong không đáp, bản thân hắn cũng chẳng biết phải đi đâu, việc cấp bách bây giờ là mau chóng tìm chỗ ẩn trốn an toàn, trăm vạn lần không thể

để quan binh bắt được.

Sau khi chạy một quãng, Nam Phong ngã lăn ra, điều này là do hắn có ý để dụ hai tên tiểu nhị kia đuổi theo mình. Bàn Từ chạy chậm, nếu để hai tên đó đuổi theo thì chẳng mấy chốc sẽ tóm được Bàn Từ.

Hai tên kia đang phân vân nên đuổi theo ai thì lại thấy Nam Phong ngã, lập tức chạy về phía hắn,

Đợi đến khi hai tên này sắp tới gần, Nam Phong nhanh chóng bò dậy rồi chạy như điên về phía Nam, tới đầu một con hẻm thì ngoặt sang phía Tây, chạy về phía đó mấy bước lại quay sang phía Nam, kẻ đó chạy xuyên qua một con hẻm rồi lại đổi hướng chạy về phía Đông.

Phát hiện không còn thấy bóng dáng hai tên tiểu nhị đâu nữa, hắn liền giảm tốc không chạy thực mạng nữa. Hiện giờ trời đã lờ mờ sáng, trên đường đã xuất hiện người đi đường, tuy chưa đông nhưng nếu cứ chạy như này chắc chắn sẽ khiến người khác để ý.

Nam Phong từ nhỏ đến lớn sống ở đây nên rất quen thuộc với cảnh vật xung quanh, hắn vừa rảo bước vừa âm thầm cân nhắc chỗ trốn hợp lý nhất.

Sau khi suy tính, hắn quyết định đi Đông thành, nơi đó mấy ngày nay đang cử hành Pháp hội với quy mô rất lớn, tới đó trốn là an toàn nhất. Theo suy nghĩ thông thường của mọi người, bao gồm cả quan sai, đã đụng đến nhân mạng thì ắt sẽ trốn tới chỗ vắng người, chẳng có ai nghĩ tình huống hắn dám xuất đầu lộ diện còn cả gan đi tới nơi đông người như thế.

Quyết định xong, Nam Phong liền bắt đầu chú ý các cửa hàng cùng dân cư hai bên đường, đám áo quần rách rưới trên người hắn rất dễ gây chú ý, phải tìm cách đổi đi, không thể để kẻ khác nhận ra hắn là ăn mày.

Đi được khoảng bốn năm dặm, hắn cũng chẳng thể kiếm được y phục mà giờ đã đến con đường dọc theo hướng Bắc Nam, cũng chính là ranh giới giữa Đông thành và Tây thành, đi thêm về phía Đông hiển nhiên chính là Đông thành.

Nam Phong dù lớn lên trong thành Trường An nhưng hắn lại không quen thuộc Đông thành, nguyên do rất đơn giản, ăn mày trong thành cũng có phân chia địa bàn, nếu chạy sang địa bàn của kẻ khác ăn thì chắc chắn sẽ bị những tên ăn mày khác đánh, đánh tới mức độ nào thì phải xem tâm tình đối phương ra sao, thậm chí có đánh chết cũng chẳng sao bởi sẽ không có ai quan tâm đến một gã ăn mày chết.

Không giống như Tây thành, nơi những phòng ốc thấp bé không đều được xây dựng chen chúc nhau, nhà cửa tại Đông thành đa số là độc môn độc viện, chiếm diện tích rất lớn, nhà cửa được bố trí xây dựng giãn cách nhau rất xa.

Pháp hội gì đó thì bắt đầu từ hôm qua rồi. Hắn dù không tới đến nhưng nghe được người ta nói qua rằng Pháp hội sẽ được cử hành ở trước cửa Chính Môn. Để hiểu đơn giản thì Hoàng đế ở trong hoàng cung, ngoài hoàng cung là hoàng thành mà cửa thành phía Nam chính là cửa Chính Dương.

Lúc này đã có hàng ăn sáng mở cửa rồi, không như hàng quán vỉa hè ở Tây Thành, những hàng ăn sáng ở đây đều là cửa hàng nấu nướng cẩn thận, có điều với Nam Phong thì chuyện này cũng chẳng khác gì nhau bởi bất kể là quán vỉa hè hay lầu cao ngất thì hắn cũng chẳng có tiền mà ăn.

Nhưng có một điểm khiến hắn chú ý là trong số thực khách ăn sáng trong lầu cao có không ít người mang theo binh khí, vừa nhìn đã có thể nhận ra là những kẻ luyện võ, trong số này lại có một số người vận đạo bào của đạo sĩ.

Hắn cũng khá may mắn, trên đường không đụng phải người cùng nghề nên sau thời gian một nén nhang đã tới được chỗ gần cửa Chính Dương.

Trước cửa Chính Dương là một đài gỗ rất lớn được dựng nổi hẳn lên, đài gỗ này hơn khoảng một trượng, rộng chừng gần ba trượng, phía Đông đài còn có thêm mấy chục bậc tam cấp lớn trải dài về hướng Tây.

Đài gỗ được phủ thảm đỏ, trên thảm có thêm mấy ghế trải nệm, có điều do người người còn chưa tới nên mấy chỗ đó đều đang phủ vải đỏ. Trên đỉnh đài có có dựng một cái lọng rất lớn bằng vải lụa vàng, hẳn là dùng để che nắng.

Dưới đài có bốn hàng ghế, tách thành hai nhóm, một nhóm đặt theo hướng Nam Bắc, một nhóm sắp theo hướng Đông Tây, mỗi nhóm là hai hàng ghế đối diện nhau với mấy chục cái ghế ngồi.

Ở khu vực hai bên mỗi nhóm có rất nhiều lều hình vuông, mỗi lều đều có hai phòng, một lớn một nhỏ, bên trong có bày biện bàn gỗ cùng ghế băng... vv...

Nam Phong cẩn thận quan sát xem có binh lính canh gác hay không, nhưng vì thời gian còn sớm nên trong sân chỉ có vài tên lao dịch đang kéo thạch niễn (1) để lu cho phẳng góc sân.

Sau khi nhìn khắp xung quanh thêm một lượt, Nam Phong liền đi về phía Đông Nam, ở chỗ cách đó chừng hai dặm thấy hai bên có mấy cây Liễu, mùa thu mà lá cây không rụng, có thể leo tạm nên đó nầu.

Tới gần, hắn mới phát hiện mấy cây Liễu này mọc cạnh bờ sông. Ngoài hoàng thành có con sông đào để thủ thành và thoát nước, đây chính là con sông đó. Sông rộng khoảng hai trượng, hôm qua có mưa lớn nên nước dưới sông chảy khá mạnh.

Nam Phong trèo lên cây liễu lớn nhất, tìm một trạc cây như chữ Y rồi ngồi lên đó, quanh trạc cây có nhiều nhánh liễu rủ xuống biến chỗ đó trở thành một nơi ẩn nấp rất tốt.

Đến bây giờ hắn mới bình tĩnh lại, nhưng ngay sau đó lại lo lắng cho đám Sở Hoài Nhu. Cả đám vốn định hôm nay sẽ đến đây kiếm cơ hội, chẳng ngờ

giữa đường sinh biến khiến kế hoạch hoàn toàn bị thay đổi.

Nam Phong tiện tay bẻ một cành liễu đem ngâm trong miệng, đoạn bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ. Việc xảy ra lúc rạng sáng, dù tiểu nhị tiệm thuốc có báo quan ngay thì quan phủ cũng không thể ngay lập tức phái người truy bắt, ít nhất cũng phải chờ đến giờ Thìn thì đám nha dịch mới bắt đầu làm việc mà cửa thành giờ Mão đã mở, như thế trước lúc quan phủ đi bắt người thì cả đám cũng có đủ thời gian trốn chạy.

Sở Hoài Nhu và Trường Nhạc rất có thể đã ra khỏi thành bởi dù gì Trường Nhạc cũng là hung thủ giết người, là mục tiêu truy bắt chủ yếu của quan phủ. Lữ Bình Xuyên cùng Mất To và cả Mạc Ly ở chung một chỗ, ba người ở chung sẽ biến thành mục tiêu không nhỏ nên khả năng bọn chúng ra khỏi thành cũng khá lớn.

Sở Hoài Nhu và Lữ Bình Xuyên đều là người biết tính toán nên hẳn không lo quá, sợ nhất là Bàn Tử, y khá thật thà chất phác, khả năng ứng biến không tốt lắm nên dễ bị bắt nhất.

Bây giờ mấy năm nay ở chung một chỗ, tuy bữa đói bữa no nhưng có người bầu bạn, bất kể gặp chuyện gì cũng có người để bàn bạc, nay cứ thế chia tay khiến Nam Phong đau lòng, ngoài đau lòng hẳn cũng không khỏi oán trách Trường Nhạc, nếu không phải Trường Nhạc giết người, cả đám lúc này đã yên ổn ở bên nhau rồi.

Mặt khác hẳn cũng sợ mình trách oan Trường Nhạc, nếu như tên đại phu béo ú kia thực sự khi nhục Sở Hoài Nhu thì việc mà Trường Nhạc làm là cần thiết, thân là nam nhi thì phải làm chuyện của nam nhi.

Lúc trước, khi chia tay, Lữ Bình Xuyên từng hỏi Sở Hoài Nhu xem Trường Nhạc có giết lầm người không, nhưng Sở Hoài Nhu không đáp, thế nên chuyện này sẽ chưa thể có đáp án.

“Hãy à.” Nam Phong nằm lên trạc cây, thở dài.

Lúc này khi leo cây, hẳn đã thấy trên cây có một tổ quạ, bây giờ nhìn gần thêm vào góc nhìn thay đổi, khi ngửa đầu về sau hẳn phát hiện trong tổ quạ phía trên có đồ vật màu trắng, dù chưa biết là gì nhưng có thể khẳng định không phải là lông chim.

Trong lòng thắc mắc, hẳn liền bám vào cành cây trèo lên, tới tổ quạ xong nghiêng đầu nhìn vào, đập vào mắt hẳn là một đôi hài màu lam, dưới đôi hài là một bọc quần áo nhỏ màu trắng xám.

Nam Phong đưa tay nhắc đôi hài ra. Hài này có số đo rất nhỏ, hẳn là hài của phụ nữ.

Nam Phong kẹp đôi hài vào nách đoạn cảm bọc vải lên, khi vừa mở ra liền thấy bên trong có một bộ y phục nữ nhân được sắp xếp gọn gàng, có nội y, có áo lót còn có cả một bộ ngoại y(2) màu xanh, trên y phục có mùi thơm dịu nhẹ, hẳn là y phục của thiếu nữ.

Ngoài quần áo ra, trong bọc vải còn có vài đồ nữa với một túi tiền nhỏ, mở miệng túi ra, chỉ thấy bên trong có một ít tiền đồng với mấy khối bạc vụn.

Trông thấy tiền bạc, Nam Phong không khỏi vui mừng quá đỗi. Phản ứng đầu tiên của hẳn chính là tranh thủ thời gian đi mua quần áo cho mình.

Nhưng đúng vào lúc hẳn cảm bọc quần áo định leo xuống thì phía dương vang lên tiếng nữ nhân: “Trả lại y phục cho ta.”

Nam Phong theo hướng phát ra âm thanh tiến tới, trông thấy nữ nhân mới nói rồi, nhưng có điểm hẳn không ngờ là cô gái này không đứng trên mặt đất mà lại trầm mình dưới nước...

Chú giải:

(1) Thạch niên - Giống như bánh xe lu nhưng được làm bằng đá, một bộ phận thường thấy ở các cối đá cũ.

(2) Ngoại y - Là trang phục mặc ngoài, có thể là váy hoặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thay hình đổi dạng

Dịch giả: Faker

Cô gái mới lên tiếng hiện tại đang ở giữa dòng sông rộng hơn hai trượng, ngửa đầu nhìn lên.

“Người làm gì dưới đó vậy?” Nam Phong nghi ngờ hỏi, vì hần ở trên cao nhìn xuống nên không trông rõ được dung mạo nàng ta, chỉ có thể nhận ra cũng còn khá trẻ, thêm nữa là mái tóc rất dài.

“Đồ của ta rớt xuống sông nên ta lội xuống tìm, mau trả lại y phục cho ta.” Cô gái một lần nữa lên tiếng đòi đồ.

Nam Phong không trả lời, tay vịn cành cây tụt xuống đất, kế đó đến bên bờ nhìn nàng. Cô gái này tuổi chắc chỉ khoảng mười tám tới hai mươi, mặt trái xoan, cằm thon, đôi mắt rất to, thứ nữa là có thể do nước sông quá lạnh nên sắc mặt nàng có phần nhợt nhạt.

“Gói đồ này là ta nhặt được.” Nam Phong nói. Hần không sợ gì bởi đối phương ở dưới nước, hần ở trên bờ, nếu đối phương có thái độ hòa nhã, hần sẽ lấy túi tiền rồi trả lại y phục. Trái lại, nếu đối phương ương bướng cậy mạnh thì đến y phục cũng sẽ cầm đi luôn. Cô gái kia giờ đang mình trần dưới sông, dù hần có chạy trốn thì cô ta cũng không thể lên bờ mà đuổi theo hần được.

Cô gái kia hình như đoán được suy nghĩ trong lòng hần: “Mấy thứ ngân lượng kia cho người, trả bọc quần áo cho ta là tốt rồi.”

“Không nuốt lời chứ?” Nam Phong hỏi xác nhận.

“Tuyệt không dối ý.” Đoạn, cô gái ôn tồn thuyết phục: “Y phục của ta người có cầm cũng chẳng để làm gì, trả lại cho ta đi.”

Nam Phong suy nghĩ thêm một chút rồi bỗng thay đổi chủ ý: “Thế này đi, ta sẽ không lấy túi tiền của người, nhưng sau khi lên bờ thì dẫn ta đi mua một bộ quần áo với một chút đồ ăn, có được không?”

Nàng kia đang sốt ruột muốn lấy lại quần áo nên thoải mái đồng ý ngay.

Nam Phong cầm bọc quần áo đặt bên bờ sông, tay giờ túi tiền lên rồi lùi về phía sau mấy bước, kế xoay lưng lại phía cô gái, nói: “Được rồi, người lên đi.”

Sau một chốc liền nghe thấy có tiếng mặc quần áo từ phía sau truyền tới, Nam Phong còn nhỏ, không có hứng thú với nữ nhân nên không có quay đầu nhìn trộm.

“Người đi đâu.” Tiếng cô gái từ phía sau vang lên.

Nam Phong xoay người lại, chỉ thấy cô gái kia đã mặc quần áo xong, tay đang đưa trâm lên vấn lại tóc. Trước đó, hần chỉ để ý đến màu sắc của y phục trong bọc vải, phải đến giờ cô gái mặc chúng lên hần mới phát hiện ra chỗ y phục màu xanh kia lại chính là một bộ đạo bào.

“Chúng ta đã nói trước rồi, người phải dẫn ta đi mua quần áo.” Nam Phong nhắc lại chuyện khi nãy. Sở dĩ hần muốn cô gái này đưa hần đi mua quần áo là vì muốn che mắt kẻ khác, hần là ăn mày, mà ăn mày đem tiền đi mua quần áo sẽ khiến người ta hoài nghi, thắc mắc.

Cô gái vừa vấn tóc, vừa đưa mắt nhìn Nam Phong một lượt từ trên xuống dưới, đợi vấn xong xuôi mới cất lời: “Người là ăn mày?”

Nam Phong gật đầu: “Đúng thế đó, người là đạo sĩ sao?”

Cô gái không trả lời câu hỏi, chỉ nói: “Nếu người không có việc gì thì hôm nay hãy đi theo ta, ta sẽ để người được ăn no mặc ấm.”

Đạo cô đưa ra đề nghị này khiến Nam Phong rất bất ngờ, hần vốn định hỏi: “Đi theo để làm gì?”, nhưng suy nghĩ một chút liền thu lại lời sắp nói, chỉ sáng khoái đáp: “Được.”

“Đi, ta dẫn người đi mua quần áo.” Đạo cô đưa tay về phía Nam Phong.

“Ta đi theo người là được rồi.” Nam Phong chần chừ không đưa tay ra, một là vì trên tay hần toàn là bụi đất, hai là bản thân hần dù không phải người lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ, để nữ nhân nắm tay, ít nhiều gì cũng có chút không tự nhiên cho lắm.

Đạo cô chủ động kéo tay hần, đoạn cất bước về phía trước.

Bàn tay nằm giữa bàn tay người khác, hơn nữa bàn tay kia rất trắng mịn khiến Nam Phong rất bối rối, hần chẳng biết nói gì liền tiện miệng hỏi: “Vật mà người tìm thế nào rồi?”

“Vật gì?” Đạo cô hỏi lại.

“Thứ rớt xuống nước đó.” Nam Phong vừa đi vừa ngoáy xung quanh, chỗ góc sân đã được đám lao dịch lu phăng, thạch niễn cũng đã được kéo đi, thay vào đó là một số cô gái trẻ, có thể là cung nữ đang sửa sang, sắp xếp lại đám bàn ghế trong sân.

“Ừm, tìm được rồi.” Đạo cô thuận miệng đáp.

Kẻ già dặn hay không không tính bằng việc nhỏ hay lớn tuổi, mà quyết định bởi kinh nghiệm nhiều hay ít. Nam Phong dù còn bé nhưng sống cuộc đời lang bạt phố phường, kiến thức rộng rãi, biết nhìn mặt đoán ý, căn cứ theo ngữ điệu của đạo cô kia thì hần là không nói thực, nhưng ngoài việc xuống sông mò đồ ra thì không còn lý do nào khác cho việc sáng sớm nhảy xuống sông cả.

Tiệm vải ở Tây Thành chỉ bán vải vóc chứ không có đồ may sẵn, bởi đồ may sẵn rất tốn tiền vốn, tiệm vải tại Đông thành thì trái lại. Đạo cô chọn cho Nam Phong một bộ áo khoác màu xanh thay cho cái áo mỏng rách mướp.

Trước tuy chỉ giao hẹn mua một bộ quần áo, nhưng đạo cô còn hào phong mua tặng hần một đôi giày, tiếp đó còn để hần gội sạch đầu rồi búi tóc giúp hần nữa.

Xong việc, đạo cô lại nhìn hần một lượt rồi gật đầu hài lòng.

Nam Phong cũng rất hài lòng, hiện tại khi đã mặc bộ trang phục mới lên thì đến lảng giềng quanh ngôi miếu đồ kia cũng không nhận ra hần.

“Ngươi tên gì?” Đạo cô vừa dắt tay Nam Phong vừa hỏi.

“Nam Phong.” Hần đáp gọn.

“Đi, ta dẫn ngươi đi ăn cái gì đó.” Đạo cô dẫn hần đi tới một tú lầu cách đó không xa.

Tới cửa tú lầu, Nam Phong dừng lại nói: “Ta không vào đâu, ngươi mua bánh nướng cho ta là được rồi.”

Đạo cô cũng không ép hần, nhưng cũng không buông hần ra mà lại kéo hần vào cửa mua bánh nướng.

“Sao ngươi lại không ăn?” Nam Phong vừa ăn bánh vừa hỏi.

“Ta ăn rồi.” Đạo cô thuận miệng đáp.

“Ngươi không hay ra ngoài sao?” Nam Phong hỏi thêm.

“Sao lại hỏi vậy?” Đạo cô quay đầu lại nhìn hần.

“Mới rồi ngươi dùng Đồng tiền lớn, một Đồng tiền lớn có thể mua năm cái bánh nướng.” Nam Phong trả lời. Hiện tại tiền lưu thông không phải chỉ có một loại, chỉ riêng tiền đồng đã có ba bốn loại, theo đó giá trị của những đồng tiền đó cũng không giống nhau.

Đạo cô chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Sau khi tốn nửa canh giờ đi mua quần áo, giày vớ, hai người trở lại cửa Chính Dương. Nơi đó bây giờ đã có không ít dân chúng tụ tập, có điều chỗ ngồi trên đài gỗ hay hai nhóm ghế dưới đài vẫn trống không, chỉ có đám ghế băng trong những cái lều hai bên thì đã có người ngồi.

Phía trước những cái lều đó đều có biển treo mang màu sắc khác nhau, kích cỡ cũng không đồng nhất, trên đó đều có viết chữ, nhưng mà Nam Phong không biết chữ nên chẳng rõ cụ thể trên đó viết gì.

Tới chỗ bên ngoài sân, đạo cô liền dừng lại. Nam Phong một lần nữa đảo mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm đám Lữ Bình Xuyên. Tới hôm trước cả đám đã bàn nhau sẽ tới nơi này, nói không chừng lại có người có cùng ý nghĩ với hần.

“Ngươi đang nhìn gì đó?”. Đạo cô hỏi.

“Ta đang nhìn mấy tấm biển vải ở mấy cái lều kia, trên đó viết gì thế?” Nam Phong đáp bừa cho có.

“Tên môn phái.” Đạo cô giải thích.

“Màu vải sao lại khác nhau thế?” Nam Phong lại hỏi, bây giờ bên ngoài ít nhất đã có hơn ngàn người tụ tập, muốn tìm người thực không dễ chút nào.

Sau khi nhìn trước ngó sau như Nam Phong, đạo cô hơi nhíu mày lại đoạn cúi đầu nhìn thẳng hần, đáp: “Màu sắc mấy tấm biển đó đại diện cho tu vi từng phái.”

Lời này của đạo cô, Nam Phong nghe thực không hiểu, hần chẳng biết giữa màu sắc với tu vi thì có quan hệ gì, có điều là để ý kỹ sẽ phát hiện những tấm biển này có sáu màu, theo thứ tự là đỏ thẫm, lam nhạt, lam, lam đậm, tím nhạt và tím. Ba loại màu lam chiếm đa số, màu đỏ thẫm không nhiều lắm, tím nhạt rất ít, cùng lắm chỉ cỡ năm cái, biển màu tím càng ít hơn, chỉ có một cái ở mặt phía đông sân.

Nam Phong có rất nhiều thắc mắc trong lòng, nhưng hần cũng không có lãi nhải hỏi tới hỏi lui. Hỏi người biết tất nhiên đỡ mệt, nhưng hỏi nhiều sẽ khiến người ta thấy phiền, nếu chẳng may hỏi đúng vấn đề mà đối phương không muốn trả lời thì còn có thể bị chửi cho một vố, thế nên để tránh làm phiền người khác, có thể hỏi ít bao nhiêu thì cố gắng hỏi ít bấy nhiêu, hãy dựa vào đôi mắt mà tiến hành quan sát phán đoán.

“Màu tím lợi hại nhất, màu lam kém một chút, đỏ yếu nhất, phải vậy không?” Nam Phong hỏi. Qua quan sát của mình rồi đưa ra kết luận, kể đó nhờ đối phương xác nhận, như thế thường sẽ không làm phiền gì đối phương.

Đạo cô gật đầu.

Sau khi quan sát thêm, hần lại đưa ra thêm kết luận: “Có phải võ công đạo sĩ lợi hại nhất, dù hòa thượng có luyện võ cũng không bằng đạo sĩ không?”

“Sao lại nói vậy?” Đạo cô cười hỏi.

“Lều màu tím có sáu cái thì bốn cái là của đạo sĩ, hòa thượng chỉ có hai cái, hơn nữa chỉ có một trong hai là có người luyện võ ngồi.” Nam Phong đưa ý kiến.

Đạo cô lắc đầu: “Cũng không thể nói như vậy được. Thứ đạo sĩ tu hành chính là pháp thuật, thứ tăng ni lãnh ngộ chính là thần thông, còn lại võ học là lại tuyệt kỹ nảy sinh từ đạo pháp cùng thần thông, ba bên đều tu hành những năng lực kỳ diệu, chỉ có chênh lệch tu vi chứ bản chất không có phân cao thấp...”

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hợp tan vôi vã

Dịch giả: Faker

“Nói thật hay, rất công chính!”

Nam Phong thật lòng cất lời khen. Hắn có ấn tượng rất tốt với đạo cô trẻ này, nàng ta không chỉ đối xử với hắn rất hòa nhã mà nói chuyện cũng rất công bằng, hợp lý, không vì bản thân là đạo sĩ mà chê bai hòa thượng và những người luyện võ.

Đạo cô khoát tay đáp: “Công chính là bởi ta không có lập trường.”

“Ngươi là đạo sĩ, sao lại không có lập trường chứ?” Nam Phong khó hiểu hỏi.

Đạo cô chỉ cười không đáp.

Theo thời gian trôi, đám người tụ tập quanh sân càng lúc càng đông, trong số đó không ít kẻ mang tay nải, mặt mũi bơ phờ mệt mỏi. Đám người này đa số còn trẻ, quá nửa đến đây để bái sư học nghệ, có điều chắc do thời gian chưa tới nên tất cả đều bị binh lính chặn lại, không cho ai vào trong sân.

Người tới càng lúc càng nhiều, bắt đầu xuất hiện tình trạng kẻ đến sau muốn chen lên mà xô đẩy lẫn nhau. Nam Phong cũng muốn chen lên đầu nhưng bị đạo cô kéo lại.

Nam Phong vóc dáng chưa cao, hiển nhiên bị đám người lớn che mắt: “Ta lên phía trước đi, thế mới trông rõ được.”

“Ồ đây thôi.” Đạo cô lắc đầu.

Nam Phong chỉ đành bất đắc dĩ đứng nguyên tại chỗ với nàng: “Hôm qua ngươi cũng tới đây phải không?”

Đạo cô gật đầu.

“Ngươi cũng vì Thiên Thư tàn quyền mà tới?” Nam Phong hỏi thêm, hiện giờ bên ngoài sân lớn tối thiểu cũng đã có hơn vạn người đứng chen chúc nổi đuôi nhau, nhìn vậy hẳn đành bỏ hẳn ý định tìm bạn của mình.

Đạo cô lắc đầu, đáp: “Không phải, ta tới nghe giảng kinh.”

Nam Phong không hỏi nữa, hắn không hiểu rõ tính chất của Pháp hội này lắm nên có nghe kinh cũng không có ích lợi gì.

Lúc trước Nam Phong còn có chút không thoải mái với việc đạo cô cầm tay hắn dẫn đi, sau lại có cảm giác thích như vậy, tay đạo cô mềm mại, nắm tay nàng thực rất thoải mái.

Gần tới giờ Thìn, những nhân vật trọng yếu của các môn phái bắt đầu vào bàn, những người này chủ yếu là nam, nữ nhân rất ít, tuổi tác thì đa phần trên bốn mươi, tính tổng số có hơn một trăm người, trong đó quân nhân chiếm đến bảy phần, người mặc đạo bào chiếm hai phần, còn số hòa thượng khoác cà sa thì khá ít, chỉ có mười mấy người.

Những người này sau khi vào bàn riêng của mình thì chỉ đứng trước những chiếc ghế xếp theo hướng Bắc Nam chứ không ngồi xuống, đầu đồng loạt nhìn về phía Bắc.

Bọn họ đang nhìn cái gì, Nam Phong không rõ lắm bởi phía Bắc có đài gỗ chắn nên hắn không nhìn ra được.

Một lát sau, trên đài gỗ có ba người xuất hiện, mặt phía tây là một lão hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ thẫm, tuổi chắc cũng phải hơn tám mươi, thân hình cao lớn, râu trắng như cước, tay cầm một cây Cừu Hoàn thiên trượng. (1)

Ở chỗ trung tâm là một đạo sĩ trẻ tuổi, khuôn mặt anh tuấn lãng tử, khí độ siêu nhiên, tuổi chừng ba mươi, thân vận một bộ đạo bào màu tím, trông rất nổi bật với hình rồng được thêu trên đó. Đạo quan mà kẻ này đội cũng không giống các đạo sĩ thông thường khác, trông nó như bảo tháp vậy. Tay trái y cầm một cây phát trần, cán màu vàng óng, hẳn là chế tác từ vàng ròng.

Mặt phía Đông là một nam tử gầy gò khoảng năm mươi tuổi. Người này thân vận một áo vải gai màu xám, hai tay chấp sau lưng, mặt kiên nghị không biểu cảm.

Sau khi ba người này có mặt, đạo sỹ áo tím kia vung phát trần, đưa tay về phía những người dưới đài làm lễ ra mắt: “Phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn.”

Kẻ này tu vi tinh thâm, một tiếng Vô Lượng Thiên Tôn thôi cũng chấn kinh thần trí người khác, trong nháy mắt đã lấn át hết hàng ngàn hàng vạn tạp âm dưới sân. Một câu nói phát ra, cả sân lặng như tờ.

Đạo sĩ dưới sân tức thì rời rít khom người đáp lễ.

Đội sau khi đạo sỹ áo tím kia quay về chỗ cũ, ngồi xuống ghế thì đám đạo sĩ dưới đài mới ngồi xuống.

Tiếp đó, lão hòa thượng tiến lên, chấp tay trước ngực, miệng tuyên Phật hiệu: “Nam Mô A Di Đà Phật.”

Khác hẳn câu nói chấn động tâm thần người khác của đạo sỹ, thanh âm của lão hòa thượng rất khoan hòa, biểu hiện sự giản dị, không tranh quyền đoạt vị cùng tấm lòng từ bi thương xót chúng sinh.

Tầng nhân dưới đài chấp tay trước ngực hoàn lễ, đội lão hòa thượng kia quay người ngồi xuống, họ cũng ngồi xuống theo.

Người tiến lên sau cùng là nam tử già nua kia. Y nhìn xung quanh một lượt, đoạn tay trái thành chưởng, tay phải ôm quyền, hai tay chấp trước ngực rồi trầm giọng cất tiếng: “Chư vị đường xa mà tới, thực sự cực nhọc, Lâm mỗ tuyệt sẽ không để cho chư vị phải tay không mà về.”

- Hay!

- Lâm chưởng môn nghĩa bạc vân thiên!(2)

- Quyết nghe theo lời Lâm chưởng môn, như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó!

Người dưới đài rầm rĩ hô hào phụ họa theo.

“Mời!” Nam tử họ Lâm một lần nữa hướng về phía mọi người làm lễ ra mắt rồi mới xoay người lại ngồi xuống.

Ngay sau đó, bảy phần quân nhân trong sân đồng loạt ngồi xuống, chỉ nháy mắt mà thanh thế đã lấn át hết vị tầng nhân trước đó.

Nam Phong thấp nền khi ba người trên đài đứng thì hẳn còn có thể nhìn thấy, khi họ ngồi xuống thì hẳn đành chịu, đang khi hẳn nhón chân rướn cổ trông về phía Bắc thì đạo sỹ vận áo tím kia lần nữa rời ghế đoạn chậm rãi tiến lên nói: “Ai không mời mà tới xin sớm rời khỏi đây, tránh đả thương hòa khí.”

“Hắn chính là Hộ Quốc chân nhân à?” Nam Phong hỏi đạo cô.

Đạo cô gật đầu.

“Hắn nói với ai thế?” Nam Phong thắc mắc.

Đạo cô lắc đầu.

“Có phải hơi sáng ngời xuống nước nên bị lạnh không vậy?” Nam Phong nghiêng đầu nhìn đạo cô, sắc mặt nàng hiện tái nhợt, người lạnh run.

Đạo cô nắm thật chặt tay của hắn, không nói lời nào.

Hộ Quốc chân nhân vẫn đứng nguyên trên đài, sau một thoáng y vung tay phải, đưa hai ngón tay chỉ tới: “Đây là Ngọc Thanh Pháp hội, không cho người khinh nhờn, tới làm ô uế, còn không mau cút đi!?”

“Người này bao nhiêu tuổi?” Nam Phong ngẩng đầu nhìn đạo sỹ trẻ tuổi đang đứng mạn Bắc đài gỗ, trẻ như vậy mà đã làm đến Hộ Quốc chân nhân, quả nhiên là thiếu niên đắc chí.

Đạo cô chỉ cúi đầu không trả lời hắn.

Nam Phong nhận ra điều khác thường, nghiêng đầu hỏi: “Có phải hắn đang đuổi người đi không?”

Đạo cô nắm thật chặt tay Nam Phong, vẫn không đáp lời.

Đang khi Nam Phong định hỏi thêm thì đạo sĩ áo tím kia buông thông tay xuống rồi xoay người trở về ngồi xuống chỗ cũ.

Nam Phong vốn tưởng sẽ lập tức tiến hành tỷ võ, chẳng ngờ rằng sau khi Hộ Quốc chân nhân ngồi xuống thì y bắt đầu nói về kinh văn, kinh văn tên là Cao Huyền Chân Kinh, nội dung cực kỳ khó hiểu, dù Hộ Quốc chân nhân rất am hiểu kinh văn thì nghe y giải thích cũng vẫn khá mơ hồ, chỉ biết là sự linh ngộ và lý giải về thiên địa âm dương rất hợp lý.

Kể cảm thấy nhàm chán không phải chỉ mình hấn, Nam Phong nhìn bốn phía phát hiện tất cả mọi người đều có vẻ lù xù, hơn trăm người đang ngồi ghé phía dưới kia, đạo sĩ hòa thượng còn cổ giả bộ nghiêm túc chứ đám quân nhân thì cơ bản là không buồn nghe, mặt hiện rõ vẻ hết kiên nhẫn, thậm chí là ngái ngủ.

Nhưng vẫn có người tập trung tinh thần, đó chính là đạo cô bên cạnh hấn. Nàng hết sức chăm chú lắng nghe đến độ quên luôn bản thân.

“Đám người kia hình như không hứng thú gì mấy.” Nam Phong ngáp một cái, tối qua ngủ không yên nên giờ hấn đã thấm mệt.

Đạo cô gật đầu cho có.

"Khi nào thì bắt đầu tỷ võ?" Nam Phong hỏi.

“Sắp rồi, sắp rồi.” Đạo cô gần như không hề để ý đến hấn.

Cứ như thế Nam Phong hỏi tới hỏi lui cùng một vấn đề tới bốn năm lần, đạo cô vẫn cứ đáp sắp rồi, sắp rồi, nhưng kết quả là vị Hộ Quốc chân nhân kia phải nói một canh giờ mới xong. Diễn thuyết vừa xong, tức thì những kẻ ngồi ở cạnh những lều che nắng hai bên phía lối ra của ba người trên đài lần những người chực chờ ở phía ngoài đồng loạt nhắm phía những căn lều có biển màu tím là xông thẳng tới.

“Sao mà phải hò hét loạn lên thế?” Nam Phong vừa ngáp vừa hỏi.

“Đều là loại Diệt Công hảo long.(3)” Đạo cô vừa đáp vừa kín đáo lấy túi tiền từ ngực áo ra đưa cho Nam Phong: “Ta phải đi, số tiền này cho ngươi.”

“Mai còn một ngày nữa, ngươi sẽ lại tới chứ?” Nam Phong hỏi.

"Ta không thể đến nữa." Đạo cô xoay người cất bước.

Nam Phong đi theo: "Tiền đưa cho ta hết, ngươi lấy gì làm lộ phí?"

“Ta về bằng đường thủy, không cần lộ phí.” Đạo cô nói xong xoay người chỉ về phía những lều che nắng kia: “Bái sư học nghệ khó nhưng không phải không có cách, ngươi có thể qua đó thử một chút.”

Dù thời gian ở cạnh nhau khá ngắn nhưng ấn tượng của Nam Phong với đạo cô rất tốt, hấn nhiên có chút không muốn rời xa: “Ta theo ngươi làm đạo sĩ có được không?”

“Mặc đạo bào thì nhất định là đạo sĩ sao?” Đạo cô cười hỏi lại.

Nam Phong kinh hãi: "Ngươi không phải là đạo sĩ sao?"

“Cũng không hẳn là không phải, được rồi, ta phải đi thôi.” Đạo cô quay người cất bước.

“Ta còn chưa biết tên ngươi là gì mà.” Nam Phong kiếm có nán nã không muốn rời.

Đạo cô không có trả lời.

Nam Phong thoáng nhìn qua túi tiền trong tay, sức nhớ ra là còn chưa nói cảm ơn người ta, tức thì buột miệng: “Cảm ơn.”

“Người nói cảm ơn là ta mới phải.” Tiếng đạo cô từ trong đám người truyền ra.

Nam Phong cứ thế đứng yên nhìn theo cho đến khi bóng đạo cô mất hấn mới quay đầu nhìn về phía những lều che nắng chỉ chít người kia.

Nhiều môn phái như vậy, chọn cái nào tốt đây...

Chú giải:

1. Cửu Hoàn thiên trượng: Trượng của những tăng nhân đắc đạo, trên một đầu của cây trượng có gắn 9 chiếc vòng, như trượng của Đường Tăng vậy.
2. Nghĩa bạc vân thiên: Ý chỉ người lòng dạ rộng rãi.
3. Diệt Công hảo long: Xuất phát từ tích Diệt Công là một người rất thích rồng nên trong nhà bày biện, chạm khắc rồng rất nhiều. Rồng vì điều này mới

xuất hiện thò đầu qua cửa ngõ, Diệp Công trông thấy thì lại sợ hãi bỏ chạy. Ý chung là người ngoài mặt thì vờ như yêu thích nhưng bụng dạ lại khác hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trở lại miếu đồ

Dịch giả: Faker

Số lều che nắng trước sau chỉ có định hơn trăm nhưng số người đến xin thu nhận thì càng lúc càng nhiều. Trước mỗi băng hiệu là chỉ chít những người, ba lớp trước bốn lớp sau, chen chúc xô lấn nhau đến độ muốn lách vào một chút cũng không được.

Nam Phong chỉ đành bất lực đi lòng vòng ở bên ngoài, thêm nữa là hắn không biết chữ nên cũng chẳng biết người trong những cái lều kia là môn phái nào, nhưng mà có một điểm rất rõ ràng là số người đứng trước những tấm biển màu tím là nhiều nhất, tiếp đó là màu lam đậm, ít người đứng chờ nhất là lều có biển màu đỏ thẫm, nhưng dù là ít nhất cũng có mười mấy người vây quanh, hơn nữa cũng như bao kẻ khác đang vắt óc nghĩ cách để kẻ khác thu mình làm đồ đệ.

Để đạt được mục đích, những người này không từ bất kỳ mách khéo, thủ đoạn nào, nhưng tựu chung lại cơ bản đều giống nhau, đại khái có thể chia làm ba loại.

Một loại là lợi dụng lòng thương hại, tranh thủ sự thông cảm, cái gì bản thân nhần nhục mang huyết hải thâm thù, cái gì tan cửa nát nhà vợ con ly tán, còn có thân mang trọng bệnh chẳng mất nữa sẽ thăng thiên, tóm lại là ra sức nói bản thân mình vô cùng thê thảm.

Nam Phong vốn vẫn nghĩ mình đã rất thảm rồi, nhưng so với những kẻ này thì hắn cảm thấy mình chính lại là kẻ may mắn. Mắt thấy nhiều kẻ thê thảm hơn mình đứng trước mặt, trong đó không ít kẻ cụt tay mất chân khiến Nam Phong tự thẹn mà bỏ ý định chen vào bên trong.

Loại thứ hai là kiểu bày tỏ sự trung thành hết mực, ra sức a dua nịnh bợ, thề thốt trên trời dưới biển, cái gì mà phụ mẫu tái sinh, cái gì ân trọng như núi, đối phương còn chưa nói đồng ý thu nhận mà bọn họ đã ghi tâm khắc cốt, cả đời không quên.

Những lời này chỉ nghe thôi cũng đủ khiến Nam Phong nổi hết cả da gà, đánh chết hắn cũng không nói được vậy.

Còn có một loại là thân ôm chí lớn, lòng đầy hoài bão, cái gì mà lấy thiên hạ thái bình là nhiệm vụ của mình, cái gì cứu lẽ dân bách tính ra khỏi vòng nước lửa, nói lời nào cũng nghĩa bạc vân thiên, nhiệt huyết sôi trào.

Gặp phải loại này thì Nam Phong cũng chẳng dám đứng chung mà đợi, những lời đó toàn là phạm húy, nếu để Hoàng thượng nghe được thì không bắt lỗi đi chém đầu mới lạ.

Tuy mỗi môn phái tới tham gia pháp hội đều có lều riêng của mình nhưng không phải môn phái nào cũng thu nhận thêm đệ tử, có những chỗ một người cũng không nhận, ai đến xin đều đuổi đi ngay, cơ bản không cho đối phương có cơ hội được mở miệng mà bày tỏ gì.

Nhưng cũng có chỗ thu nhận, mà còn thu nhận không ít. Trong số đó môn phái của những tăng nhân là thu nhận nhiều nhất, theo lời của bọn họ thì chúng sinh bình đẳng, ai cũng có thể thành Phật, bất kể già trẻ nam nữ, bất kể ngộ tính cao thấp, ai đến cũng không từ chối nên chỉ chốc lát thôi đã thu nhận mấy trăm người, chẳng biết những người đó đến lúc phải xuống tóc cạo trọc có bỏ chạy không nữa.

Sau mấy lần vòng đi vòng lại, Nam Phong đã bỏ hẳn ý định gia nhập môn phái trong đầu, bởi dù hắn là ăn mày nhưng có cốt khí, tự thấy xấu hổ khi đứng chung hàng với những kẻ kia.

Sau khi xác định chắc rằng đám Lữ Bình Xuyên không có mặt ở đây, Nam Phong liền rời khỏi hội trường. Hắn vốn còn muốn xem tỳ võ nhưng giờ đến chút hứng thú coi nào nhiệt cũng chẳng còn. Không khí Pháp hội này thực có điểm không đúng lắm, vốn phải là một trường hòa khí nhưng đạo sĩ, hòa thượng và cả quân nhân kia chẳng ai phục ai, họ đến chỗ này chỉ vì tranh đoạt Thiên Thư tàn quyền.

Nam Phong không có chút hứng thú nào với Thiên Thư kia, thứ nhất là hắn chẳng rõ nó có lợi ích gì, thứ hai là sách của người thường hắn còn chưa đọc hiểu nổi thì nói gì đến Thiên Thư chứ.

Rời khỏi chốn hội trường ầm ĩ, Nam Phong liền cảm thấy vô cùng thanh tịnh, tiếp đó hắn liền bắt đầu suy nghĩ nơi đến tiếp theo. Việc đầu tiên hắn muốn làm là trở lại Tây thành để hỏi thăm tin tức, nhưng giờ đang ban ngày, hắn không dám trở về, thế nào cũng phải đợi đến tối.

Hắn bây giờ cả người đều mặc đồ mới, chỉ e có nằm dưới bóng cây cũng chẳng có ai nghĩ hắn là ăn mày, tối qua ngủ không yên nên cứ thế nằm ngủ một giấc đến lúc nhập nhoạng tối.

Sau khi tỉnh ngủ, Nam Phong bắt đầu đi Tây thành, cả ngày nay mới chỉ ăn một cái bánh ngô nên hắn sớm đã thấy đói bụng, nhưng hắn không mua đồ ăn ở Đông thành, nguyên do rất đơn giản vì đồ ở đây rất đắt, như một đồng khi trước có thể mua đến hai bánh bột ngô ở Tây thành trong khi ở Đông thành chỉ mua được một cái.

Trên thực tế, số tiền đạo cô để lại không ít, còn có cả mấy khối bạc vụn, bạc ở thời điểm này rất quý giá, mỗi lượng bạc có thể đổi đến tám trăm đồng tiền, vậy nhưng hắn không dám tiêu bừa số tiền kia, điều này không phải vì bản thân hắn mà là do đám Lữ Bình Xuyên và Trường Nhạc. Hắn không biết những huynh đệ tỷ muội của mình có bị quan phủ bắt hay chưa, nếu lỡ xui xẻo để bị bắt thì hắn có thể dùng tiền chuộc họ ra, lúc này tiền là vạn năng, chẳng những có thể mua nơi ăn chốn ở mà còn có thể quang minh chính đại mua mạng, chuộc người từ tay quan phủ.

Khi đi đến chỗ giao giới giữa Đông thành và Tây thành, Nam Phong đổi hướng đi lên hướng Bắc, kể đó từ phía Bắc đi vòng qua khu vực ngôi miếu đồ. Ở sau ngôi miếu có một ngọn núi đất nhỏ, hắn liền núp ở trên núi đợi trời tối hẳn.

Nửa canh giờ sau, khi màn đêm buông xuống, Nam Phong xách một xâu châu châu rồi thận trọng tiến dần về phía ngôi miếu đồ. Suốt từ đó tới giờ hắn vẫn kiên trì quan sát tình hình xung quanh ngôi miếu, tuy không hề thấy ai ra vào nhưng vẫn không thể loại bỏ tình huống có người mai phục ở bên trong.

Trong miếu rất yên tĩnh, quanh miếu chỉ nghe tiếng côn trùng mùa thu kêu.

Phòng ốc thông thường đều có cửa sau, nhưng miếu thì không nên nếu muốn quan sát tình hình bên trong chỉ còn cách là đi tới từ phía trước.

Trước khi bước đến cửa, Nam Phong thắt chặt lại dây giày, vạn nhất trong miếu có người mai phục thì cũng có thể chạy nhanh hơn chút.

Nam Phong bước từng bước cực kỳ cẩn trọng về phía cửa, dù trong miếu rất tối nhưng có thể lờ mờ trông ra trong miếu không có ai, miếu trống hoác như vậy, tượng thần nằm sát tường sau nữa nên sau tượng cũng không giấu nổi người.

- Bọn chúng đã đi rồi.

Tiếng nói thanh linh vang lên khiến cho Nam Phong lông tóc dựng đứng, nhảy dựng cả người lên, tức thì chuyển sang tư thế bỏ chạy, nhưng chạy được mấy bước hắn mới nhớ ra tiếng nói này nghe rất quen, hồi tưởng một lát mới nhận ra là tiếng lão mù tới tối tối qua. Lão mù vẫn ngồi ở chỗ cũ hôm qua, đứng góc chết khi nhìn từ cửa vào nên hắn mới không trông thấy lão.

“Lão tiên sinh, là người sao?” Nam Phong quay lại, hỏi xác nhận.

“Là ta.” Tiếng lão mù từ trong điện truyền ra.

Nam Phong bước về, nhặt xâu châu châu ở cửa lên, bước qua cánh cửa vào đại điện đoạn hỏi: “Sao người còn chưa đi vậy?”

“Ta ban ngày ra ngoài, tối không có chỗ trú chân nên mới về đây tá túc một đêm.” Lão mù đáp.

- Lão về thật đúng lúc, ta có việc...

Không chờ Nam Phong nói hết câu, lão mù liền cắt ngang: “Người của quan phủ đã đến đây từ sớm, còn bằng hữu của người mới đây đã đi rồi.”

Nam Phong nghe vậy thì như trút được gánh nặng: “Bọn họ khi đi có nói sẽ đi đâu không?”

Người mù lắc đầu.

Bởi trời quá tối nên Nam Phong không thấy lão lắc đầu, nghĩ là lão không nghe rõ liền hỏi lại lần nữa.

“Không có, bọn chúng đi rất vội vàng.” Lão mù đáp.

Nam Phong không hỏi thêm nữa, đầu bắt đầu tính toán xem tiếp theo nên làm cái gì.

“Ngày hôm nay người đã đi đâu?” Lão mù vừa hỏi vừa đưa tay lấy bao quần áo, mở ra.

“Ta đi Đông thành xem Pháp hội.” Nam Phong trả lời. Bây giờ trời đã về đêm, lý ra nên tìm chỗ ngủ nhưng hắn không dám ngủ lại tại ngôi miếu này, đề phòng chẳng may quan phủ “hồi mã thương” quay lại bắt hắn.

Lão mù lấy một cái bánh ngô từ trong bọc quần áo đưa cho Nam Phong rồi hỏi: “Người đã đi chung với kẻ nào?”

“Cảm ơn, ta không đói, lão để mình ăn đi.” Nam Phong đẩy bánh ngô trở lại, thực ra hắn rất đói rồi nhưng không lỡ lòng ăn đồ của người mù.

Lão mù không đưa bánh lại nữa những lão cũng không cất nó đi mà để trong tay rồi hỏi lại: “Người còn chưa nói cho ta biết ban ngày người đi chung với ai?”

“Làm sao lão biết ta có đi chung với người khác?” Nam Phong nghi ngờ hỏi.

Lão mù cười cười, tiếp: “Ta không chỉ biết người đi chung với người khác mà còn biết đối phương là nữ.”

Nam Phong vừa định nói: “Có phải lão trông thấy chúng ta không?”, nhưng suy nghĩ một chút liền nuốt lời này lại, người mù thì sao trông thấy được chứ.

“Không cần tới Đông thành nữa, càng không được gặp lại nữ nhân kia.” Lão mù nói thêm.

“Sao lại thế?” Nam Phong nghĩ tới lui cũng không rõ làm sao lão mù biết được ban ngày hắn đã đi chung với người khác.

- Bởi vì ả không phải là nữ nhân thực sự, đó là một con Trúc Diệp Thanh có tám trăm năm đạo hạnh...

Ghi chú: Tiêu đề các chương truyện nguyên văn tiếng Hán đều chỉ gồm 4 chữ, mình dịch sẽ cố gắng giữ nguyên form như vậy, tuy nhiên vài chương vì giữ form mà không truyền tải hết nội dung tiêu đề như chương này đầy đủ là: Trở về ngôi miếu đổ nát, với các trường hợp như vậy mình sẽ có chú giải thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thâm sâu khó lường

Dịch giả: Faker

Nam Phong tuy chẳng biết Trúc Diệp Thanh là thứ gì bởi Trúc Diệp Thanh là loại rắn độc chỉ phương Nam mới có, có điều căn cứ vào từ “con” và “kịch độc” mà đoán ra được Trúc Diệp Thanh là một loại rắn, thế nhưng phản ứng đầu tiên không phải là sợ mà là cảm giác lão mù đang muốn hù dọa mình.

Có điều nghĩ kỹ lại thì đạo cô kia thực có chút kỳ quặc, đầu tiên là việc sáng sớm xuất hiện dưới sông, theo như lời nàng ta nói là xuống mò đồ, dầu cho rằng nàng ta thực sự xuống mò đồ thì cũng không cần thiết phải mang y phục cất vào tổ chim trên cây, để bên bờ sông có phải đỡ phiền hơn không.

Một điểm chính là tay nàng rất lạnh, cảm lâu như không thấy chút nhiệt nào. Còn nữa, trước lúc giăng kinh, vị Hộ Quốc chân nhân kia từng lên tiếng đuổi người nào đó không được hoan nghênh, khi ấy đạo cô có vẻ như rất sợ. Tính cả điểm cuối là như nàng nói là nàng đi đường thủy trở về mà không cần lộ phí.

Rất nhiều chi tiết như thế xâu chuỗi lại cho thấy lão mù không nói xằng, đạo cô kia chính là một con xà tinh mà lại cứ u mê không biết, lại còn nắm tay nó suốt, bây giờ nghĩ tới hắn vẫn còn có thể nhớ rõ ràng bàn tay trắng mịn nhưng lạnh băng kia.

“Sao lão mù biết được cô ấy là yêu quái?” Nam Phong hỏi với giọng hơi run run, nói hắn không sợ là giả, chỉ là đạo cô kia thoạt trông cũng không có vẻ gì tà ác, lại đối xử rất tốt với hắn.

“Ta có thể cảm nhận được yêu khí của nó.” Lão mù giải thích.

“Dung mạo cô ấy hiền hòa phúc hậu, không giống người xấu.” Nam Phong lắc đầu phản bác.

Lão mù mỉm cười lắc đầu: “Mang hình dạng con người cũng không nhất định có nhân tính, đừng quá tin vào đôi mắt của mình.”

“Cô ấy tuyệt đối sẽ không hại ta.” Nam Phong kiên quyết phản đối, “Ta gặp cô ấy khi ta ở cạnh mép nước, nếu như muốn hại ta thì đã kéo ta xuống rồi.”

“Nó cần mượn dương khí của người để che dấu yêu khí của bản thân nó.” Lão mù giảng giải.

Nam Phong không lập tức nói thêm gì, rốt cuộc hắn đã hiểu tại sao đạo cô kia luôn nắm tay hắn, nhưng đến giờ khắc này hắn vẫn không nghĩ đạo cô kia là kẻ xấu: “Cô ấy có thể đúng là yêu quái nhưng cô ấy không muốn hại ta.”

Lão mù cũng không kiên trì áp đặt suy nghĩ của mình nữa: “Có thể người nói đúng, nhưng ngoại tộc với con người luôn khác nhau về cách nghĩ, tốt nhất là tránh xa.”

Nam Phong vừa định tiếp lời thì bỗng nghe có tiếng bước chân gấp gấp từ bên ngoài vọng vào, vừa ghé đầu nhìn liền thấy bảy, tám tráng hán đang ở cách đó không xa chạy vọt về phía ngôi miếu, tay những kẻ này đều cầm gậy gộc, rõ ràng là vì hắn mà tới.

Thấy tình hình không ổn, Nam Phong nhanh chân bỏ chạy, nhưng vừa lao ra khỏi đại điện liền phát hiện không chỉ có mấy tên hắn vừa mới thấy mà cả hai mặt đông tây của ngôi miếu đều có người tạo thế bao vây hắn.

“Không phải sợ, quay lại đây.” Tiếng lão mù từ trong điện truyền ra.

Thấy rõ không có cách nào chạy trốn, Nam Phong chỉ còn nước lùi vào trong đại điện, đoạn nhanh chóng móc túi tiền trong ngực áo ra: “Lão tiên sinh, ta cầu xin người một việc, nếu ta bị bắt, lão hay cầm số tiền này tới quan phủ chuộc ta ra ngoài.”

“Kẻ tới không phải người của quan phủ.” Lão mù đáp.

Nam Phong giật mình, trông lại thì đúng như lão mù nói, những kẻ kia không phải người quan phủ, những tráng hán này là do tiệm thuốc bỏ tiền thuê, nếu chúng bắt được hán thì đoán chừng sẽ không buồn đưa đến nha môn mà cứ thế loạn còn đập chết hán luôn.

“Ngồi xuống.” Lão mù trầm giọng ra lệnh.

“Người có cách gì sao?” Nam Phong ngồi xổm xuống, hỏi.

Lão mù không đáp mà đưa tay trái nắm lấy tay Nam Phong, tay phải khua khua tìm khuôn mặt hán, tìm thấy rồi liền vuốt một cái từ trên xuống dưới: “Đừng mở miệng.”

Nam Phong chỉ cảm thấy mặt cực kỳ tê dại, đang khi định đưa tay sờ lên mặt thì có người vọt từ ngoài cửa vào, vung hai tay hất hán ngã lăn ra đất: “Đến đây mau, ta bắt được tên này.”

Gã này rất khỏe, Nam Phong bị đè xuống thì không cách nào thoát ra, trong lúc ấy có thêm người lao nhanh từ ngoài cửa vào, kẻ này cầm đuốc, kéo Nam Phong đứng lên rồi giơ đuốc lên soi, đôi mắt thì mở to để quan sát cho rõ.

“Các ngươi là ai, định làm gì?” Lão mù vịn vào tường đứng dậy.

“Thế nào rồi A Phúc?” Một gã đứng cạnh tên tiểu nhị già hỏi.

“Ta nhìn nhầm rồi, đây không phải thằng nhóc ở miếu kia.” A Phúc thả lỏng tay nơi cổ áo Nam Phong, đáp.

“Ngươi nhìn cho kỹ lại đi.” Thêm một kẻ cầm đuốc bước tới lên tiếng.

“Không phải thật mà, chúng ta nhận nhầm người rồi.” A Phúc mặt ảo não, lắc đầu.

“Chúng ta hành tẩu giang hồ cũng chỉ vì kiếm miếng ăn sống qua ngày, kính xin chư vị đừng làm khó chúng ta.” Lão mù chấp tay lên tiếng.

“Chỗ này các ngươi không thể ở, rút mau.” A Phúc lớn tiếng xua đuổi.

“Đã muộn thế này, chúng ta lại không có chỗ để đi, xin các vị làm phúc.” Lão mù lần nữa chấp tay cầu khẩn.

Đám người hung hãn này làm gì có lòng bao dung, chúng lập tức xô đẩy, xua đuổi hai người ra khỏi ngôi miếu, tiếp đó kẻ thì nấp trong miếu, kẻ thì ẩn ở khu rừng phía sau, chắc hẳn muốn ôm cây đợi thỏ.

Sau khi đi khuất tầm mắt đám người kia, Nam Phong vội vàng sờ lên mặt mình, vừa sợ hán vừa sợ hết hồn, khuôn mặt đã biến dạng hán, trước đây gầy xương mà giờ mập như bánh mỳ, mũi thì tẹt xuống, đôi môi dày lên, cái quan trọng nhất là khuôn mặt chẳng có chút cảm giác nào.

“Lão đã làm gì ta?” Nam Phong lo lắng kéo lão mù lại hỏi.

“Chút thuật che mắt thôi, đừng lo, qua chút nữa là sẽ khôi phục nguyên dạng.” Lão mù đáp.

Nam Phong vẫn thấp thỏm không chút yên tâm: “Có thật là có thể khôi phục nguyên trạng không?”

“Thật.” Lão mù vừa trả lời vừa khua gậy bước về phía con đường.

“Cảm ơn lão đã cứu ta.” Nam Phong đi theo sau lão, miệng không quên nói tiếng cảm ơn.

“Không cần nói cảm ơn, đây là điều ngươi đáng được nhận.” Lão mù bình thản đáp.

Nam Phong nghe xong có chút ngạc nhiên, sau nghĩ lại mới hiểu lời của lão mù. Đêm hôm qua hán rót nước ấm cho lão, khi lão ho thì hán nổi lửa giúp lão sưởi ấm, lão mù hẳn vẫn ghi nhớ nên mới ra tay cứu giúp.

“Lão tiên sinh, bây giờ người định đi đâu?” Nam Phong hỏi. Hán dù không biết lai lịch của lão, nhưng có một điểm hán chắc chắn, lão mù chính là một cao thủ thâm sâu khó lường, chẳng những lão có thể cảm nhận được yêu khí cách mình cả mười dặm mà còn có thể trong nháy mắt đã thay đổi hoàn toàn dung mạo của hán.

“Tìm chỗ nghỉ chân.” Lão mù đáp gọn.

“Ta có tiền, chúng ta tìm khách sạn ở.” Nam Phong đề nghị

Lão mù trầm ngâm chút rồi gật đầu đồng ý.

Nam Phong nắm cây gậy gỗ của lão mù rồi đi trước dẫn đường, sau khi ra đến đường lớn hán liền mượn đồ mời lửa của lão mù đoạn chạy quay lại, đốt cỏ khô hai bên rìa con đường nhỏ dẫn tới ngôi miếu, việc này là nhằm cảnh báo những đồng bạn có thể còn ở trong thành, nếu như chúng thấy ánh lửa sẽ đề cao cảnh giác hơn.

“Người rất cẩn thận.” Lão mù nhận lại đồ mời lửa, gạt đầu tán thưởng.

“Lão tiên sinh, người rốt cuộc là ai?” Nam Phong tò mò hỏi. Lão mù có thể gio tay nhắc chân một cái là đã thay đổi được dung mạo của hắn, tất nhiên là cũng có thể tự thay đổi dung mạo của lão. Tới qua hắn đã để ý đến hàm răng lão sạch sẽ lại đều tăm tắp, không giống như người năm mươi tuổi, gờ nhìn lại, người này trừ việc phải rờ rẫm là thật thì những điều cả rất có thể đều là giả, bộ dạng hay tuổi tác thực sự có thể không như hắn đã thấy, đã nghĩ.

Lão mù dường như đoán được hắn sẽ hỏi như thế nên không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lão cũng không trả lời câu hỏi mà chỉ nói: “Đi thôi, trước tiên tìm chỗ ở đã.”

Nam Phong vâng một tiếng xong lại tiếp tục nắm gậy gỗ đi trước dẫn đường.

Sau thời gian nửa nén hương, Nam Phong dẫn lão mù đến một khách sạn đoạn bấm bụng tiêu năm đồng, thuê một gian phòng hảo hạng. Phòng hảo hạng này nằm ở hướng chính Đông, ở ngay tầng dưới.

Vào cửa xong, Nam Phong liền đỡ lão mù ngồi xuống đoạn rót chén trà nóng đặt vào tay lão.

Lão mù nhấp một ngụm xong bèn đặt chén trà xuống, cất lời: “Người có biết vì sao ta ở lại miếu mà không rời đi không?”

Nam Phong lắc đầu: “Không biết.”

“Ta biết nhất định người sẽ trở lại, ta ở đó đợi người...”

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tư chất thường thường

Dịch giả: Faker

Những lời mới rồi khiến làm nổi lên hai điểm nghi vấn trong đầu Nam Phong, nhưng hắn chỉ có thể hỏi dò từng bước một: “Làm sao lão biết ta sẽ trở về?”

“Cả tôi qua ta đều ở đây.” Lão mù đáp.

Nam Phong gạt đầu. Lão mù tới qua tá túc trong miếu, tự nhiên ai làm gì lão đều biết, việc gì xảy ra, tính tình ai thế nào lão cũng sẽ biết, vậy nên lão căn cứ vào những chuyện đã nảy sinh mà suy đoán hẳn nhất định sẽ quay lại tìm đồng bạn.

“Sao người lại phải ở lại chờ ta?” Nam Phong hỏi sang vấn đề thứ hai.

Lão mù quờ quạng đoạn cầm chén trà lên, xoay xoay chén như suy nghĩ điều gì đó.

“Có phải người muốn thu ta làm đồ đệ không?” Nam Phong thắc mắc.

“Sao lại nói vậy?” Lão mù hỏi lại.

Câu hỏi của lão mù khiến Nam Phong rất bất ngờ, hắn không nghĩ lão mù hắn sẽ hỏi ngược lại vậy, cũng không biết lời này của lão là có ý gì.

Thấy hắn không đáp, lão mù liền nói tiếp cho rõ: “Vì sao người lại phỏng đoán như thế?”

Lần này thì Nam Phong đã rõ, lão mù hỏi hắn lấy căn cứ gì mà suy đoán. Việc như thế này cũng không khó hiểu, suy nghĩ và biểu đạt đôi khi gặp phải những khó khăn, một việc nghĩ trong đầu khi miệng nói ra thì ý tứ lại đổi khác.

Hắn không đáp lời nào còn lão mù cũng không hỏi thúc, trái lại tay cầm chén trà bình thản chờ hắn.

Dù biết lão mù đang đợi mình, Nam Phong vẫn trù trù không đáp, không phải hắn không biết phải đáp làm sao mà là đang do dự xem có nên nói hay không, nói ra rồi liệu có hậu quả gì không.

Lão mù không nhìn thấy gì nên Nam Phong liền can đảm nhìn thẳng vào lão, cố gắng tìm cách thông qua vẻ mặt lão mà nhìn ra manh mối, có điều khiến hắn không ngờ là qua một hồi lâu mà chẳng thấy lão tức giận mà trên khuôn mặt còn nở nụ cười.

Rốt cuộc, Nam Phong cố lấy dũng khí nói ra lời thật: “Tôi hôm qua ta đưa nước ấm cho người, ta còn nổi lửa lên khi người ho khan, có thể người có ấn tượng không xấu với ta.”

“Còn gì nữa không?”. Lão mù cười hỏi.

“Có”. Đã bắt đầu rồi thì Nam Phong không cần ngại nữa: “Người có thấy cảm nhận được yêu khí ở nơi cách hơn mười dặm, có thể chỉ trong nháy mắt đã thay đổi diện mạo của ta, hai điểm này nói rõ người có bản lĩnh nhưng người lại ra vẻ như một thầy tướng số, hiển nhiên là do không muốn người khác biết thân phận thật, thế mà trước mặt ta người lại thể hiện bản lĩnh, thế nên ta mới đoán người muốn thu ta làm đồ đệ.”

Lão mù đặt chén trà xuống, vui mừng gật đầu, nói gọn: “Hiếm có.”

Nam Phong dậy nhắc bình trà rót đầy chén của lão mù đoạn quay lại chỗ cũ đặt bình trà xuống rồi ngồi đợi lão mù nói chuyện tiếp.

Lão mù cũng không có nói gì ngay mà đưa tay cầm chén trà rồi chậm rãi xoay xoay nó, theo hành động của lão, nước trà từ trong chén từ từ tràn ra khỏi miệng chén rồi tụ lại thành một đóa hoa sen xinh đẹp ở trên không, đóa hoa nở ra bảy cánh, sinh động y như thật.

Khi Nam Phong còn đang kinh hãi tròn mắt nhìn, đóa sen từ nước trà kia đột nhiên hóa thành một cây tên bằng dài ba tấc. Lão mù khẽ động cánh tay phải, tức thì tên bằng bay vút đi, xuyên thủng bức tường phía Đông rồi biến mất không thấy tăm tích.

Nam Phong đã sớm biết lão mù là cao nhân nhưng không ngờ lão lại lợi hại như thế, chẳng những có thể khiến nước trà tụ lại thành hoa sen mà còn có thể trong nháy mắt hóa nước thành tên bằng sắc bén xuyên thủng cả tường.

Lão mù đặt chén trà xuống đoạn bình thân nói: “Ta thực muốn để ngươi đi theo ta, nhưng ta không thể thu ngươi làm đồ đệ.”

“Vậy người để cho ta đi theo làm gì?” Nam Phong nghi hoặc hỏi. Công phu lợi hại của lão tự nhiên hẳn muốn học, nhưng phàm là việc kiểu này đều phải hỏi lý do, công phu là bản lĩnh giữ nhà, sao phải dạy không công cho kẻ khác chứ.

Lão mù thờ dài đáp: “Ta có một việc rất quan trọng cần làm, nhưng ta không nhìn thấy gì nữa rồi nên cần ngươi giúp ta.”

“À.” Nam Phong gật đầu, căn cứ theo cách nói của lão mù thì hẳn không khó khăn để nhận ra lão bị mù chưa lâu, còn chưa thể thích nghi hoàn toàn với cuộc sống của một người mù.

“Có một số điều hẳn phải nói cho ngươi biết trước, ngươi đi theo ta cũng không an toàn, thậm chí có thể gặp nguy hiểm.” Lão mù nói đến đâu thì dừng lại đôi chút đoạn lại nói thêm: “Nhưng ngươi cũng sẽ có thu hoạch, ta dù không thể thu ngươi làm đồ đệ nhưng vẫn có thể dạy ngươi một chút bản lĩnh, kiếm sống qua ngày tuyệt không phải việc khó, dương danh lập vạn cũng có thể.”

“Được, ta đồng ý đi theo người.” Nam Phong trịnh trọng tỏ thái độ, lúc trước sở dĩ hẳn chưa đồng ý đi theo lão mù vì hai người chưa hiểu gì mấy về nhau, hẳn không thể nhận không sự giúp đỡ của người khác, tương tự thế hẳn cũng sẽ không giúp ai không công. Bây giờ lão mù đã nói rất rõ ràng rằng không thể nhận hẳn làm đồ đệ, hay nói trắng ra là trao đổi, ngươi giúp ta làm việc còn ta dạy bản lĩnh cho người, việc này thì hẳn có thể chấp thuận được.

Lão mù gật đầu: “Trong bao quần áo có bánh ngô, ngươi ăn đi.”

Nam Phong đúng là đang đói bụng nên không khách khi lấy hai cái bánh ngô từ trong bao quần áo của lão ra hai cái bánh ngô, đặt một cái vào trong tay lão: “Lão tiên sinh, người cũng ăn đi.”

“Ta không đói, ngươi giữ ăn đi.” Lão mù đặt bánh ngô lên bàn đoạn nói tiếp: “Nói ta biết, ngươi định học gì?”

Vừa nghe câu này, Nam Phong lập tức thấy tinh thần tỉnh táo: “Người biết những món công phu nào ta?”

“Ngươi chỉ cần nói cho ta biết là muốn học gì.” Giọng lão mù vẫn bình thản, không hề có chút lo lắng nào.

“Ta tính học yêm kê.” Nam Phong cười đáp.

Lão mù bắt đầu lắc đầu, yêm kê chính là thiên gà trống, là một nghề cùi bắp, tự nhiên là Nam Phong không thực tâm muốn học, chẳng qua là nói quái lên thế để ép lão.

“Mới đây người dùng môn võ công nào vậy?” Nam Phong hỏi.

“Đó không phải võ công mà là Đạo thuật.” Lão mù đáp.

“Người là đạo sĩ sao?” Nam Phong có chút bất ngờ.

“Đã từng là.” Lão mù chậm rãi gật đầu.

“Đạo thuật mà người mới dùng khi này, có thể dạy cho ta không?” Nam Phong hỏi. Thứ khác thì không biết chưa chiều vừa rồi của lão mù đã để lại cho hẳn ấn tượng rất sâu sắc.

“Theo tư chất của người thì có khổ tu sáu mươi năm cũng không chắc có thể sử dụng Ngự Thủy thuật kia.” Lão mù lắc đầu đáp.

Nam Phong vốn đang tràn đầy hy vọng trong lòng, nghe lời lão mù xong thì hết như bị dội một thùng nước lạnh khiến cả người hẳn đơ cứng ra: “Người sao biết tư chất ta không tốt?”

“Tôi qua ta đã dùng linh khí thử qua”. Lão mù vừa lắc đầu vừa tiếp: “Trong số các người có năm đứa tư chất rất tốt, đáng tiếc người không ở trong số đó.”

Nam Phong nghe thế liền chuyển buồn sang vui, hỏi: “Chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, bọn họ tốt cũng được, sau này có thể đỡ ta một phen, à phải rồi, chúng ta có bảy người, năm tốt, vậy có một không tốt là người nào?”

“Tư chất là do trời ban, tốt nhất là mười phần, năm đứa kia đều đạt bảy phần trở lên. Người chỉ được năm phần, xem như là bình thường. Đáng thương cho thằng nhóc trộm gà kia, e là ba phần cũng chẳng được.” Lão mù đáp.

“Người nói Bàn Tử à.” Nam Phong cười nói.

Lão mù gật đầu, nói thêm: “Người cũng không phải buồn chán quá, thường nói cần năng bỏ chuyết, huống hồ người thông minh cẩn thận, chỉ cần kiên trì bền bỉ thì cuối cùng cũng sẽ có thu hoạch.”

“Được, ta nhớ kỹ rồi.” Nam Phong biết lão đang an ủi hắn, có điều, hắn vốn chẳng có khái niệm, định nghĩa gì về cái gọi là thiên phú, thất vọng là do hắn nghĩ mình sau này chẳng có cách nào để học những pháp thuật lợi hại trong tay lão mù.

“Cũng muộn rồi, nghỉ sớm đi.” Lão mù vừa đứng lên vừa nói.

Nam Phong lập tức đứng dậy, bước tới dẫn lão đến giường sưởi, giúp lão trải chăn nệm cẩn thận đoạn lại bưng nước tới giúp lão rửa chân. Hắn làm những việc này xuất phát từ thực tâm, những thứ khác không nói, chỉ tỉ dụ nhưng nếu không có lão mù thì hiện giờ đoán chừng hắn đã bị tiểu nhị của tiệm thuốc đánh chết rồi, về tình về lý đều phải cẩn thận mà chăm sóc người ta.

Chiếc giường sưởi ở giữa phòng khá lớn, chiếm cả diện tích phần phía bắc phòng, nằm nhiều người cũng được, Nam Phong nằm trong còn lão mù nằm phía ngoài.

Lão mù nằm xuống cái liền im lìm không cựa quậy, Nam Phong trái lại ngủ không nổi, cất tiếng: “Lão tiên sinh, sau này ta đi theo người, dù sao cũng phải có một cái tên để xưng hô chứ.”

“Người có thể gọi ta là sư phụ.” Lão mù đáp lấy lệ.

“Người không nhận ta làm đồ đệ, ta lại phải gọi người là sư phụ, thế không phải là ta thiệt thòi lắm sao.” Nam Phong oán thán.

“Người cũng có thể gọi là tiên sinh.” Lão mù tiếp lời.

“Thôi bỏ đi, vậy quá khó đọc.” Nam Phong nói.

Thật ra hắn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, ví dụ như tuổi thật của lão mù, tu vi chính xác của lão hay chuyện quan trọng mà lão muốn làm là gì, còn có cả việc rốt cuộc thì Thiên Thư tàn quyển là vật thể nào.

Nhưng cuối cùng hắn cũng nín được, những điều trên đề đó sau này hỏi, nếu hỏi cả đống chuyện như vậy sẽ làm lão mù thấy phiền toái, vạn nhất không cho hắn đi theo thì hỏng bét, thời gian còn nhiều, từ từ hắn sẽ biết...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tam Thanh, Cử Bộ

Dịch giả: kethattinhthu7

Năm đồng tiền xài cũng không phí, giường sưởi nhóm lên, chăn đệm sạch sẽ, nằm trên giường rất thoải mái, so với cánh mưa dột gió lùa ở phá miếu(*) thật cách nhau một trời một vực.

(*) *Miếu đổ nát.*

Ngoài người thoải mái nhưng chưa chắc trong lòng cũng sẽ thoải mái, vì không biết huynh đệ tỷ muội đang ở đâu nên Nam Phong rất lo lắng, không biết bọn họ có bị bắt hay không, có đồ ăn không, có tìm được chỗ ở không.

Trần trọc thật lâu, Nam Phong vừa mới mơ màng ngủ được một lúc, khi tỉnh giấc thì trời đã sáng. Không biết lão mù dậy từ lúc nào, đang đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài ngẩn ra đến xuất thần.

Sau khi tỉnh dậy, chuyện đầu tiên Nam Phong làm là sờ mặt mình, lão mù không gạt hắn, mặt hắn lúc này đã khô phục như cũ.

Mặc dù Nam Phong không lên tiếng nhưng lão mù biết hẳn đã tỉnh:

- Thời gian còn sớm, người cứ ngủ thêm một lát.
- Không ngủ nữa, không ngủ nữa.

Nam Phong mặc quần áo đứng dậy, bước xuống đất, mang theo bình trà ra trước quán rót nước nóng, sau đó rót nước cho lão mù rồi lấy chậu ra ngoài lấy nước, bung tới cho lão mù rửa mặt.

Đội lão mù rửa mặt xong, hẳn lại mua điểm tâm(*) cho lão mù, rồi tiếp tục giặt quần áo cho lão.

(*) *Đồ ăn sáng.*

Lão mù có chút áy ngại, muốn tự mình giặt nhưng Nam Phong không đồng ý, nói lão cái gì cũng không nhìn thấy, với người bình thường thì những chuyện này rất dễ nhưng đối với người mù như lão lại rất khó khăn.

- Lão tiên sinh, sau này ta gọi ông là sư phụ được không?

Nam Phong vừa giặt quần áo vừa hỏi.

Lão mù gật đầu.

Lúc lão mù gật đầu, mặt lão lộ ra chút áy náy, điểm này Nam Phong thấy được trong mắt lão. Lúc trước lão mù không thu hẳn làm đệ tử có nói “không thể thu”, từ điểm này cho thấy, không phải lão mù không đồng ý thu hẳn mà lão có vấn đề khó xử và băn khoăn khác.

Có rất nhiều vấn đề Nam Phong muốn hỏi lão mù, nhưng có một số chuyện hẳn không thể hỏi. Như lai lịch và tuổi thật của lão đương nhiên không thể hỏi, nếu lão muốn, ắt sẽ chủ động tự nói ra. Lão mù định làm gì cũng không thể hỏi, điều này thuộc phạm vi hẳn không nên biết, nếu muốn hỏi, chỉ có thể hỏi một số chuyện râu ria bên ngoài.

- Sư phụ, ngày hôm qua con ở phía đông thành thấy có mấy môn phái thu đồ đệ. Màu sắc điều phúc(*) bọn họ treo lên khác nhau, màu có đến mấy loại, con hỏi đạo cô kia thì nàng nói màu sắc điều phúc đại biểu cho tu vi môn phái mạnh hay yếu, được thành lập lâu hay mới. Sư phụ, màu sắc của tu vi là cái gì?

Nam Phong hỏi.

(*) *Điều phúc: loại bảng làm bằng giấy hoặc vải treo dọc (như câu đối), bên trên có ghi chữ (như biển quảng cáo hiện nay).*

Lúc này, lão mù vừa mới ăn xong điểm tâm, súc miệng xong mới đáp:

- Linh khí tu hành của Đạo gia có tổng cộng chín bộ, mỗi thời kỳ khác nhau có cách gọi không giống nhau. Bây giờ Đạo gia công nhận chín bộ là Động Thần Bộ, Cao Huyền Bộ, Thăng Huyền Bộ, Động Huyền Bộ, Tam Động Bộ, Đại Động Bộ, Cư Sơn Bộ, Động Uyên Bộ, Thái Huyền Bộ.
- Dạ.

Nam Phong đáp, chứng tỏ đang chăm chú nghe.

Lão mù nói tiếp:

- Đó là chín cách gọi chính thống của Đạo gia, nhưng người thường không nhớ hết, không phân biệt rõ được nên căn cứ màu sắc linh khí phát ra của người tu hành không giống nhau để phân chia. Khí tức đạo nhân Động Thần Bộ phát ra có màu hồng (đỏ) nhạt, khí tức phát ra của người có tu vi Cao Huyền có màu hồng, Thăng Huyền màu hồng đậm, Động Huyền màu lam (xanh da trời) nhạt, Tam Động màu lam, Đại Động màu lam đậm, Cư Sơn màu tử (tím) nhạt, Động Uyên màu tử, Thái Huyền màu tử đậm, cứ phân như vậy thì dễ nhớ kỹ hơn.
- Con đang nghe, con đang nghe.

Nam Phong dừng giặt đồ, lên tiếng báo mình đang nghe.

- Người thường lấy ba màu hồng, lam, tử để phân chia cao thấp của tu vi linh khí nhưng người trong Đạo môn không thể phân chia qua loa như vậy. Người nhất định phải nhớ quy nghi của Đạo môn, người có tu vi thuộc ba bộ Động Thần, Cao Huyền, Thăng Huyền gọi là đạo trưởng, người có tu vi thuộc ba bộ Động Huyền, Tam Động, Đại Động gọi là pháp sư, người có tu vi thuộc ba bộ Cư Sơn, Động Uyên, Thái Huyền gọi là chân nhân.

Lão mù nói tiếp.

- Dạ.

Nam Phong lên tiếp đáp lời, có điều đáp thì đáp vậy nhưng hẳn vẫn không nhớ rõ cách gọi chính thống lão mù vừa giảng. Hẳn chỉ nhớ, lấy tu vi từ thấp đến cao theo thứ tự là hồng, lam, tử. Hồng là đạo trưởng, lam là pháp sư, còn tử là chân nhân.

Lão mù nói đến đây trở nên hăng hái, tiếp tục giải thích thêm một số kiến thức cơ bản:

- Mỗi bộ trong chín bộ này đều có kinh văn tu hành, sáu bộ kinh văn đầu tiên của tam tông thì giống nhau nhưng ba bộ sau thì lại khác, các tông đều giữ kín, không truyền ra ngoài.

- Tam tông?

Nam Phong đang nghe thì hỏi ngang.

- Đạo gia chia thành ba nhánh là Ngọc Thanh Tông, Thái Thanh Tông, Thượng Thanh Tông. Mặc dù cùng một thiên đạo nhưng lại thờ tổ sư khác nhau, Ngọc Thanh Tông thờ tổ sư là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Tông thờ tổ sư là Đạo Đức Thiên Tôn, Thượng Thanh Tông thờ tổ sư là Linh Bảo Thiên Tôn.

Lão mù kể như thuộc lòng bàn tay.

Vốn Nam Phong định hỏi lão mù thuộc tông nào nhưng lời chuẩn bị thốt ra thì cổ nín lại. Tối hôm qua hắn có hỏi lão mù có phải đạo sĩ không, lão mù đáp “đã từng”, điều này cho thấy hiện tại lão không phải là đạo sĩ nữa. Chỉ có hai khả năng dẫn đến lão không phải là đạo sĩ nữa, một là tự mình rời đi, hai là bị đuổi ra, bất kể thuộc trường hợp nào cũng không thể hỏi, nếu hỏi sẽ thành giống như vạch trần vết sẹo của người khác.

- Hôm qua Hộ Quốc chân nhân nói hình như là Cao Huyền chân kinh. Cao Huyền chân kinh này có phải là kinh văn tu hành của đạo sĩ Cao Huyền Bộ như lời sư phụ nói?

Nam Phong hỏi.

- Phải.

Lão mù gật đầu:

- Ngọc Thanh Tông cực kỳ bài xích với ngoại tộc, cho dù lên đàn giảng pháp cũng không cho bọn họ nghe giảng.

Nam Phong không hỏi nữa, tiếp tục giặt đồ, phơi quần áo xong thì ra trước quán ăn điểm tâm. Nơi này cách phá miếu và tiệm thuốc xảy ra chuyện không xa, không ít người biết chuyện xảy ra vào đêm hôm trước nên trong quán cũng có đàm luận. Nghe qua ít câu thì hình như quan phủ chưa bắt được người, bọn họ chẳng qua chỉ làm cho có, không thực sự bỏ thời gian ra để truy bắt hung thủ.

Tin tức này làm Nam Phong rất vui, không bị quan phủ bắt được là tốt rồi. Vốn cả bọn đều là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng, ở chỗ nào cũng giống nhau, chỗ tiếc duy nhất là không được ở cùng một chỗ.

Ăn điểm tâm xong, lão mù bảo muốn ra ngoài xem bói nhưng bị Nam Phong giữ lại. Trên người hắn còn tiền, lão mù không cần thiết phải ra ngoài lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm.

- Sư phụ, người tới Trường An có việc hay chỉ đi ngang qua?

Nam Phong hỏi.

- Làm chút chuyện.

Lão mù đáp.

- Có cần con dẫn sư phụ đi không?

Nam Phong lại hỏi.

Lão mù khoát tay:

- Không cần, sau khi trời tối, ta tự đi được.

Do rảnh rỗi, lão mù chủ động kể một số chuyện trên giang hồ. So với đạo cô kia, cách nhìn của lão mù hoàn toàn bất đồng, lão cho võ học mặc dù diễn sinh từ kinh văn của Đạo gia và Phật gia mà ra nhưng lại thiếu hụt sự hiểu biết và vận dụng âm dương ngũ hành nên vĩnh viễn không cách nào so sánh với đạo thuật và thần thông được. Tất nhiên, võ nhân có thể xuất hiện vài tuyệt thế cao thủ, thậm chí có thể sát thần diệt quỷ. Nhưng chuyện này không phải do võ học lợi hại mà là do bản thân võ nhân đó có thiên phú dị bẩm. Người như vậy, nếu không học võ mà lĩnh hội, luyện tập đạo pháp, thành tựu tu vi ắt đạt đến mức cao hơn.

Lão mù nói qua về giang hồ, võ công, đạo thuật, yêu quỷ, thần Phật. Đối với Nam Phong, những thứ này là một thế giới vừa xa lạ vừa mới lạ.

Vừa kể chuyện, giảng giải, lão mù vừa nêu một chút quan điểm của mình. Đối với ngoại tộc, lão mù cũng rất bài xích nhưng không đến mức căm thù đến tận xương tủy. Đối với Phật giáo, thái độ của lão như đối với khách nhân từ xa đến, tương đối khoan dung ôn hòa hơn.

Theo như lời đạo cô, sở dĩ nàng có thể công chính(*) là vì nàng không có lập trường. Lão mù cực kỳ sùng bái Đạo gia, với lão, Đạo gia mới là chính thống của Hoa Hạ(**), đạo pháp mới là kỹ nghệ lợi hại nhất.

(*) Công bằng, chính trực; (**) Tên cũ của Trung Quốc.

Về tu hành, so với người khác, cách nhìn của lão mù cũng có sự khác biệt. Đối với lão, quan trọng nhất của tu hành không phải là tu thân mà là tu tâm, nếu tâm không thể trong sáng như gương, hoàn toàn thông suốt thì dù tu vi linh khí có cao tới đâu cũng không thể đạt đến thượng thừa.

Qua một ngày tiếp xúc, Nam Phong phát hiện tận sâu trong lòng lão mù vẫn chưa thể yên ổn, vẫn còn buồn bực không vui, có lẽ là do mắt lão bị mù. Dù vậy, sự thật lão mù rất dễ gần, quen thuộc rồi thì nói chuyện rất thoải mái.

Bất giác trời đã tối, lão mù cầm mộc trượng muốn đi ra cửa.

- Sư phụ, con đi theo người.

Mặc dù biết lão mù là cao thủ nhưng Nam Phong vẫn không yên lòng để lão một mình ra ngoài.

- Người đi làm gì, thêm phiền!

Lão mù khoát tay.

- Con dẫn người đến nơi rồi sẽ quay lại.

Nam Phong nói muốn cùng đi.

Lão mù suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Nam Phong vui vẻ, nhanh nhẹn mở cửa phòng:

- Sư phụ, cẩn thận bậc cửa.

Lão mù bước ra, Nam Phong đóng cửa phòng, nắm mộc trượng đi phía trước dẫn đường, rồi khò khách sạn thì hỏi:

- Sư phụ, ta đi chỗ nào?

- Nghĩa địa phía tây thành...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: A di đà Phật

Dịch giả: kethattinhthu7

- Đêm hôm khuya khoắt, đi nghĩa địa làm gì?

Nam Phong rất kinh ngạc, hỏi.

- Sợ thì quay về, để tự ta đi.

Lão mù đáp.

Nam Phong nghe xong thì giấy náy:

- Ai nói con sợ? Nếu sớm biết sư phụ muốn đi nghĩa địa thì con nghĩ ta nên đi sớm một chút, nghĩa địa ở ngoài thành, giờ cửa thành đã đóng, không ra được.

Lão mù chỉ tay:

- Không sợ là tốt rồi, đi.

- Đến cửa thành chúng ta cũng không ra được.

Nam Phong nói.

Lão mù phẩy tay, ý bảo hấn đi nhanh lên.

Thấy lão mù kiên trì, Nam Phong chỉ có thể nắm mộc trượng đi trước dẫn đường, ở khách sạn chờ cả ngày, giờ chân hấn cũng muốn ra ngoài hoạt động.

Nam Phong dẫn lão mù đi theo đường lớn, lúc này trời đã tối, nếu trên đường có người đi ngang qua cũng không sợ thấy rõ bộ dáng hấn.

Theo lời lão mù, hấn biết nghĩa địa phía tây thành nằm ở chỗ nào. Năm đó, ông lão coi miếu sau khi chết được đưa đến chỗ đó, hấn với tư cách hiếu tử cầm hiếu bông(*) đưa tang có đi qua, chỗ đó là nghĩa địa có diện tích rất lớn, người chôn đều người nghèo, người giàu khi chôn đều có quan tài. Người nghèo chôn ở đó không có quan tài, đều là dùng mền chiếu quấn lại, đào hố rồi chôn xuống.

(*) Cây gậy của người con đưa tang, nguồn gốc hiếu bông xuất phát từ hai lý do: một là để người con có thứ chống khi đi báo tang ở khoảng cách xa, đường đi khó khăn; hai là lúc chôn ông bà, cha mẹ, lúc quỳ xuống khóc có cây vịn.

Có thi thể chôn quá cận sẽ bị chó hoang đào ra, ruột gan tha khắp nơi. Mất chó hoang ăn thịt người chết đều có màu hồng, chuột ăn thịt người có kích thước còn lớn hơn mèo. Chỗ đó còn có chôn sống thành đàn, chúng không hề sợ người, thường đứng trên phần mộ từ xa nhìn đoàn người đưa tang.

Đối với loại địa phương như vậy, cho dù là ban ngày trời sáng cũng không ai dám một mình đi qua. Có điều, hấn thật sự không sợ là vì hấn biết cửa thành đã đóng, lão mù chắc chắn không ra được. Ra không được, hai người ắt phải quay về.

Đi nửa canh giờ, hai người tới cửa phía tây thành. Không ngoài dự đoán, cửa thành đã đóng từ sớm, dưới cửa thành có binh sĩ trấn cửa. Khi thấy Nam Phong và lão mù tới, bọn họ đã từ xa quát, bảo sáng mai hai người lại tới ra thành.

- Người xem, con không có lừa người?

Nam Phong kéo lão mù, định quay trở lại.

- Đi sát tường thành, tìm chỗ không có ai.

- Sư phụ muốn làm gì?

Nam Phong lại hỏi.

- Cứ tìm đi.

Lão mù đáp.

Nam Phong không hỏi nữa, dẫn lão mù đi về phía bắc. Hấn lờ mờ đoán có lẽ lão mù định dùng pháp thuật nào đó để ra khỏi thành. Ở chợ, người ta thường đồn đạo sĩ có một loại phép thuật tên là Xuyên Tường Thuật, có thể đi xuyên tường, có lẽ lão mù định dùng loại pháp thuật này.

Đi về phía bắc chừng mấy trăm bước, Nam Phong ngừng lại, nói:

- Nơi này không có ai.

Vừa nói xong, hấn có cảm giác như mình bị xách lên, hai chân không chạm mặt đất, bên tai có tiếng gió. Đến khi kịp phát hiện thì thân thể hấn đã ở trên không trung, bay lướt qua tường thành và sông đào bảo vệ thành, đang chuẩn bị hạ xuống.

Sau khi xuống đất, Nam Phong cảm thấy hai chân như nhũn ra, đến mức muốn đứng im cũng không được. Loại cảm giác cười mây đập gió vừa rồi cũng không tốt cho lắm, người ở trên không trung luôn thấp thòm không yên.

- Đi thôi.

Lão mù giờ mộc trượng.

- Đi thật à?

Nam Phong không dám bước, hiện tại chân hấn đang run, bước đi là muốn té.

- Chẳng lẽ lại còn già.

Lão mù đáp.

- Dạ, dạ, được, để con thử chút.

Nam Phong cầm lấy mộc trượng, sau đó quay đầu nhìn lại tường thành. Tường thành Trường An cao đến hai trượng (1 trượng = 3,33m), bên ngoài có sông đào rất rộng để bảo vệ thành. Vừa rồi lão mù xách hấn nhảy lên trời bay qua đến hai mươi mấy trượng.

Thờ là giả, trấn tĩnh lại là thật, lát sau, Nam Phong cảm thấy chân mình đỡ run, tay nắm mộc tượng dẫn lão mù đi theo đường lớn ngoài thành.

- Sư phụ, chỗ kia ở rất xa, tới nơi mất phải hơn một canh giờ.

Nam Phong nói.

- Ừ.

Lão mù đáp.

Nam Phong vốn không phải là kẻ nói nhiều, nhưng hắn còn trẻ, không nhịn được sự tò mò trong bụng:

- Sư phụ, đang đêm hôm khuya khoắt, chúng ta đến nghĩa địa làm gì?

- Tìm người.

Người mù thuận miệng đáp.

Nam Phong nghe vậy chợt thấy lạnh người:

- Chỗ đó sao có thể có người?

- Người sống không có, người chết thì có.

Lão mù trầm giọng nói.

Nam Phong vừa nghe, chân lập tức không muốn đi về phía trước. Hắn vẫn luôn sống trong thành, rất ít khi ra khỏi thành, đây là lần đầu tiên trời tối mà hắn còn ra ngoài thành. Xung quanh tối om, đâu đó có tiếng thu trùng (côn trùng sống trong mùa thu). Trời cũng gần lập đông, có lẽ thu trùng biết mình không sống được bao lâu nên tiếng kêu của chúng nghe càng thảm thiết.

Vì lúc trước nói không sợ, hiện tại sợ nhưng lại không thể không đi, Nam Phong càng nghĩ càng sợ, hắn và lão mù mới biết nhau có hai ngày. Ngày đầu là lúc lão mù tới miếu khi trời tối, ngày thứ hai gặp lão cũng vào buổi tối, hôm nay, ban ngày lão mù không ra khỏi cửa, lão còn biết đạo cô kia là xà tinh, lẽ nào lão cũng không phải người?

Trong lòng có ý nghĩ này nên hắn càng sợ hãi, hắn thường nghe người già nói một số yêu quái có thể biến thành người, lừa gạt trẻ con đem vào trong núi ăn thịt. Còn có tin đồn nữ quỷ móc tim, yêu quái lừa người ngủ hắn cũng nghe không ít. Giờ này đang đêm hôm khuya khoắt, xung quanh lại không có người nào, vạn nhất xảy ra chuyện thì kêu trời trời mất linh, gọi đất đất không thưa.

Gần đi hết khu vực bằng phẳng để lên núi, Nam Phong len lén quay đầu nhìn lão mù một cái. Hai mắt lão mù bị biến dạng nghiêm trọng, ban ngày thì còn đỡ nhưng lúc này, càng nhìn càng quỷ dị.

- Sư phụ, con thấy hơi mệt.

Nam Phong đứng lại.

- Nói không cho người đi lại nhất định muốn đi.

Lão mù rút mộc tượng, chống đi về phía trước:

- Ở đây chờ ta, đừng chạy loạn.

Lão mù đi được vài chục bước, Nam Phong liền chạy theo, tiếp tục nắm mộc tượng dẫn đường.

- Sao lại chạy theo?

Lão mù hỏi.

- Giờ trời tối như bung, con sợ người đi lọt xống hồ.

Nam Phong cười đáp, hắn lớn lên từ chợ búa, mặc dù tuổi còn nhỏ, cũng không thông minh gì cho lắm nên một chút cẩn thận thì cần phải có. Vừa rồi hắn thử dò xét lão mù, nếu lão quả thật là yêu quái quỷ mị, nhất định sẽ giục hắn lên đường chứ không để hắn ở lại chờ.

Vừa đi được một đoạn, bên đường phía trước mờ hồ xuất hiện ánh lửa.

- Sư phụ, phía trước có người đang đốt lửa.

Nam Phong nói.

- Ủ.

Lão mù đáp.

Càng lại gần, Nam Phong có phát hiện mới:

- Sư phụ, cạnh đồng lửa hình như là một nhóm người.
- Là một đám hòa thượng.

Lão mù đáp.

- Sao người biết?

Nam Phong không hiểu, hỏi. Lúc này, hấn và lão mù còn cách đồng lửa đến hơn một trăm bước, hấn chỉ có thể thấy cạnh đồng lửa là một nhóm người nhưng hình dạng họ ra sao thì nhìn không rõ lắm.

- Vì bọn họ đang niệm kinh.

Lão mù nói.

Nam Phong không hỏi nữa, dẫn lão mù đi về phía trước. Khi còn cách bọn họ chừng năm mươi bước, hấn phát hiện lão mù nói không sai, đám người này quả thực là hòa thượng, chính xác hơn là một số người là hòa thượng, số còn lại là người mặc thường phục, không cạo đầu.

Nam Phong đưa mắt nhìn qua từng người, cuối cùng dừng lại trên người một thằng nhóc mập mạp đang nấu com. Vì nó quay lưng về phía hấn nên hấn không xác định được mình có nhìn lầm người không, bèn gọi:

- Bàn tử.

Thằng nhóc nấu com nghe tiếng quay đầu lại, không sai, là Bàn Tử lạc nhau đêm trước.

- Nam Phong?

Bàn Tử cũng không xác định được người vừa nói chuyện có phải là hấn không, vì hấn và lão mù đứng ở chỗ tối.

Nam Phong thả mộc trọng, chạy nhanh tới. Bàn Tử cũng quảng miệng gõ chạy lại đón, hai đứa trên đường gặp nhau nên rất mừng.

- Sao người ở cùng đám hòa thượng thế?

Nam Phong chỉ đám tăng nhân cách đó không xa.

- Ta làm hòa thượng rồi.

Bàn Tử cười đáp.

- Há?

Nam Phong trợn mắt há mồm.

- Há cái gì?

Bàn Tử hạ giọng:

- Ta nói cho người, Long Không Tự có môn công phu gọi Bát Nhã Thần Công, rất lợi hại, ta muốn học nó, nếu được vậy thì thành vô địch thiên hạ rồi.
- Làm hòa thượng thì người không thể cưới vợ đó.

Nam Phong nghiêm chỉnh nhắc.

- Suyt!

Bàn Tử đưa tay ra trước miệng, nhìn đám tăng nhân rồi quay đầu lại, nói:

- Là ta đi học công phu, học xong liền chạy. Hay là người theo ta, hai đứa ở chung một chỗ.
- Ta không muốn cạo tóc đầu.

Nam Phong lắc đầu liên tục:

- Ta cảm thấy không có khả năng bọn họ truyền công phu cho ngươi, thu ngươi chắc vì cần người làm không phải trả tiền.

Bàn Tử định nói tiếp, quay đầu qua bên thì phát hiện lão mù từ phía đông đi tới nên chỉ tay vào lão và Nam Phong, hỏi:

- Sao ngươi và lão cùng đi một chỗ?

- Ta bái ông ấy làm sư phụ rồi.

Nam Phong đáp.

- Bái lão làm sư phụ, lão thì dạy được cái gì?

Bàn Tử nhìn lão mù từ trên xuống dưới.

- Thì coi bói.

Nam Phong đáp cho có.

Mặt Bàn Tử lộ vẻ khinh thường:

- Thật hay giả? Để lão coi bói cho ta thử.

- Tôi hôm qua đã coi cho ngươi rồi.

Nam Phong nói.

- Coi xong thế nào?

Bàn Tử tò mò hỏi.

- Bảy người chúng ta thuộc mạng tốt.

Nam Phong cười nói.

Bàn Tử không hề nghi ngờ:

- Ngươi khoan hãy nói, người này có chút đạo hạnh, nhưng coi bói không phải là nghề kinh doanh tốt, hay là ngươi theo ta đi, hai đứa cùng học công phu.

- Chính Đức, cơm khê rồi.

Phía xa có người gọi.

- Không kịp nói chuyện với ngươi rồi, ta phải lại kia, ngươi thật sự không theo ta hả?

Bàn tử hỏi.

- Hắn đang gọi ngươi?

Nam Phong hỏi lại.

- Ủ, đúng vậy, ta quy y rồi, có pháp hiệu, không phải, là pháp danh, Chính Đức, tên này nghe thế nào?

Bàn Tử hỏi.

- Vừa xứng với ngươi.

Nam Phong móc túi tiền từ trong ngực, đổ bạc từ bên trong ra:

- Cho ngươi, giữ lại phòng thân.

Bàn Tử cầm lấy, hỏi tiếp:

- Có tin tức đại ca, đại tỷ không?

- Không có.

Nam Phong lắc đầu.

- Được rồi, người cố gắng bảo trọng.

Bàn Tử chạy lại phía đồng lửa.

Lúc này, lão mù vừa tới, Nam Phong tiếp tục nắm mộc trượng dẫn đường.

Khi đi ngang qua đồng lửa thì nghe Bàn Tử bị phê bình, là một hòa thượng trung niên phê bình y lục căn (mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức) không tịnh, không đoạn trần duyên. Nói thẳng ra là phê bình y không nên thân thiết như trước kia với bạn bè.

Vì đang bị phê bình nên Bàn Tử không dám nói chuyện với Nam Phong nữa.

Lúc sắp rời đi, Nam Phong quay đầu lại nói lớn:

- Tam ca, nếu như sống không được như ý thì nên lập tức về nhà, ăn ở không cần lo.

Thật ra lời này là hấn nói cho cả Bàn Tử và hòa thượng nghe. Làm cho các hòa thượng biết trong nhà Bàn Tử có người, tránh cho y vì quá khứ ăn chực mà phải chịu ức hiếp.

Bàn Tử không dám thật sự đáp, chỉ nghiêng đầu nhìn theo, niệm:

- A di đà Phật.

Nam Phong tiếp tục dẫn lão mù đi, đi được hai dặm (1 dặm = ½ km) thì rẽ vào đường nhỏ dẫn tới nghĩa địa...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nghĩa địa phía tây thành

Dịch giả: kethattinhthu7

Vì không có người đi nên đường núi rất hoang vu, chiều rộng đường không quá ba thước (1m), hai bên đường cỏ mọc cao đến gối.

“Chít!” Một tiếng kêu chói tai từ dưới chân truyền đến.

Vốn Nam Phong chỉ hơi sợ nhưng vì đột nhiên có tiếng kêu khiến tim hấn lần nữa giật thót. Hấn theo bản năng nhảy lên, lập tức thấy một bóng đen nhanh chóng rút vào bụi cỏ bên đường.

- Là chuột.

Lão mù đưa mộc trượng tới.

- Dạ.

Nam Phong đỏ mặt nắm mộc trượng tiếp tục đi về phía trước.

Có vết xe đổ, Nam Phong cẩn thận đi chậm lại.

Thấy Nam Phong đi cẩn thận, lão mù lên tiếng như nhắc nhở:

- Mười bước phía trước có rấn.

- Lớn không sợ phụ?

Nam Phong không dám đi.

- Yên tâm đi, cần người không chết đâu, đi nhanh chút đi.

Lão mù lên tiếng giục.

Trời tối, nhìn vật không rõ, Nam Phong chỉ có thể dùng sức đi mạnh để kinh động con rắn kia.

Đi không bao xa, lão mù lần nữa nhắc:

- Năm bước phía trước có một con chồn.

“Xùy, xùy” Nam Phong dậm chân quất đuôi, quả nhiên, một bóng màu vàng giật mình chạy về hướng bắc.

- Sư phụ, sao người biết chúng ở đâu?

Nam Phong tò mò hỏi.

- Vạn vật trên thế gian đều do hai khí âm dương tạo thành, người tu hành có thể cảm giác được khí tức của chúng.

Lão mù đáp.

Nam Phong không hiểu:

- Khí? Là khí chúng ta hít thở?

- Không hoàn toàn giống nhau, cẩn thận, tám bước phía trước lại có một con rắn.

Lão mù lần nữa nhắc.

Được lão mù nhắc nhở, lúc đi, Nam Phong dùng sức dậm chân, bụi cỏ phía trước truyền đến một tràn tiếng động sột soạt.

- Sư phụ, ý người là bất kể thứ gì cũng do khí biến thành?

Nam Phong hỏi, thực tế, hần hỏi câu này một nửa là do tò mò, nửa khác để qua nói chuyện, cho mình thêm can đảm.

Lão mù gật đầu:

- Khí tán thì vô hình, khí tụ thì thành vật.

- Sư phụ...

“Tôm”, Nam Phong chưa nói hết câu thì đã lọt xuống hố nước. Hố nước không sâu nhưng cũng không cạn, nước ngập đến bắp đùi.

Vì lo lắng trong nước có rắn nên Nam Phong vội vàng bò lên, lúc bò lên thì chộp phải thứ gì đó mềm mềm, trắng trắng, sau khi ném xuống thì mới biết là con cóc.

- Sư phụ, sao người không nhắc con?

Nam Phong sợ hãi hỏi.

- Khí tức của vật do âm dương hóa thành nặng hơn so với vật có sẵn khí tức ngũ hành, không dễ nhận ra nó.

Lão mù đáp.

Quần áo bị ướt nên Nam Phong có chút buồn bực, trong bụng phát hỏa lại khiến sợ hãi bớt đi, hần lại nắm một cục trượng, dẫn lão mù đi vòng qua hố nước, tiếp tục đi về hướng bắc:

- Sư phụ, người vừa nói vạn vật trên thế gian đều do hai khí âm dương tạo thành, thế còn ngũ hành thì sao?

- Khí hỗn nguyên chia làm hai khí âm và dương, âm dương nhị khí lại chia ra khí ngũ hành. Kỳ thực, âm dương chính là ngũ hành, ngũ hành cũng là hỗn nguyên, mà hỗn nguyên cũng là âm dương, người hiểu không?

Lão mù hỏi lại.

- Cái này đâu có gì khó, đơn giản là một thứ được chia ra làm nhiều phần thôi mà.

Nam Phong đáp.

- Không tệ.

Lão mù chậm rãi gật đầu.

Băng qua một đoạn sườn đất, Nam Phong dừng lại:

- Sư phụ, tới rồi.

Lão mù gạt đầu, thu lại mộc trượng.

Nghĩa địa này nằm ở phía tây chân núi Sơn Dương, địa thế tương đối bằng phẳng, chiều dài chừng năm, sáu dặm, chiều rộng chừng ba, bốn dặm. Trong nghĩa địa, cây cối ít nhưng cỏ dại lại mọc rất nhiều, nhìn quanh toàn là mộ lớn mộ nhỏ không được chôn ngay hàng thẳng lối.

Xung quanh nghĩa địa, cây cối không nhiều lắm nhưng không phải là không có. Ở phía đông nghĩa địa có mấy gốc cây già, trên cây có cú, bọn chúng cứ từng đợt kêu “cú, cú” khiến người ta không khỏi sờn hết cả gai ốc.

- Sư phụ, nhóm lửa được không? Con cảm thấy hơi lạnh.

Nam Phong hỏi.

Lão mù đang đang nhắm mắt ngưng thần, trầm giọng hỏi:

- Người là sợ hay lạnh?

- Con vừa mới rơi xuống nước...

Nam Phong chưa nói xong, lão mù đã chặn họng:

- Người đang gạt ta hay tự gạt mình? Nhớ kỹ, chỉ có đối mặt với sợ hãi mới có thể vượt qua nó.

Thấy giọng lão mù gay gắt, Nam Phong chỉ có thể cúi đầu thừa nhận:

- Con có chút hơi sợ.

- Vậy là được.

Lão mù gạt đầu:

- Hướng đông bắc, khoảng hơn trăm trượng, dẫn ta qua.

Nam Phong “ạ” một tiếng, dẫn lão mù đi về hướng đông bắc. Đi được mười mấy bước chợt phát hiện phía xa có một bầy chó hoang nên hắn tiện tay rút một cây liễu bông cạnh ngôi mộ cắm trong tay.

Khoảng cách ngắn dần, hắn có thể thấy đám chó hoang kia đang cắn xé thứ gì đó, mùi máu tanh trong không khí vô cùng nồng đặc.

- Chó, cắt đi, cắt đi.

Từ thật xa, Nam Phong đã bắt đầu quát, đuổi chúng.

Đám chó hoang này vốn đã quen ăn thịt người chết, từ lâu đã không còn sợ người, nghe Nam Phong quát, chúng không những không chạy đi mà còn nhe răng xông tới.

Nam Phong luống cuống:

- Sư phụ, bây giờ làm sao?

Lão mù không đáp, bước tới một bước, nghiêng người giơ tay, hừ trảo theo cánh tay tay được vung ra, một con chó hoang đột nhiên bị nhấc lên khỏi mặt đất đến hơn một trượng rồi bất ngờ rớt xuống, rơi phịch xuống đất kêu “ăng, ăng” hai tiếng, sau đó tắt thở.

Con chó hoang bị lão mù đánh chết ở gần hai người nhất, nó vừa chết, những con khác giật mình, sợ hãi lập tức bỏ chạy.

Nam Phong kinh hãi nhìn lão mù, hắn biết lão mù có thể dựa vào khí tức của những vật còn sống để xác định vị trí của chúng, nhưng hắn không ngờ lão có thể đánh chết chó hoang hung dữ từ khoảng cách đến mấy chục bước.

- Chỗ này có mấy thi thể?

Lão mù hỏi.

- Bảy, tám.

Nam Phong đáp nhưng không dám khẳng định.

- Nhìn xem thi thể có mặc giả y(*) không?

Lão mù hỏi.

(*) *Quần áo của phạm nhân, có màu đỏ đậm.*

- Giả y?

Nam Phong nghe nhưng không hiểu.

- Đồ của phạm nhân.

Lão mù lấy đồ nhen lửa từ trong ngực ra.

Nam Phong cau mày, nhận đồ nhóm lửa rồi chậm chạp đi tới. Đi được vài bước thì phát hiện chân mình giẫm phải con gi, hấn tưởng là rắn nên vội vàng nhảy tránh, giờ hiểu bóng định đập thì phát hiện là một đoạn ruột.

Ruột phát ra mùi tanh hôi khiến Nam Phong muốn ói nhưng hấn cố nén lại. Tiến lại gần, hấn thổi sáng đồ nhen lửa, chỉ thấy xung quanh đều là thi thể đầm đìa máu tươi. Chó hoang ăn bất cứ con gì cũng đều chọn chỗ bụng trước, bụng của thi thể bị xé ra, cơ quan nội tạng bị tha khắp nơi.

- Sư phụ, nhìn không rõ.

Nam Phong đáp, quần áo phạm nhân có màu hồng nâu, quần áo những thi thể này đều dính máu nên không ra có màu sắc gì.

- Đầu và thân có nằm cách nhau không?

Lão mù lại hỏi.

Bây giờ, giết người đều là chém đầu, Nam Phong biết lão mù muốn xác nhận những thi thể này có phải là phạm nhân không nên nín thở đi tới, nhìn kỹ một lượt rồi đáp:

- Sư phụ, không có đầu.

- Nói những gì đó!

Người mù khiển trách.

- Con nói từ thi không có đầu.

Nam Phong nhanh chóng lui trở lại.

- Tìm kỹ một chút, nhìn xem đầu của họ có nằm quanh đây không.

Lão mù tiếp tục “giao nhiệm vụ” cho Nam Phong.

- Sư phụ, đồ nhen lửa không đủ sáng, có thể đốt lửa không?

Nam Phong hỏi.

- Không thể nổi lửa.

Lão mù lắc đầu.

Nam Phong bắt đầu đi, chỉ có thể cầm đồ nhen lửa, dùng hiệu bóng dò tìm trong đám cỏ. Hấn vừa tìm kiếm vừa lầm bầm, theo lão mù không phải đơn giản chỉ cần dẫn đường, giặt quần áo là đủ mà còn phải làm những việc rất xui xẻo, làm xong chuyện này nhất định phải tranh thủ thời gian hỏi lão mù một chút, xem lão định dạy hấn công phu gì, nếu không vừa ý, hấn sẽ không tiếp tục hầu hạ nữa.

Cỏ dại xung quanh bị chó hoang dẫm lung tung, lộn xộn, mất thật lâu Nam Phong mới tìm thấy trong bụi cỏ có một cái ca lạp nằm phía đông nam đồng thi thể. Ca lạp là vật dụng chỉ có ở phương bắc, được làm bằng tre đan lại, dùng để chứa củi.

Trong ca lạp đều là đầu người, trong đó có cái chết không nhắm mắt, đồ nhen lửa chiếu tới, ánh sáng bị mắt phản xạ lại.

- Sư phụ, tìm được rồi.

Nam Phong hô lớn, thái độ cố gắng chuyển từ chán kinh thành bình thường, tỏ ra mình không sợ.

- Đem lại đây.

Lão mù nói.

Nam Phong muốn nhấc ca lạp nhưng không nhấc nổi, trong ca lạp có tới bảy, tám đầu người, nặng chừng bốn, năm mươi cân (1 cân = ½ kg).

Không thể nhấc thì cũng chỉ có thể kéo, Nam Phong kéo ca lạp đến trước người lão mù:

- Sư phụ, kéo lại rồi.

Lão mù gật đầu ngồi xuống, để mộc trượng một bên, đưa tay sờ đầu người, vừa sờ, tay chạm bên ngoài ca lạp, lão lập tức dùng tay xé rách giỏ ca lạp vốn rất bền kia.

- Sư phụ, người muốn móc mắt bọn họ hả?

Nam Phong hỏi.

Lão mù lắc đầu.

Trong ca lạp có cả thấy tám đầu người, lão mù sờ từng cái, lát sau cầm một đầu người đứng lên.

Lão mù cầm đầu người trong tay, cảnh này khiến Nam Phong sồn hết cả gai ốc:

- Sư phụ, rốt cuộc người muốn làm gì?

- Ta muốn nó nói chuyện. . .

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nơi tìm kiếm đồ vật

Dịch giả: Peanut, HUYNH CHI HAU

Biên: kethattinhthu7

- Người chết rồi sao nói chuyện được?

Nam Phong kinh ngạc, trở mắt hỏi.

Lão mù khoát tay:

- Quay về.

Nam Phong há miệng định nói, đoạn nhật mộc trượng đưa cho lão, tay trái dẫn lão đi còn tay phải cầm hiệu bóng dò dẫm đi về phía trước.

- Sư phụ, thứ này mà bị người ta thấy, chúng ta sẽ gặp rắc rối to đó.

Nam Phong có phần lo lắng, nói.

Lão mù ở đằng sau không đáp.

Nam Phong lại hỏi:

- Sư phụ, người đã chết hẳn rồi, chỉ còn mỗi cái đầu, làm sao nói chuyện được?

Lão mù vẫn không trả lời.

Trở về nhanh hơn khi đến, chẳng mấy chốc hai người đã đến hồ nước mà Nam Phong sụt chân lúc trước:

- Sư phụ, phía trước là hồ nước, né sang nhé.

Lão mù chẳng những không rẽ, ngược lại còn rút mộc trượng ngừng lại:

- Ta muốn thi pháp, người đi tới phía trước chờ ta.

- Không sao, con không sợ.

Nam Phong không đi, nửa đêm chịu khổ, lại còn đi lang thang nơi nghĩa địa để tìm đầu người, thật vất vả mới có cơ hội mở rộng tầm mắt nên tự nhiên hắn không muốn đi.

Lão mù thoáng trầm ngâm xong rồi mở miệng khuyên:

- Có một số việc người không nên biết thì tốt hơn, không phải ta cố giấu diếm người mà là người biết sẽ không có lợi.
- Dạ.

Nam Phong khẽ gật đầu rồi đi thêm về phía nam một đoạn.

- Xa chút nữa.

Lão Mù khua khua cây mộc trượng trong tay.

Bất đắc dĩ, Nam Phong đành đi thêm chừng mười bước nữa.

Lão mù cầm mộc trượng xuống đất, kế đó đưa tay phải quấy một vòng trên không, xong trở bàn tay ấn xuống. Theo động tác của lão, không ít nước đọng trong hồ tràn ra ngoài. Tiếp đó, lão chuyển đầu người từ tay trái qua tay phải sau đó dùng tay phải bỏ đầu người vào trong hồ nước.

Trước đó, lão mù hình như áp một luồng không khí vô hình vào trong vũng nước, đầu người ở phía trên khối khí đoàn rất bình ổn, không hề lay động.

Chỗ Nam Phong đứng vẫn có thấy động tác của lão mù, chỉ thấy lão hiện giờ đang đi vòng quanh hồ nước theo một quỹ tích rất kỳ quái, hắn thấy nhưng lại không rõ lão nói gì, chỉ có thể loáng thoáng nghe lão đang lẩm nhẩm gì đó, chắc là đang niệm kinh.

Sau khi đi ba vòng, lão mù dừng lại rồi hô một câu khá to, Nam Phong nghe rõ, là câu:

- Cấp cấp như lệnh.

Nam Phong rất ngạc nhiên, đồng thời cũng nóng lòng muốn biết đầu người kia có sống lại như lời lão mù nói hay không. Tâm vừa động, hắn liền tiến tới hai bước về hướng bắc, nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết của đàn ông từ phía hồ nước truyền đến.

Vì không hề có chuẩn bị tâm lý, Nam Phong bị tiếng hét thảm kia dọa cho tóc gáy dựng đứng, vội vàng nhảy lui lại.

- Không cần kinh hoàng!

Lão mù đưa tay phải ra như trấn an.

Lão mù dứt lời, đầu người kia không liên tục kêu la thảm thiết nữa mà nói mấy câu gì đó, mấy câu này nói với giọng rất lớn nên Nam Phong nghe được đại khái, hình như nó đang hỏi lão mù là ai và bản thân mình giờ đang ở đâu.

Lão mù thì ngược lại, trả lời bằng giọng rất nhỏ khiến Nam Phong chẳng nghe được gì, chỉ có đầu người thì nói to hơn chút nên hắn thỉnh thoảng nghe được vài câu, nội dung hình như là đang một mực kêu oan.

Cái đầu này hay nói chính xác hơn là người này khi còn sống không giống như biết lão mù, hơn nữa bản thân y là người chết oan, sinh thời không giết ai để vi phạm vương pháp cả.

Lão mù hỏi những gì thì nghe không rõ, có điều căn cứ theo lời đáp của đầu người kia thì cũng hiểu được chút ít manh mối. Người này khi còn sống hẳn là một chủ một nhà trọ, gần đây có một vị khách thần bí đến ở trọ. Vị khách kia bị giết một cách không rõ ràng vào lúc đêm khuya trong nhà trọ, quan phủ lại khẳng định y là thủ phạm, kết quả là một nhà bốn người đều bị chém đầu không sót một ai.

Vị chủ nhà trọ này cũng thật đen đủi, người khác phạm pháp trước tiên đều là tống vào nhà lao rồi đợi mùa thu năm sau mới thẩm vấn xét xử, nếu có tiền thì có thể nhân quỹ thời gian đó mà dùng để chạy án, tự khỏi thông sinh lộ. Nhưng y như phạm tội ngay lúc thời gian không tốt, hôm nay xảy ra chuyện, ngày mai đã vào thu nên bị chết rất nhanh chóng.

Trong đang hỏi chuyện, lão mù thỉnh thoảng lặp lại hành động trước đó, đưa tay thành vòng rồi úp bàn tay xuống, giống như là bỏ sung cho đám khí dưới hồ nước. Điều này chỉ là suy đoán của Nam Phong nhưng hắn có cảm giác suy đoán rất chính xác, vì muốn nói chuyện thì đều phải hít thở để lấy hơi, mà vị chủ nhà trọ này còn mỗi cái đầu nên muốn y nói chuyện, tất phải cấp khí cho y.

Có lẽ lão mù có hỏi người ở trọ kia hình dạng ra sao, chết lúc nào rồi nhiều chuyện liên quan. Theo như lời đáp thì khách trọ kia là một lão nhân, ban ngày vào thuê trọ thì đến đêm đã chết, còn chết giờ nào thì không rõ. Đến hôm sau, lúc quan binh đến cửa y mới biết chuyện. Lão nhân kia khi thuê trọ có mang theo một bọc quần áo, nhưng khi xảy ra chuyện thì không thấy bọc quần áo đó đâu nữa.

Điều khiến vị chủ nhà trọ cảm thấy oan uổng chính là trên người lão nhân kia không thấy có bất kỳ dấu tích ngoại thương nào, trong phòng cũng không có dấu vết đánh nhau. Hơn nữa, cửa phòng và cửa sổ còn bị chốt từ bên trong, không tính việc lão nhân kia không giống kẻ có tiền, cứ tính như lão nhân kia có rất nhiều tiền thì giả dụ y có định giết người cướp của cũng chẳng có cách nào đi vào phòng cả.

Nhưng quan phủ không hề nghe y giải thích, không hề mở công đường, tra xét cũng không. Cứ thế hôm sau đưa luôn y cùng vợ con và mấy từ tù khác ra xử trảm.

Lão mù sau đó hình như có hỏi thi thể lão nhân kia đâu, chủ nhà trọ kia liền đáp là bị quan phủ mang đi.

Tiếp đó có thể lão mù lại hỏi y một số chi tiết về lão nhân ở trọ kia, cuối cùng y nhớ ra được chuyện xảy ra đêm đó là do gian phòng đầu bị gió lùa nên lão nhân kia đổi sang phòng khác.

Cả cuộc nói chuyện kéo dài chừng nửa nén nhang, đợi khi thanh âm của chủ nhà trọ biến mất, lão mù lại lần nữa niệm kinh, thời gian niệm cũng không dài, lão chỉ niệm mấy câu xong rồi rửa tay ngay tại hồ nước, sau đó cầm mộc tượng đi về phía Nam Phong.

Chờ tới khi lão mù đến gần, Nam Phong nhận thấy biểu hiện của lão rất bình thản, không có lộ vẻ gì rõ ràng cả.

- Đi thôi.

Lão mù vừa nói vừa đưa mộc tượng cho Nam Phong.

Nam Phong dẫn lão đi về hướng nam, tuy lòng hấn tràn đầy những thắc mắc nhưng lại không thể hỏi, rõ ràng lão mù không muốn để hấn biết nên có hỏi cũng bằng thừa.

Lão mù dường như rất vội trở về nên hối thúc Nam Phong đi nhanh. Tới đường lớn, Nam Phong liền ném hiếu bổng đi, thứ đồ vật này cảm thật sự không may mắn gì.

Giữa đường đi qua chỗ đám Bàn Tử ngủ, Nam Phong vốn định nhân dịp này nói vài câu với Bàn Tử nhưng lại thấy cả đám đã ngủ từ sớm mất rồi.

Quay trở lại ngoài thành, lão mù làm như trước, mang Nam Phong phóng qua tường thành. Lần này Nam Phong đã có chuẩn bị tâm lý, hấn nhận ra chỉ cần không sợ hãi thì cảm giác cưỡi mây đạp gió thực sự rất không tệ.

- Ngươi có biết nhà trọ Phúc Vận ở chỗ nào không?

Lão mù hỏi.

- Không biết.

Nam Phong lắc đầu:

- Sư phụ, đồ của chúng ta vẫn còn để ở chỗ trọ đấy.

Lão mù nghe thấy lại chỉ giờ tay lên, nói:

- Ta chỉ đường cho ngươi, đi về phía đông thành.

Lúc này trời đã sắp qua canh ba, Nam Phong vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng lão mù muốn đi nên hấn không thể không đi.

Lão mù hình như đã từng qua chỗ nhà trọ này, nhờ lão chỉ điểm mà Nam Phong tìm ra nó nằm ở chỗ hẻo lánh thuộc khu đông bắc thành Trường An. Nhà trọ này có cửa lớn nằm về phía tây, bên ngoài là hai tầng lầu bằng gỗ, bên trong là một sáo viện(*), trên cánh cửa lớn còn thấy dán niêm phong của quan phủ.

(*) Gần giống tứ hợp viện nhưng chỉ có mặt tiền phía tây là nhà trọ, đằng sau được bao kín bằng tường, ở giữa thường là khoảng sân, phần đó gọi là sáo viện.

Lão mù không đi bằng cửa lớn mà đi vòng qua hướng đông, mang Nam Phong nhảy qua tường mà vào.

Chuyện chết người ở nhà trọ mới diễn ra mấy ngày nên gà trong ổ hãy còn sống, chó đen buộc ở góc tây bắc trong sân nhỏ cũng chưa chết đói, thấy hai người vào nó cũng chỉ sủa được mấy tiếng yếu ớt.

- Dẫn ta tới phòng đầu tiên ở sương phòng(*) phía đông.

Lão mù nói.

(2) Dãy phòng vuông góc với phần mặt tiền.

Nam Phong dẫn lão tới gian phòng như lão yêu cầu. Tới nơi, lão liền đẩy cửa vào, dặn:

- Ở ngoài chờ ta.

Nam Phong khẽ gạt đầu rồi thành thực đứng chờ bên ngoài.

Không lâu trước, cái sân nhỏ này từng có người chết, nếu là lúc bình thường mà bảo hấn đợi ở đây thì chắc chắn là rất sợ. Nhưng so sánh với chuyện đi nghĩa địa phía tây thành và nói chuyện với đầu người, việc phòng kia từng có người chết chẳng là gì.

Nam Phong ngồi bệt xuống bậc thang ngoài cửa phòng, thấy con chó mực lại gần, nó đói hết cả hơi khiến hấn động lòng trắc ẩn, tay tháo dây buộc rồi kéo chốt cửa sau thả nó đi.

Thả chó xong, hấn lại nghĩ tới đám gà kia chả nấy mà chết đói, tức thì lấy đồ ra đánh lửa tính vào kho củi tìm thóc nhưng đột nhiên lại nghe thấy tiếng lão mù gọi hấn vào phòng.

Nam Phong quay người đi sang sương phòng phía đông, chỉ thấy lão mù đang ngồi trước miệng lò của giường sưởi:

- Ngươi chịu khó một chút, bò vào bên trong xem có giấu cái gì không?

- Há?

Nam Phong không vui nổi, hấn theo lão mù, vừa mới lang thang nghĩa địa tìm tử thi, giờ lại bắt chui vào táo khẩu(*).

(*) Giường sưởi thời xưa không phải là đốt dưới giường mà là có một bếp tạo nhiệt và một ống dẫn nhiệt ra khắp giường.

- Nếu ta có thể tự làm được thì nhất định không để ngươi phải đi chịu bẩn.

Lão mù đáp với giọng rất bất đắc dĩ.

Nghe lão mù nói khách khí như vậy, Nam Phong cũng không định từ chối, lập tức cởi áo khoác rồi bò vào bên trong giường. Miệng lò giường sưởi này tuy lớn hơn so với miệng bếp nấu cơm một chút nhưng khi hấn chui vào cũng chẳng mấy thoải mái, phải cố sức mới chui vào được.

- Sư phụ, đồ mà người nói là kiểu như nào?

Nam Phong hỏi, dưới giường sưởi toàn là tro rơm, hít vào là muốn sặc.

Lão mù không đáp ngay. Nam Phong thấy thế liền bới tung đám tro bếp ra, kết quả là đụng phải một vật tròn tròn đẹp đẹp, không nặng lắm.

- Sư phụ, con tìm được thứ gì đó hình tròn, hình như là mảnh sứ vỡ hay sao đó.

Nam Phong nói.

- Ra đi.

Lão mù thò tay kéo Nam Phong ra, tiếp đó mò mẫm rồi lấy vật trên tay hấn, vuốt vuốt một chút rồi bỏ vào ngực áo, đoạn nói:

- Đi thôi, mau rời khỏi đây!

Nam Phong phui đám tro xám bám trên người, cầm áo khoác chạy ra lu nước ở góc sân rửa ráy. Lão mù mò mẫm đi ra rồi đóng cửa phòng lại.

- Con chó đâu?

Lão mù nhận ra con chó không còn ở đó liền hỏi.

- Con thả rồi.

Nam Phong thuận miệng đáp.

Lão mù nghe xong liền khẽ nhú mày, trầm ngâm một chút rồi ra lệnh:

- Mở chuồng gà ra đi.

Nam Phong vốn cũng định làm thế, nghe xong liền mặc áo choàng vào rồi qua mở chuồng gà ra.

Xong xuôi hết thấy, lão mù không mang Nam Phong nhảy qua tường mà bảo đi cửa sau. Đi ra rồi, Nam Phong định đóng cửa lại nhưng bị lão mù ngăn lại.

- Sư phụ, thứ vừa lấy là thứ gì vậy ạ?

Nam Phong vừa kéo lão đi rất nhanh vừa hỏi. Việc lão mù bắt hấn chui vào giường chắc chắn là để căn phòng được giữ nguyên dạng, mục đích là không muốn để kẻ khác biết họ từng đến. Nhưng vì lúc ấy không biết rõ ý này nên hấn thả con chó đi, điểm này làm phá hư kế hoạch của lão mù mới khiến lão bắt hấn thả luôn đám gà rồi không cho đóng cửa lại, mục đích lần này đích thị là tạo hiện trường giả khiến người khác nghĩ là có kẻ vào trộm gà bắt chó. Lão mù vì sao lại tận lực che giấu như vậy hấn cũng không quan tâm, thứ hấn thấy tò mò chính là thứ mới tìm được là cái gì.

Lão mù nhủ mày, không trả lời ngay.

Nam Phong thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa. Vật mới lấy lớn cỡ bàn tay, không nặng, không giống vàng bạc, khả năng là nó chỉ có ích với lão, còn với hắn thì không có tác dụng gì, hiện tại hỏi lão chịu dạy cho hắn món công phu gì thì tốt hơn.

Ngay lúc Nam Phong đang do dự có nên chờ đến khi về lại chỗ trọ rồi hỏi hay không thì lão mù lại lên tiếng:

- Đó là một cái mai rùa...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mai rùa Thiên Thư

Dịch giả: kethattinhthu7

Nam Phong còn tưởng lão mù sẽ không nói cho hắn biết đồ vật vừa mới tìm được là cái gì, không ngờ lão mù chỉ do dự một chút rồi nói ra.

Nhưng hắn cũng không định ‘được một tác lại muốn tiến thêm một thực’, hỏi mảnh mai rùa kia có tác dụng gì. Lão mù có thể nói cho hắn biết đó là mảnh mai rùa đã là rất không dễ dàng, nếu lại hỏi thì thật là không biết chừng mực.

Không hỏi không có nghĩa là hắn không rõ, mảnh mai rùa hắn tìm thấy là của lão nhân đã chết. Lão nhân kia ở trọ đã chết vào đêm hôm trước, trước khi chết đã đổi phòng, mà mai rùa lão lại giấu dưới giường sưởi trong gian phòng đầu tiên. Điều này nói lên lão nhân biết có người muốn cướp mai rùa này, vì bất đắc dĩ nên mới giấu dưới giường sưởi.

Hiện tại đã là cuối thu, đến tối nhà trọ đều đốt giường sưởi, lão nhân giấu mai rùa dưới giường sưởi cũng không phải là phương pháp sáng suốt, vì làm vậy rất có thể khiến mai rùa bị thiêu hủy.

- Sư phụ, sao ông ấy lại giấu dưới giường sưởi, nếu lỡ có người đốt giường, chẳng phải cũng đốt luôn mai rùa sao?

Nam Phong hỏi.

- Có lẽ ông ấy cho rằng đối phương đã nhận được thứ mình muốn nên sẽ không giết mình.

- A.

Nam Phong bưng tình hiểu ra, có hai khả năng dẫn đến lão nhân giấu mai rùa dưới giường sưởi: một là do lão hoảng hốt chạy bừa, khả năng này không lớn vì lão còn có thể đổi phòng, chứng tỏ khi đó, người đuổi theo lão không mặt ở đây; còn có một cách giải thích khác là theo ý lão mù, lúc lão nhân giấu mai rùa, lão nhân cho rằng mình có thể lấy mai rùa ra trước khi chủ nhà trọ đốt giường sưởi, để làm được điều này, điều kiện tiên quyết chính là lão phải còn sống.

- Sư phụ, con hoài nghi người giết lão là đạo sĩ lợi hại.

Nam Phong nói.

- Sao lại nói vậy?

Lão mù cảm thấy bất ngờ.

- Cửa phòng đã đóng, ngoại trừ đạo sĩ biết thuật xuyên tường, người khác không cách nào vào được, mà người biết thuật xuyên tường, chắc chắn hắn không phải là người thường.

Nam Phong phân tích nói.

Lão mù không đáp ngay, ngừng trong chốc lát rồi mới nói:

- Thường nói, ‘đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường’, lời ấy thật đúng không giả, người lớn lên từ phố xá náo nhiệt, kiến thức rộng rãi, tâm trí lịch duyệt vượt xa đứa trẻ cùng tuổi ở nông thôn.

Được lão mù khen, Nam Phong tự nhiên cao hứng hỏi:

- Sư phụ, con đoán đúng?

- Đúng thì chưa phải nhưng kém cũng không xa.

Lão mù đáp.

Nam Phong tuy thông minh nhưng lòng dạ không sâu:

- Sư phụ, con còn có thể đoán tiếp nhưng chỉ sợ người giận?

- Có thể tình tâm cân nhắc là chuyện tốt, cứ nói đừng ngại.

Lão mù mở miệng khích lệ.

- Nội dung đầu người kia nói chuyện với sư phụ, con nghe được một ít.

Nam Phong dẫn người mù đi dọc theo tường thành phía nam, theo đường nhỏ đi về hướng tây:

- Căn cứ những lời hần nói, ta cảm giác vị đạo sĩ này có lẽ quen biết với người của quan phủ, là hần bảo quan phủ đến nhà trọ truy xét. Có khả năng người này có quan hệ không giống bình thường với quan phủ, nếu không quan phủ sẽ không không thẳng đường mà lập tức giết người. Giết người là để diệt khẩu, không cho người khác biết lão nhân kia đã tới Trường An.

- Cũng có thể bản thân đạo nhân kia chính là quan viên.

Lão mù tiếp lời.

- Con cũng nghĩ như vậy nhưng không dám nói.

Nam Phong đáp.

- Không sao.

Trong giọng lão mù thoáng lộ ra sự hài lòng và vui mừng:

- Người nói hết những gì nghĩ trong lòng ra xem.

Được lão mù khích lệ, Nam Phong không còn gì băn khoăn, nói tiếp:

- Kẻ giết người này có lẽ ở tại Trường An, hần giết người là vì miễn trừ hậu hoạn. Người này lại có thể điều động quan phủ, trong thành Trường An, đạo sĩ có quyền lực lớn nhất chính là Hộ Quốc chân nhân, chuyện này nếu không phải hần làm thì nhất định cũng có liên quan đến hần.

Nam Phong nói xong, người mù ‘ừ’ một tiếng:

- Nói tiếp đi.

- Hết rồi, con đã nói xong.

Nam Phong cười nói.

- Nếu thật là Long Vân Từ gây nên, động cơ giết người của hần là gì?

Lão mù mở miệng chỉ hướng.

- Long Vân Từ chính là Hộ Quốc chân nhân?

Nam Phong còn không biết đạo hiệu của Hộ Quốc chân nhân.

Lão mù lại ‘ừ’ một tiếng.

- Bọc quần áo của lão nhân không còn, nhất định là đã đoạt thứ gì đó.

Nam Phong nói.

Người mù lại hỏi:

- Đoạt thứ gì?

- Thứ hần muốn chính là mai rùa chúng ta vừa mới tìm được, nhưng có lẽ hần bị lão nhân kia lừa, lấy phải cái giả.

Nam Phong nói xong không chờ lão mù đặt câu hỏi, nói tiếp:

- Hắn giết người diệt khẩu là vì tự cho mình đã lấy được vật mình muốn. Lão nhân kia dám đem mai rùa giấu dưới giường sồi trong phòng khác, có lẽ là vì lão cảm giác mình giao ra đồ giả thì sẽ không phải chết, nhưng lão không nghĩ tới đối phương lấy được nhưng vẫn không tha.

Lão mù chậm rãi gật đầu:

- Bây giờ ngươi biết rõ mảnh mai rùa này là cái gì rồi chứ?

Nam Phong vốn đang không nghĩ ra mảnh này mai rùa này là cái gì, nhưng nghe ngữ khí lão mù nhắc nhở, liền tưởng tới việc mấy ngày nay phía đông thành tổ chức pháp hội, hẳn chợt nhớ tới một vật:

- Mai rùa chính là Thiên Thư.

- Đúng vậy, Thiên Thư vốn là khắc trên mai rùa, tổng cộng có chín mảnh, mảnh này là một trong số đó.

Lão mù trầm giọng nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, có một người đi tuần đêm điểm canh đi tới. Người đi tuần đêm điểm canh rất thông minh, không hề nhìn chăm chăm vào hai người mà ngửa đầu nhìn trời, gõ mõ, vừa hô "thiên hạ thái bình" vừa đi về hướng đông.

Điểm canh là một nghề nguy hiểm, buổi tối ra đường, trong mười người thì có đến chín kẻ không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Nhìn chăm chăm vào người ta rất dễ gây tai họa, ngoài ra, những từ hô trong năm canh không hề giống nhau, lúc này đã là canh năm, từ hô chính là 'thiên hạ thái bình'.

Người tuần đêm điểm canh xuất hiện cắt đứt cuộc nói chuyện hai người, sau đó thật lâu hai người cũng không nói chuyện nên rất nhanh về tới nhà trọ phía tây thành.

Lúc trở lại nhà trọ, trời đã gần sáng, hai người không ở lại, xếp quần áo bỏ vào bọc rồi rời đi.

- Nam Phong, thật vất vả cho ngươi rồi.

Lão mù thấy Nam Phong ngáp liên tục nên có chút áy náy, nói.

- Không sao, không sao, sư phụ, giờ chúng ta đi đâu?

Nam Phong hỏi.

- Về Nam quốc.

Lão mù đáp.

Nam Phong gật đầu, dẫn lão mù đi theo hướng ra cửa thành phía nam.

Thiên hạ bây giờ, ngoại trừ xung quanh có một ít ngoại tộc, phía nam và phía bắc có tổng cộng ba nước. Chỗ hai người đang ở là một trong hai Ngụy quốc, ở phía đông còn có một Ngụy quốc nữa. Lương quốc nằm ở phía nam, lão mù nói Nam quốc chính là Lương quốc.

Lúc gần ra khỏi thành, Nam Phong liên tục nhìn quanh. Sau khi đi qua cổng thành lại liên tiếp quay đầu nhìn lại, Trường An là nơi hắn và băng hữu lớn lên, bây giờ băng hữu tan mất, hắn cũng rời đi. Hôm nay đi rồi, chẳng biết khi nào mới có thể trở lại.

Lão mù cảm thấy Nam Phong tâm thần bất định và thất lạc, nói:

- Làm nam nhi thì phải có chí tại bốn phương, một ngày nào đó ngươi sẽ trở lại.

- Bọn họ đều không có ở đây, có trở về hay không cũng đều giống nhau.

Nam Phong vẫn còn cảm thấy mất mát.

- Không cần bi thương, lúc ngươi nhớ bọn hắn cũng là lúc bọn hắn nhớ tới ngươi.

Lão mù nói.

- Sư phụ, rốt cuộc người bao tuổi rồi?

Nam Phong quay đầu lại hỏi lão mù, những lời vừa rồi của lão có rất nhiều tình cảm, bình thường lão sẽ không giờ nói ra.

- Đạo không hỏi thọ.

Lão mù mỉm cười lắc đầu.

- Con đoán người có lẽ không đến bốn mươi tuổi.

Nam Phong nói.

Lão mù cười cười, không biết là đúng hay không.

Bởi vì trong thành vừa mở pháp hội, sau khi ra khỏi thành, thỉnh thoảng sẽ có một số người trong giang hồ tham gia pháp hội cỡi ngựa chạy vụt qua bên cạnh hai người như tên bắn nên Nam Phong dẫn lão mù đi sát ven đường, phòng ngựa trường hợp lão tránh không kịp bị ngựa đụng phải.

- Sư phụ, người đoán thử Hộ Quốc chân nhân có biết đồ trong tay hần là giả không?

Nam Phong thấp giọng hỏi.

Lão mù lắc đầu:

- Chắc là vẫn chưa biết, Long Vân Tử tư chất siêu phàm, chính là Đại Động chân nhân trẻ tuổi nhất của Ngọc Thanh Tông, một lòng gắng nghĩ đưa Ngọc Thanh Tông phát dương quang đại, nhưng hần còn quá trẻ, chỉ vì cái trước mắt, làm việc quá khích, sa vào lầm đường lạc lối.

- Sư phụ, có một chuyện con nghĩ mãi vẫn không thông, người bình thường có được bí tịch võ công đều trốn đi lên núi tu luyện, hần lại làm ngược lại, gióng trống khua chiêng đi ra ngoài sáng, chẳng lẽ hần không sợ người khác tới đoạt mất?

Nam Phong hỏi.

- Người có chỗ không biết, các tông của Tam Thanh có lãnh thổ quốc gia giảng đạo riêng. Tây Ngự này chính là khu vực của Ngọc Thanh Tông, trên hần có hoàng đế ủng hộ, phía sau có sư môn dựa vào, ai dám là khó hần?

Lão mù đáp.

- Coi như là không sợ bị đoạt mất cũng không cần phải lấy ra rêu rao a, bản thân lên núi tu luyện tập vẫn tốt hơn.

Nam Phong mới vào giang hồ, kiến thức nông cạn, nghe lão mù nói mới biết các tông của Tam Thanh còn có phạm vi thế lực.

- Người vẫn không hiểu.

Lão mù lại lần nữa lắc đầu:

- Long Vân Tử lần đầu nắm quốc sự, nóng lòng muốn lập uy, mở pháp hội chỉ là để xao sơn chấn hổ(*), khiến những người trong võ đạo an phận thủ thường, đừng gây loạn.

(*) Làm náo loạn rừng để làm hổ giật mình.

Nam Phong gật đầu, lời lão mù nói có chút vấn đề, giảm mức độ của sự việc chứ nói trắng ra, hành động của Long Vân Tử chính là quan mới nhậm chức, triệu tập những kẻ phía dưới tới để hù dọa một chút, khiến đối phương đừng nghĩ tới chuyện gây loạn, làm phản.

- Đúng rồi, sư phụ, Thái Thanh Tông và Thượng Thanh Tông giảng đạo ở nước nào?

Nam Phong hỏi câu này cũng không phải đơn thuần chỉ là hiếu kỳ, lúc này lão mù có nói "về Nam quốc", điều này nói lên lão mù vốn ở Nam quốc, cũng chính là Lương quốc.

- Thượng Thanh Tông giữ giáo sự ở Đông Ngự, còn Thái Thanh Tông giữ giáo sự ở Lương quốc.

Lão mù đáp.

Nam Phong trong lòng đoán chắc, lão mù hần là người của Thái Thanh Tông...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nguồn gốc của Vạn Pháp

Dịch giả: kethattinhthu7

Ra khỏi thành không bao lâu, mặt trời cuối cùng cũng ló dạng. Mặt trời càng lên cao, người trên quan đạo(*) càng lúc càng nhiều, người trong giang hồ

cưỡi ngựa ra thành có, nông dân, tiểu phu gồng gánh củi, nông sản vào thành có.

(*) *Đường do triều đình mở.*

Nam Phong vốn muốn hỏi rốt cuộc Thiên Thư là vật gì, nhưng vì người mỗi lúc một nhiều nên cảm thấy bất tiện. Hắn tạm thời dè dặt ý định này trong đầu xuống, cầm bàn kì(*) cúi thấp đầu dẫn lão mù đi.

(*) *Loại cờ của các thầy tướng mù hoặc thầy lang đạo, gồm một cây gậy thẳng treo dọc một lá cờ, trên cờ ghi nội dung tùy theo khả năng của chủ nhân nó.*

Bấy giờ, đi trên quan đạo có một quy củ, nam đi bên phải, nữ đi bên trái, chính giữa dành cho xe ngựa, đây là quy củ do quan gia quy định. Có điều, quy củ này cũng chỉ áp dụng cho dân chúng bình thường, người trong giang hồ hoàn toàn không thèm để ý đến nó, muốn đi thế nào thì đi thế đó.

Đi đường mà không nói chuyện dễ khiến người buồn bực, chuyện che giấu tất nhiên không thể nói nhưng có thể nói một chút về những thứ khác. Vì trên đường có nhiều người trong giang hồ nên chuyện Nam Phong hỏi đều là chuyện giang hồ.

Kiến thức của lão mù rất quảng bác, hiểu rõ chuyện giang hồ như lòng bàn tay. Trên giang hồ có rất nhiều môn phái, riêng Ngụy quốc nơi hai người đang đi có đến mấy trăm, những môn phái đến tham dự pháp hội chỉ là một phần trong số đó.

Một môn phái muốn nghĩ đến chuyện đặt chân trên giang hồ, nhất định phải có con đường để sinh tồn. Dựa vào nhân số để chiến thắng là phương pháp đơn giản nhất, nhưng phương pháp này có một nhược điểm, đó là sẽ không được triều đình cho phép. Lý do rất đơn giản, người càng nhiều càng dễ tạo phản, cho nên nhân số trong các môn phái hiện nay không nhiều. Tam Thanh có nhân số đông nhất cũng không quá mấy nghìn người. Thậm chí, có rất nhiều môn phái chỉ có một, hai người.

Không có cách nào dùng nhân số để thủ thắng, võ công tuyệt học tất nhiên sẽ trở thành gốc rễ của môn phái. Phần lớn các môn phái đều có một hoặc mấy môn võ công tuyệt học. Những tuyệt học này đều có chỗ không giống nhau nhưng phần lớn đều diễn sinh từ Đạo gia mà ra, có loại được truyền thừa từ rất lâu, cũng có loại do chương môn của môn phái là bậc thiên tài tự sáng tạo ra. Đại khái có thể chia những tuyệt học võ công này ra là: linh khí nội công, binh khí kỹ pháp, cơ quan âm khí, kỳ hoàng độc thuật, bàng môn tạp học.

Mỗi loại võ công tuyệt học này lại phân ra thành rất nhiều nhánh. Lấy nội công làm ví dụ, căn cứ vào tu luyện kinh mạch và phương pháp luyện khí đã có sự khác nhau, có thể chia làm: vững chắc, cương mãnh, âm nhu, khổ luyện...

Tiếp tục lấy binh khí kỹ pháp làm ví dụ, mười tám món binh khí đều có động tác võ thuật công thủ khác biệt, bao gồm kiếm pháp, đao pháp, thương pháp, côn pháp... phức tạp vô cùng.

Cơ quan âm khí, tên cũng như nghĩa, chính là âm hiểu chế tạo và sử dụng âm khí, bố trí cơ quan. Những môn phái này tuy công phu của bản thân yếu nhưng các môn phái khác không dễ dàng trêu chọc. Tục ngữ có nói, mình thương dễ tránh, âm tiền khó phòng, những môn phái này chế tạo ra âm khí cực kỳ nguy hiểm, quý dĩ khiến người khác khó phòng bị.

Kỳ hoàng chính là y thuật mà bách tính thường gọi. Hoàng đế Kỳ Bá Hòa là tổ tiên y thuật nên mới gọi y thuật là thuật kỳ hoàng. Có điều, y thuật không phải chỉ có thể cứu người mà còn có thể dùng để giết người, người học y thông hiểu dược lý, dễ dàng tạo ra độc dược. Trên giang hồ, những môn phái này có địa vị rất cao, người trong giang hồ suốt ngày đánh đánh giết giết, ai cũng không thể bảo đảm bản thân mình sẽ không bao giờ tới ngày chịu phải mấy đao. Một khi đã bị thương, ắt phải tìm người chữa, hoặc vạn nhất bị kẻ khác hạ độc, miếng sùi bọt mép, chắc chắn cũng phải tìm người giải độc. Vì thế, bình thường, người trong giang hồ sẽ không đi trêu chọc nơi đặt chân của môn phái kỳ hoàng độc thuật.

Bàng môn tạp học lại càng bao gồm rất nhiều thứ, trèo tường ăn trộm là bàng môn, đào mộ đuổi thi cũng là bàng môn, đến mở kỹ viện bán rẻ tiếng cười cũng thuộc loại này. Những môn phái trên nằm giữa chính và tà, ngấm vào chợ búa, phố phường, triều đình, đa số người trong Đạo môn đều khinh thường, xem là hạ lưu.

Tất cả những môn phái này có quan hệ với nhau cực kỳ phức tạp. Theo như lời lão mù, nhìn qua, tưởng như sự phức tạp của giang hồ là do ân oán tình thù nhưng thực sự đều là do lợi ích mà ra. Bởi thế, cái gọi là thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo cũng vì lợi mà ra, thanh danh, tiền tài, địa bàn, môn đồ, thậm chí là nữ nhân cũng đều quy về lợi ích hết.

Lão mù tuy hiểu rõ giang hồ nhưng lại xem thường giang hồ. Trong mắt lão, giang hồ là một cuộc ân oán, là một chảo nhuộm lộn, tranh giành đều là vì lợi nhỏ, thứ đoạt được đều là tục vật. Thứ lão nhìn tới, tham thiên(*) ngộ đạo mới là chính đạo, tế thế cứu khổ mới là thượng phẩm.

(*) *Lĩnh hội trời, cụ thể hơn: Tham ở đây là nghiên cứu, thiên có thể hiểu là trời đất.*

Hiện giờ, trên giang hồ, những môn phái có thanh danh vang dội phần lớn đều sử dụng kỹ nghệ đến từ Đạo gia, diễn sinh từ đạo pháp mà ra. Muốn luyện nội công phải hiểu linh khí kinh mạch, muốn học luyện thuật kỳ hoàng không thể không biết âm dương ngũ hành. Đến kẻ trộm trèo tường sử dụng thuật khinh thân cũng là tham khảo từ pháp môn luyện khí của Đạo gia mà ra.

Tu hành linh khí chẳng những có thể làm cường tráng bản thân mà còn có thể tăng cường uy lực của võ công, chiêu số. Vì nguyên nhân đó, các đại môn phái đều vô cùng coi trọng tu hành linh khí, mà những pháp môn luyện khí thượng thừa nhất đều do tam tông Ngọc Thanh, Thái Thanh, Thượng Thanh nắm giữ trong tay. Muốn đạt được pháp môn luyện khí thượng thừa, bọn họ nhất định phải thông qua rất nhiều phương pháp và cách thức để học được từ Tam Thanh.

Nhưng các tông của Tam Thanh cũng có sẵn phương pháp tu hành, bọn họ cực kỳ coi trọng chín bộ chân kinh, nhất là ba bộ Cự Sơn, Động Uyên, Thái

Huyền. Đến nay, ba bộ chân kinh này đều là bí mật, không truyền ra ngoài, cho dù đệ tử bốn tông cũng không truyền thụ toàn bộ, trừ khi là đệ tử thân truyền của trường giáo mới có tư cách được lĩnh hội luyện tập. Mà Thái Huyền chân kinh thượng thừa nhất chỉ có đệ tử được chọn làm trường giáo mới có thể được truyền thụ.

Các tông Tam Thành làm chuyện này quả thật có chút tư tâm, thủ làm của riêng, nhưng nghĩ sâu xa vẫn là suy nghĩ cho muôn dân trăm họ trong thiên hạ. Phương pháp tu hành thượng thừa có thể khiến người tu hành có năng lực cực lớn, bọn họ nhất định phải bảo đảm loại năng lực này không bị người có lòng dạ bất chính đạt được. Vì người tu hành lòng dạ bất chính có được pháp thuật cao thâm, chắc chắn sẽ gây nên hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, nhẹ thì giết người sát sinh, nặng thì làm đảo lộn âm dương, thay đổi triều đại.

Trước tình huống này, các môn phái trên giang hồ và tam tông Tam Thành có quan hệ tương đối tế nhị. Một mặt, vì có chuyện nhờ vả nên các môn phái hy vọng tạo mối quan hệ tốt với Tam Thành, mặt khác thì trong lòng oán hận vì tam tông giữ bí mật, không chịu truyền thụ.

- Sư phụ, sáu bộ đầu trong cửu bộ chân kinh này có phải đã bị những môn phái khác biết?

Nam Phong hỏi xen vào.

Lão mù gật đầu:

- Mặc dù không biết rõ ràng nhưng cũng không xem là bí mật.

- Không trách được khi Long Vân Tử giảng Cao Huyền chân kinh thì không ai thêm nghe.

Nam Phong cười nói, hôm Long Vân Tử giảng kinh, ngoại trừ đạo cô do xà tính biến hóa ra thì những người khác đều cảm thấy vô vị.

Nói tới đây, Nam Phong chợt nhớ tới một chuyện:

- Đúng rồi sư phụ, vì sao sáu bộ chân kinh đầu của các tông Tam Thành giống nhau mà ba bộ sau lại khác?

- Tổ sư Tam Thành tìm hiểu Thiên Thư có lĩnh ngộ riêng nên kinh văn tu chân truyền xuống cũng không hoàn toàn giống.

Lão mù đáp.

- Thiên Thư không phải là...

Lão mù gật đầu:

- Chín mảnh mai rùa vốn là một thể, ẩn giấu ảo diệu của vũ trụ, nắm giữ lý lẽ của thiên địa, là nguồn gốc của vạn pháp.

Nam Phong ngăn người, thật lâu mới mở miệng đề nghị:

- Sư phụ, nghỉ một lát nha.

Lão mù gật đầu đồng ý, Nam Phong dẫn lão đi sát lề đường, tìm tảng đá tương đối bằng phẳng đỡ lão ngồi xuống.

- Sư phụ, nếu mấy bộ kia không phải là bí mật, vì sao đạo cô kia còn muốn mạo hiểm đi nghe?

Nam Phong hỏi.

- Người ngoài tuy biết kinh văn nhưng cũng không hiểu rõ ràng, có nhiều hỗn tạp, còn xa mới tinh thuần bằng lời giảng của Long Vân Tử.

Lão mù đáp.

Nam Phong đang muốn hỏi, bỗng hai con ngựa cao lớn từ phía bắc chạy tới làm bay bụi mù mịt. Chạy gần tới, con ngựa phía trước chạy chậm lại, người ghim ngựa là một tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi, quần áo gọn gàng, tóc có thắt mấy cái bím nhỏ.

- Đây, hạt từ (mù) gia gia, ông đoán mệnh có phải không?

Tiểu cô nương dùng roi ngựa chỉ vào bàn kì xem bói, cười hỏi.

- Tin thì chính xác, không tin sẽ không chính xác.

Lão mù bình tĩnh đáp.

Tiểu cô nương hình như lần đầu tiên nghe người coi bói nói lời này nên có chút bất ngờ. Ngay lúc nàng còn đang ngăn người thì con ngựa đằng sau đã chạy tới, ngồi trên ngựa là một nam tử trẻ tuổi chừng mười bảy, mười tám tuổi.

- Sư muội, sao lại dừng lại?

Nam từ trẻ tuổi hỏi.

- Sư huynh, ta muốn xem bói.

Tiểu cô nương đáp.

Nam từ nói:

- Loại mù vân du tứ phương phần lớn là gạt người, sau khi về núi, huynh sẽ tìm sư thúc xem cho muội.

- Con mẹ nó, người nói ai lừa đảo?

Nam Phong lập tức mắng.

Nam từ kia không ngờ Nam Phong dám mắng gã, bạn gái đang ở bên, mặt gã lộ vẻ không nhịn được, vung roi ngựa lên định quất Nam Phong.

Người này đã luyện qua công phu, lại còn tương đối giỏi, roi ngựa vung xuống thẳng tắp, đánh thẳng vào mặt.

Roi ngựa sắp quất trúng Nam Phong, lão mù lập tức xuất thủ nắm lấy roi ngựa, cổ tay khẽ run đoạt lấy.

- Ai nha, lão mù kia.

Nam từ trẻ tuổi nhảy xuống ngựa, định rút kiếm ra.

- Người muốn làm gì?

Nam Phong cầm lấy một trượng lão mù đứng dậy.

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, tiểu cô nương vội vàng xuống ngựa khuyên giải. Nam từ trẻ tuổi kia biết lão mù là cao thủ, chỉ là giả bộ một chút, nghe khuyên xong làm như không thèm chấp, giật lại roi ngựa trong tay lão mù rồi cùng theo sư muội hùng hùng hổ hổ đi.

- Sư phụ, vừa rồi người không nên xuất thủ.

Nam Phong nói, lão mù thay đổi hình dạng tất nhiên là để che giấu tung tích, vừa rồi sử dụng võ công không phải là hành động sáng suốt.

- Ta cũng không thể để hắn đánh người.

Lão mù đáp.

Nam Phong nghe xong thấy lòng ảm áp, nhưng hắn không cảm ơn, chỉ cảm động trong lòng.

- Sư phụ, sau này con sẽ cố gắng không gây họa, người cũng không nên dễ dàng xuất thủ.

Nam Phong lại lần nữa đỡ lão mù ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, lão mù thở dài:

- Người tuy thiên phú bình thường nhưng tâm tư thông minh, phẩm tính hiền lương. Nếu bản đạo không mang tội trên người, tất nhiên sẽ thu người làm đồ đệ...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiên gia bí văn

Biên dịch: Peanut

Lão mù trước đây đã từng nói không thể nhận hắn làm đồ đệ, khi ấy Nam Phong cũng đoán được không phải lão không muốn thu nhận hắn mà vì nhiều nguyên do khác nên không thể làm vậy. Giờ nghe lão nói vậy, Nam Phong mới hiểu rõ nguyên nhân kia là lão từng phạm sai lầm.

Hắn khi trước còn hỏi lão có phải đạo sĩ không, lão đáp là ‘đã từng’, điểm này chứng tỏ giờ không còn là đạo sĩ nữa. Việc lão mất đi thân phận đạo sĩ

hắn có liên quan đến lỗi lầm mà lão gây ra.

Để tránh cho lão nhớ chuyện cũ mà buồn lòng, Nam Phong không có hỏi thêm rằng lão vì có gì để thân mang tội mà chỉ cười làm hòa rồi đổi chủ đề hỏi.

- Sư phụ, người không thể nhận con làm đồ đệ cũng không thể dạy con pháp thuật sao?

- Phần sau thì không, chỉ là không thể dốc hết lòng truyền thụ(1).

Lão mù khoát tay đáp.

Nam Phong cũng không hỏi lão vì sao lại không thể dốc hết lòng truyền thụ mà cười hỏi tiếp.

“Sư phụ, con đã xem người là sư phụ rồi, việc có danh phận hay không cũng đâu quan trọng phải không?”

-Người có điều không biết, không có danh phận thì không thể Thụ Lục cho người, chưa từng Thụ Lục thì không thể thỉnh thần ngự quý(2), sau này người có hành tẩu giang hồ sẽ gặp nhiều bất tiện.

Lão mù lắc đầu, đáp.

- Sư phụ, Thụ Lục nghĩa là sao?

Nam Phong đã đầy đầu thắc mắc càng thêm hiếu kỳ, hỏi tiếp.

Lão mù sờ rẫm tìm túi quần áo, Nam Phong liền cảm nó đưa tới đồng thời hỏi.

-Sư phụ, người muốn tìm cái gì?

-Người còn chưa ăn sáng, trong bọc quần áo còn cái bánh ngô đó.

Lão mù đáp.

Nam Phong nghe thế liền bỏ bọc quần áo xuống, tiếp tục truy hỏi.

-Không sao, con không đói, Thụ Lục rốt cuộc là sao ạ? Không Thụ Lục thì không thể học pháp thuật sao?

-Nói ra rất dài dòng, để ta từ từ giải thích cho người.

Lão mù nói hết câu lại khẽ háng giọng rồi tiếp.

-Đạo sĩ trước cần tuân theo đạo trời, sau là thay trời hành đạo, muốn thay trời hành đạo, trăm yêu trừ ta thì tất cần mời gọi thiên thần âm binh để trợ thanh thế, tăng uy nghiêm. Thụ Lục kia chính là việc Tam Thanh tông thay Thiên Đình cấp Tiên chức cho đạo sĩ Thiên giới, đạo sĩ sau khi Thụ Lục liền có Tiên chức, có Tiên chức rồi mới có thể danh chính ngôn thuận thỉnh thần ngự quý.

Lão mù nói đến đây bèn thoáng dừng lại một chút rồi lại tiếp tục giảng giải.

- Động Thần, Cao Huyền, Thăng Huyền, Động Huyền, Tam Động, Đại Động, Cư Sơn, Động Uyên, Thái Huyền. Đó là chính cảnh giới lớn của tu vi linh khí cũng là chín bộ phẩm cấp của Thụ Lục. Động Thần là Cửu phẩm, Cao Huyền là Bát phẩm, cứ thế mà tính cho đến Nhất phẩm Thái Huyền. Phẩm cấp Thụ Lục càng cao thì uy năng mời thần binh càng lớn.

Nam Phong nghe đến xuất thần, thở cũng dám thở mạnh, chỉ sợ cắt ngang mạch suy nghĩ của lão.

-Đạo trưởng có tu vi Động Thần, Cao Huyền, Thăng Huyền nếu được Thụ Lục thì có thể mời Địa Tiên hỗ trợ. Pháp sư tu vi Động Huyền, Tam Động, Đại Động được Thụ Lục có thể mời Thiên Tiên. Chân nhân có tu vi Cư Sơn, Động Uyên, Thái Huyền được Thụ Lục có thể lệnh cho Kim Tiên.

Lão mù tiếp tục nói, tới đoạn này liền ngưng lại, trông bộ dáng như không muốn nói thêm nữa.

Nam Phong vừa mới nghe được một chút môn đạo, nào chịu bỏ qua như thế, lại hỏi.

-Sư phụ, đạo sĩ nếu không được Thụ Lục thì không khác người luyện võ mấy phải không ạ?

-Cũng không phải thế. Đạo sĩ chưa được Thụ Lục dù không mời thần gọi quỷ được nhưng vẫn có thể dùng linh khí mà bản thân tu luyện được để cảm ứng và điều động Thiên Địa Âm Dương nhị khí, dù ngang tu vi thì những võ nhân kia cũng không thể là đối thủ.

Lão lắc đầu, đáp.

Mặt trời lên cao khiến hai người ngồi không yên dưới gốc cây nổi. Nam Phong bèn dắt lão mù tiếp tục lên đường.

Đầu óc được mở mang khiến lòng hiếu kỳ của hắn không tự khống chế nổi, thế nhưng hắn lại không hỏi ngay mà kéo lão đi nhanh thêm. Lão nói đến

miệng khô lưỡi đắng rồi, muốn hỏi gì thì trước tiên phải kiếm chút nước để lão uống đã.

Mấy ngày trước trời có mưa nên sau khi được mấy dặm, Nam Phong phát hiện một hồ nước đọng bên đường. Hắn tự nếm được, thấy có thể uống liền mức một chén bụng tới cho lão mù.

Bây giờ đã quá giữa trưa, sau khi tìm nước cho lão mù, Nam Phong lại tìm một bóng cây ven đường rồi dọn một bãi đất trống sạch sẽ khô ráo để lão ngồi dưới bóng cây hóng mát.

Làm xong hết thấy, Nam Phong rút cuộc không nhịn được, mặt dày mảy dạn hỏi tiếp.

- Sư phụ ơi, con có chuyện còn chưa rõ.

- Cứ nói đừng ngại.

Lão mù cười cười, đáp. Nam Phong dù thông minh thế nào thì cuối cùng vẫn còn nhỏ, mấy điểm tâm tư nho nhỏ này sao qua mắt được lão.

- Đạo sĩ tu hành là vì thành Tiên nhưng khi họ còn chưa thành Tiên thì sao có thể điều động thần tiên trên trời?

Nam Phong thắc mắc.

- Đạo sĩ đã Thụ Lục sở dĩ có thể thỉnh thần ngự quỷ chính bởi bọn họ thay trời tuần thú, không phải bản thân họ mời thiên binh mà là dùng danh nghĩa Thiên Đình để gọi.

Lão mù giải thích.

Nam Phong nghe vậy, liên tục gật đầu.

- Con hiểu rồi, đạo sĩ khi ban sai có thể mời thần tiên tương trợ, lúc không ban sai thì không mời được.

- Cũng không hẳn thế, đạo sĩ sau khi Thụ Lục còn có Cửu Đẳng Pháp Ấn, Pháp Ấn nếu thăng lên Phù Chi thì có thể tùy ý gọi thần quỷ đến, nhưng nếu làm vì mưu tính cá nhân sẽ bị Thiên Đình trách phạt, nhẹ thì hao tổn phúc lộc, nặng thì giảm thọ.

Lão mù khoát tay giảng giải.

Về vấn đề Thụ Lục, xem như Nam Phong đã hiểu rõ, cái gọi là Thụ Lục, thực chất chính là một chức danh nhỏ để làm việc, làm càng nhiều việc thì tích lũy càng nhiều công đức, còn không Thụ Lục thì không được tính vào biên chế Thiên Đình theo đó không thể điều động thiên binh thiên tướng.

Làm rõ chuyện này, Nam Phong lại bắt đầu hỏi sang vấn đề phẩm cấp của thần tiên. Căn cứ vào năng lực mạnh yếu, chức vị cao thấp và trình độ lãnh ngộ thiên đạo của tiên nhân mà chia thành năm cấp: Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một số trong những người luyện khí đạt thành có thể thi giải(2) thành tiên, dị chủng tu đạo đạt thành cũng có thể được chứng nhận Địa Tiên như: Một số Âm sai của Âm Phủ, thổ địa thành hoàng trong nhân gian, ngoài ra còn có sơn thần hà bá. Những loại nhân vật này đa phần có tu vi Địa Tiên. Số lượng Địa Tiên rất lớn, có thể nói là nhiều vô số kể, địa vị của nhóm này trên Thiên giới tương đương với quan Thất phẩm đến Cửu phẩm của nhân gian, chỉ là đám sai nha cấp thấp.

Người tu hành luyện khí đại thành, thấy được Thiên Địa Huyền Thông, hoàn toàn loại bỏ tạp khí trong người (3) có thể bạch nhật phi thăng (4), vĩnh viễn giữ được thân thể được gọi là Thiên Tiên. Thiên Tiên đa phần là quan lại Thiên Đình, Âm Phủ cũng có một số chức vụ mà nắm giữ là Thiên Tiên. Số lượng Thiên Tiên cũng không hề ít, qua mấy lần thay đổi triều đại cộng lại tối thiểu cũng được mấy ngàn người. Địa vị của nhóm này tại Thiên giới tương đương quan Lục Phẩm đến Tứ phẩm ở nhân gian.

Muốn trở thành Kim Tiên cần tìm hiểu cực kỳ thấu triệt Thiên Đạo(5), đồng thời cần đạt tu vi linh khí cao hơn, khi công đức viên mãn thì Kim thân phi thăng. Số lượng Kim Tiên tuy rất ít nhưng cũng được mấy trăm người, nếu so với nhân gian thì Kim Tiên tương ứng quan Tam phẩm đến Nhất phẩm.

Số lượng Đại La Kim Tiên lại ít hơn nữa, chỉ vỏn vẹn mười mấy người, địa vị trên Thiên Đình tương đương Tam Công Cửu Khanh dưới hạ giới, cao hơn cả Nhất phẩm, là đỉnh cao của cả người lẫn thần, có quyền lực khuynh đảo tam giới. Ngọc Hoàng đại đế cũng là một trong số này.

Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ có ba người. Họ chính là Tam Thanh tổ sư, ba người đứng đầu vạn tiên, thường ở trên chín tầng trời hơn nữa dù không tự mình làm chủ sự nhưng lại biết rõ hết thấy mọi thứ phát sinh tại Tam giới.

Người năm cấp Tiên gia này còn có một số với Thiên Ngoại tán tiên và một số lượng không hề nhỏ thần linh. Tiên xét địa vị cao hơn Thần, tiên là nhờ tu hành mà đạt, Thần là dựa vào sắc phong mà thành. Tiên gia từ Kim Tiên trở lên có thể sắc phong thần linh, đối tượng được sắc phong cũng không có hạn chế. Kẻ được sắc phong cũng không phải có pháp lực lợi hại gì, đa phần là trợ thủ cho Tiên gia, phần nhiều là đảm nhận một số chức sự không quá quan trọng.

Được chứng nhận Tiên Nhân xong không phải có thể như làm một lần nhận cả đời, Địa Tiên cứ một trăm năm phải trải qua một kiếp nạn, Thiên Tiên thì ngàn năm một kiếp, Kim Tiên là vạn năm còn Đại La Kim Tiên là mười vạn năm, nếu ai độ kiếp không thành sẽ bị tước bỏ chức vị, quay lại vòng luân hồi.

Thêm nữa, Tiên nhân đều là do phạm nhân tu hành đạt được, khi nhận được chứng nhận phẩm cấp rồi thì không cách nào thay đổi được, dù có độ kiếp thành công thì cũng chỉ giữ được địa vị hiện tại chứ không có thăng cấp, tuy thế phẩm cấp được chứng nhận kia cũng khiến một số Tiên gia cảm thấy không hài lòng, trong tương hợp họ muốn thay đổi tình hình thì chỉ có cách quay lại vòng luân hồi rồi tu luyện một lần nữa. Nếu bọn họ thực có ý định này thì Thiên Đình cũng sẽ đồng ý nhưng không để họ mang theo pháp lực hay ký ức mà đầu thai, có điều nói sao thì họ cũng đã làm việc tích công đức nên xét từ công trạng khen thưởng, Thiên Đình sẽ giữ lại cho họ một chút linh quang. Địa tiên cứ trăm năm được lưu một lần, Thiên Tiên ngàn năm lưu lại một lần, còn Kim Tiên là vạn năm một lần.

Những người có linh quang sau khi tái thế(6) sẽ nhận được chút ảnh hưởng tương đối nhỏ từ nó, cụ thể là nó vô hình dẫn dắt họ tu đạo hướng thiện, khi nhập đạo thì việc tu hành sẽ thêm thuận lợi.

Có điều loại sự việc này xảy ra không nhiều. Kim Tiên chưa bao giờ thấy có ai tái thế tu hành, Thiên Tiên chỉ thấy rất ít ỏi, mấy ngàn năm cũng không thấy có ai. Địa Tiên thì không rõ có được bao nhiêu người nhưng hầu như chẳng ai thành công, phần lớn đều như cầm bánh bao thịt đi ném chó, có đi không có về.

Nghe lão mù thuyết giảng, Nam Phong học được không ít kiến thức, lại nghe được nhiều cổ sự, vừa mới lạ vừa thú vị. Theo như lời lão thì không khó để nhận ra con đường tu hành dài đằng đẵng mà còn nhiều gian khó, tu hành tại nhân gian đã có chín bậc cao thấp, phẩm cấp trên Thiên giới còn có năm bậc, gộp lại là có đến mười bốn cấp, đúng là cao không với, xa không thể chạm rồi.

Thấy nghe cũng đủ rồi, Nam Phong liền lần nữa kéo lão mù xuôi nam.

Tiết trời cuối thu ngày rất ngắn, mới qua giờ Thân mà sắc trời đã tối đi khiến Nam Phong bắt đầu phải ngó nghiêng để ý trái phải nhằm tìm chỗ trú chân.

- Sư phụ, đằng trước hình như có một gian nhà đồ, chúng ta tối nay ở lại chỗ đó nhé.

Nam Phong đề nghị.

- Là căn nhà cách chúng ta hơn năm dặm về phía Nam?

Lão mù hỏi.

- Sao người biết.

Nam Phong không hiểu, hỏi.

- Nhà hoang quanh năm không người ở thường không sạch sẽ lắm đâu, người dám ở sao?

Lão mù cười hỏi lại.

Nam Phong nghe xong có chút ngạc nhiên đoạn nhếch mép, lão mù biết rõ nơi đó là có ma quỷ lộng hành mà còn hỏi khó hấn.

- Sư phụ, nếu con nói không dám thì người có cười con không?

- Có...

Chú giải

Tiêu đề: Tiên gia bí văn nghĩa là bí mật của thần tiên. Nội dung chương đã thể hiện rõ, đó là những phân cấp hay quy tắc của giới thần tiên mà người thường ít biết. Không phải là nghĩa văn chương bí mật đâu nhé:D

(1) Nguyên văn là Khuynh nang tương thụ: Tức là truyền dạy hết khả năng hết những kiến thức mình biết, để không dài dòng nên để là dốt hết lòng truyền dạy.

(2) Thi giải: Đây là một khái niệm trong tu hành, nghĩa là bỏ đi thân xác phạm trần để thành tiên.

(3) trọc khí: Khí bẩn, ý ở đây là nhưng thứ không sạch sẽ, trần tục.

(4) Bạch nhật phi thăng: Bay lên giữa ban ngày, à ý là thăng tiên đó.

(5) Thấu triệt thiên đạo: Hiểu rõ, triệt để đạo trời.

(6) Tái thế: Nghĩa ở đây đơn thuần là đầu thai, sinh ra lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chân dung của quỷ

Biên dịch: Peanut

Biết rõ lão mù đang kiểm tra mình, Nam Phong lấy hết dũng khí cao giọng nói.

-Con dám, chỉ đi đến đó thôi mà không có gan làm thì sao theo người được.

Lão mù mỉm cười đưa tay lên, ý bảo hấn đi trước.

Nam Phong bước rất nhanh, bụng nghĩ trước khi trời tối đi đến căn nhà đồ kia, nhân lúc còn ánh mặt trời có thể quan sát qua tình hình căn nhà, nếu còn thời gian thì kiểm một chút củi khô để khi trời tối còn có thứ chiếu sáng.

Có điều khi mặt trời xuống núi, trời tối đi rất nhanh. Thầy trò hấn mới đi được hơn hai dặm thì trời đã tối, quãng đường ba dặm cuối phải dò dẫm mà đi, đến khi hai người tới chỗ gần nhà đồ thì đã là lúc nhập canh(1) rồi.

Căn nhà đồ này nằm ở chỗ đất hoang phía Tây đường lớn, tính khoảng cách thì chỉ cách quan đạo chừng mấy trăm bước chân. Mỗi khi thay đổi triều đại, hoàng đế mới sẽ cho trùng tu quan đạo, ngụ ý rằng không đi đường cũ của triều trước mà đường mới được làm tốt thì đường cũ sẽ không ai đi lại nữa khiến theo thời gian kéo dài con đường cũ liền trở nên hoang phế. Từ điểm này mà suy thì chỗ đất hoang kia hẳn là quan đạo của triều trước, nhìn kiểu dáng nhà đồ kia chắc là một dịch trạm.

Điều khiến Nam Phong cảm thấy yên tâm là trên mặt cỏ có một con đường mòn dẫn tới nhà đồ kia, điều này chứng tỏ thường xuyên có người qua đường đi tới đó trú chân.

Nam Phong kéo lão mù đi về phía căn nhà, cửa lớn nhà này ở hướng Đông, cửa nẻo lẫn tường hai bên hông nhà đã đổ sụp, chỉ có chuồng ngựa hai bên và mấy gian chính phòng là còn tương đối nguyên vẹn nhưng cửa sổ lại biến mất, chắc hẳn là bị người qua đường dỡ xuống làm củi đốt.

-Đi ban tối có sợ không?

Lão mù hỏi.

-Con không sợ.

Nam Phong lắc đầu đáp.

Sau khi chứng kiến Miếu đại gia(2) qua đời, Nam Phong một mình ở trong miếu đến hơn hai năm sau mới gặp Sở Hoài Nhi, tiếp đó lại gặp đám người Bàn Tử với Đại Nhân Tinh. Khi Miếu đại gia còn sống thì còn có người đến miếu thắp hương, đưa một ít lương thực và dầu thắp. Sau khi lão đại gia mất, không còn ai đến theo đó dầu thắp cũng hết nên buổi tối hấn chỉ còn biết dò dẫm quen với bóng tối.

-Đi thôi, vào trong nhà xem.

Lão mù khẽ gật đầu tiếp lời.

Nam Phong kéo lão bước tiếp về phía trước. Nếu khi này lão không nói với hấn rằng nơi đây không sạch sẽ thì hấn sẽ chẳng sợ chút nào, nhưng lão đã nói rồi nên hấn khó tránh khỏi hồi hộp, càng gần căn nhà đồ càng đi chậm lại.

Hiện tại trời đã tối hẳn, nhìn từ bên ngoài trông không thấy trong nhà ra sao, may mà trên sân nhỏ có ít cỏ dại chết khô, Nam Phong liền nhổ mấy cây đoạn dùng đồ mồi lửa(2) châm lấy ánh sáng bước vào chính phòng của căn nhà.

-Sur phụ, trong phòng không có gì cả.

Nam Phong lên tiếng. Phòng này ngoại trừ một đám củi đã tắt lửa kèm tro tàn ở giữa phòng ra thì không có bất cứ thứ gì.

-Nhìn không thấy không đồng nghĩa với không có.

Lão mù đáp.

-Có cái gì?

Nam Phong nghe lời này thì sau lưng phát lạnh, vội hỏi lại.

-Âm hồn.

Lão mù thuận miệng đáp.

Lúc này mấy nhánh cỏ khô trong tay đã cháy hết, Nam Phong vội vàng vứt mấy phần củng đi rồi nhặt đám củi trên mặt đất đem nhóm lửa.

- Sư phụ, người nói âm hồn không phải là...

- Quý.

Lão mù thân nhiên đáp.

Nhóm lửa cháy lên, Nam Phong tuy không thấy sợ quỷ hại hấn mấy, trên thực tế hấn biết rõ là có lão mù ở cạnh bên thì dù có quỷ nó cũng không hại hấn nổi, thế nhưng hấn vẫn không khỏi cảm thấy sợ.

Sau khi nhóm củi, Nam Phong liền đỡ lão mù ngồi xuống một chỗ sáng, tiếp đó lại ra ngoài nhổ thêm một ít cỏ dại bởi củi còn dư trên mặt đất kia rõ ràng đốt không được bao lâu.

Một lát sau, Nam Phong ôm đám cỏ dại mới nhổ vào phòng rồi cất tiếng.

- Sư phụ ơi, trời như sắp mưa.

Lão mù khẽ gật đầu rồi không để ý cất tiếng hỏi.

- Nam Phong, có muốn xem chút xem nó hình dạng thế nào không?

- Nó có khó coi không ạ?

Nam Phong hỏi. “Nó” trong miệng lão tự nhiên là quỷ.

- Con sớm muộn gì cũng phải biết, bây giờ nhìn cũng tốt.

Nam Phong bình tĩnh đáp. Ngẫm cho kỹ thì lão mù đối xử với hấn không tệ chút nào, kiên trì giảng giải giúp hấn có thể từ từ tiếp nhận, đôi là ông sư phụ khác chắc chắn sẽ không có hiền hòa như thế, nói không chừng còn ném thẳng hấn vào trong nghĩa địa mấy đêm.

- Chuẩn bị xong chưa?

Lão mù ôn tồn hỏi.

- Được rồi ạ.

Nam Phong hít sâu một hơi, đáp.

Nam Phong vốn tưởng sư phụ mình sẽ làm một số động tác kỳ quái hay niệm một ít kinh văn chú ngữ, chẳng ngờ lão chỉ đưa tay vỗ lên đỉnh đầu hấn.

Nói tới cũng thật kỳ dị, ngay sau khi lão mù đập lên đỉnh đầu hấn xong, Nam Phong liền phát hiện ở một chỗ vắng nơi góc Đông Nam phong có một một “Người” đang ngồi sát tường.

“Người” này tất nhiên không phải người, nhưng trông không khác người bình thường là mấy. Đó là một người phụ nữ trung niên áo quần lam lũ, rất gầy, đầu tóc rối bù, sắc mặt hơi tái.

“Người” có vẻ như rất kinh hãi, run rẩy nép sát vào góc tường đưa đôi mắt sợ sệt nhìn hai người ngồi bên đồng lửa, bờ môi nhấp nháy rất nhanh như đang nói gì đó nhưng lại không phát thấy có tiếng truyền ra.

Nhận thấy quỷ cũng không không đáng sợ như từng nghĩ, Nam Phong liền bắt đầu dò xét nữ quỷ này một cách cẩn thận. Nhìn thật kỹ, hấn phát hiện quần áo của nữ quỷ này so với quần áo thật có điểm khác biệt, tuy có hình dạng giống nhưng những chi tiết nhỏ lại trông không rõ, rất mờ ảo.

- Sư phụ, trông nó có vẻ rất sợ.

Nam Phong cất lời.

- Ừm, ta vậy nó ở chỗ này để người nhìn cho rõ, nó nghĩ là ta muốn hàng phục nó nên đang cầu xin tha thứ.

Lão mù vừa đáp vừa cời gậy, dốc xuống đống đất cát bên trong ra.

- Sao con lại không nghe được nó đang nói gì thế ạ?

Nam Phong hỏi thêm. Hấn cảm thấy nữ quỷ này không chút đáng sợ mà trái lại còn có phần đáng thương.

- Âm khí mà nó phát ra bắt lợi với người nên ta ngăn cách khí tức của nó.

Lão mù giải thích.

Mắt thấy nữ quý gầy đến độ còn mỗi da bọc xương, Nam Phong động lòng trắc ẩn, hỏi.

- Sư phụ, nó có thể gì không?

Lão mù khẽ gật đầu.

Nam Phong lấy một cái bánh ngô từ trong bọc quần áo ra, do dự muốn đưa nhưng lại không dám đưa, cuối cùng đành ném nó cho nữ quý.

Nữ quý ngó ngó Nam Phong rồi lại thoáng nhìn qua lão mù rồi rất nhanh đưa tay ra lấy cái bánh ngô kia.

Trong khoảnh khắc nữ quý cầm bánh ngô lên, Nam Phong phát hiện một cảnh rất kỳ dị, cái bánh ngô mà hắn mới ném vẫn còn nguyên tại chỗ nhưng trong tay nữ quý cũng có một cái bánh ngô mà lại giống y cái ở trên mặt đất.

Lão mù hắn đoán ra Nam Phong nhìn thấy gì nên cất lời giải thích.

- Quý là do âm khí tụ thành, nó không nuốt được đồ ăn, chỉ có thể hấp thu khí tức.

Nữ quý cầm bánh ngô rồi nhưng không dám ăn mà vẫn sợ sệt nhìn lão mù, Nam Phong không đành lòng để nghị.

- Sư phụ, người thả nó đi đi.

Lời vừa dứt, nữ quý liền biến mất không thấy bóng dáng đâu, không hỏi cũng biết lão mù đã thu hồi linh khí vậy khốn nó, chỉ là hắn không rõ lão làm thế nào, dường như lão chẳng có làm ra động tác gì hết.

Hiển nhiên là lão mù muốn nhân cơ hội này để hắn hiểu thêm về quý hồn nên sau đó lão liền giảng giải thêm một chút. Cụ thể là, người sau khi chết thì hồn phách rời khỏi người, hồn phách chính là quý. Quý không có xấu xí, khủng khiếp như lời đồn nơi phố chợ, khi còn sống có hình dạng ra sao thì sau chết bộ dáng vẫn thế, tính cách cũng vậy. Quý cũng chia ra tốt xấu, người tốt chết đi biến thành quý tốt, kẻ ác chết biến thành ác quý, quý tốt không hại người, ác quý lại hại người.

Sau khi người chết, quý hồn thông thường sẽ bị Âm Sai(4) đưa xuống Âm Phủ, nhưng nếu trong một khoảng thời gian ngắn mà có quá nhiều người chết khiến Âm Sai của Âm Phủ bận không lo hết dẫn đến có thể bỏ sót, người chết càng nhiều thì số bỏ sót càng lớn, mà trong số này khó tránh khỏi có ác quý quấy phá.

Hoàn cảnh có số lượng người chết lớn thường là do thiên tai, chiến loạn hoặc bệnh dịch. Một quốc gia một khi có một lượng lớn người chết do thiên tai hoặc chiến loạn liền có khả năng đi đến diệt vong. Trong giới tu hành tổng kết ra một quy luật là, nếu như trong khoảng thời gian ngắn mà có nhiều ác quý lộng hành một cách bất thường thì chứng tỏ vận mệnh quốc gia không hưng thịnh, có đại nạn bùng nổ.

Lão mù cứ nói một đoạn lại thoáng dừng lại, để ra chút thời gian để Nam Phong suy ngẫm, nhân khoảng thời gian trống khi lão ngưng lại, Nam Phong liền xen vào hỏi.

- Sư phụ, vì sao khi người vỗ lên đầu còn thì còn liền có thể trông thấy nó?

- Người có dương khí dồi dào thì không thấy được quý, khi trước là ta tạm thời phong bế dương khí của con(5).

Lão mù đáp.

- Vậy bánh ngô trên đất kia còn ăn được không ạ?

Nam Phong nhìn cái bánh ngô khi nãy ném cho nữ quý xong hỏi.

- Tốt nhất là chớ ăn.

Lão mù lắc đầu, đáp.

Trong khi hai thầy trò nói chuyện, bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Nam Phong nhân khi mưa chưa nặng hạt bèn chạy ra ngoài gom mấy bó cỏ, khi mưa lớn lại lấy bát chạy ra ngoài hứng nước mưa đem về cho lão mù uống.

- Bị ướt rồi này.

Lão mù tay trái nhận bát nước, tay phải sờ đầu Nam Phong. Lão tuy mắt mù nhưng tâm không mù, căn cứ vào tiếng bước chân lão đoán được nước trong bát là hứng ngoài trời chứ không phải dưới mái hiên, Nam Phong làm vậy đơn thuần là vì muốn hứng nước mưa sạch cho lão uống.

- Con không sao.

Nam Phong lấy bánh ngô từ bọc quần áo ra nhét vào tay lão rồi tiếp.

- Sư phụ ăn chút đi.

Lão mù cầm bánh ngô nhưng chưa đưa lên miệng mà lại khẽ nhử mày nghiêng tai.

-Sao thế sư phụ?

Nam Phong hỏi.

-Có người tới, số lượng không ít...

Chú giải

Tiêu đề chương này nguyên bản là Quy chi bản dung - Nghĩa là hình dạng thực của quy.

(1) *Nhập canh: Canh là một đơn vị tính thời gian thời trước, có câu Đêm 5 canh, ngày sáu khắc. Theo nghĩa đó, Nhập canh hiểu đơn giản là lúc hoàng hôn, trời sắp tối (khoảng 17h).*

(2) *Miếu đại gia: Câu này mình không dịch để thống nhất với bản của Faker, Miếu đại gia ở đây là ông lão trông miếu.*

(3) *Đồ mỗi lửa có nguyên gốc là Hỏa Niệp Tử. Hơi khó mô tả hình dáng, các bạn có thể tìm phần hình ảnh theo từ khóa 火捻子*

(4) *Âm sai: Quan sai dưới Âm Phủ, kiểu mấy anh đầu trâu mặt ngựa trên phim ảnh.*

(5) *Cái này chỉ là giải thích cho việc mình thay đổi lão mù gọi Nam Phong từ người sang con, như vậy phù hợp với cảm tình của lão dành cho Nam Phong*

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ân oán giang hồ

Biên dịch: Peanut

Nam Phong nghe thế bèn quay đầu nhìn về phía Đông, có điều bên trời đang mưa lớn lại lúc đêm tối nên chẳng nhìn thấy gì.

-Cười ngựa tới, vừa từ đường lớn qua đây, có mười lăm người.

Lão mù lắng tai nghe vừa nói.

-Sư phụ, có phải trốn đi không?

Nam Phong hỏi.

-Bọn chúng hẳn đã ánh lửa ở đây. Ngồi vào góc, ít nói chuyện thôi.

Lão mù lắc đầu đáp.

Nam Phong đứng thẳng lên rồi đỡ lão mù ngồi xuống chỗ góc nhà. Khi hắn quay lại lấy bàn kỳ và bọc quần áo, một đám ngựa to khỏe đã vọt tới trước căn nhà, người ngồi trên ngựa phần lớn mặc võ phục.

Nam Phong cầm bàn kỳ và bọc quần áo đến góc phòng, vừa ngồi xuống đã có người tiến vào trong nhà, chúng không kiểm chỗ ngồi ngay mà đứng thẳng hai hàng chờ đến khi một người đàn ông lớn tuổi mặc áo vải gai bước vào mới quây quanh y rồi đi về phía đồng lửa.

Người đàn ông này khi đang bước đi lại chấp tay hướng hai người đang ngồi ở góc Tây Nam nói.

-Trời mưa to, xin mượn chỗ này nghỉ tránh mưa.

Nam Phong vốn cảm giác người đàn ông vận áo vải kia có chút quen quen, khi đối phương mở miệng thì hắn lập tức nhớ ra đã thấy người này tại Pháp hội. Người này với Hộ Quốc Chân Nhân và lão hòa thượng cùng ngồi ở một đài trên cao, họ Lâm, là chương môn một môn phái nào đó.

Lão mù không đã chỉ khẽ gật đầu.

Mấy người còn lại có vẻ rất kính sợ lão già họ Lâm này. Họ không chỉ quét dọn một chỗ sạch sẽ mà còn đưa nước rồi khăn mặt cho y.

Tiếp sau đó lại có một số người tiến đến, Nam Phong cẩn thận đếm, phát hiện lão mù không nghe nhầm, quả đúng mười lăm người không thừa không thiếu.

Mười lăm người này có nam có nữ, ăn vận quần áo cũng không giống nhau nên có lẽ không chung một môn phái.

Vừa mới ngồi xuống, trong đám liền có người cầu nhàu hay chính xác hơn mà mắng chửi mà kẻ bị mắng không ai khác, chính là người chủ trì Pháp hội lúc trước, Hộ quốc Chân nhân Long Vân Tử.

Kẻ này mắng xong, đám còn lại có khá nhiều người hòa theo, mắng Long Vân Tử kia ý thế hiếp người, cuồng vọng tự đại, tâm thuật bất chính, cáo mượn oai hùm.

Trong lúc đám kia đang cầu nhàu mắng mỏ, nam tử lớn tuổi kia lại một mực nghiêm mặt không nói gì, có thể thấy được tâm tình y cũng đang không tốt.

Lúc người này mới vào, Nam Phong đã thấy y mặt mũi lạnh lùng nghiêm khắc, sắc mặt y bây giờ so với khi đó còn khó coi hơn nữa. Kẻ này khi trước ở trước mặt bao nhiêu người mạnh miệng nói: “Tuyệt không để chư vị trở về tay không”, hiện giờ xem ra lời nói hùng hồn đó chắc không thực hiện được. Người thuộc Võ đạo không ai có suất tham tường Thiên Thư tàn quyền, người ta mời bọn họ đến cơ bản không phải để bọn họ nghiên cứu Thiên Thư mà chính là gọi tới đánh một trận, qua đó giáo huấn bọn họ một phen.

Những lời mà đám người kia nói với lòng đầy căm tức bất bình, Nam Phong đều nghe hết. Lão mù khi trước đã kể sơ qua sự việc về Thiên Thư, trên thực tế đám người trong võ lâm này không thể xem hiểu Thiên Thư tàn quyền cũng là việc tốt bởi Thiên Thư tàn quyền trong tay Long Vân Tử là đồ giả thôi, nếu tu luyện theo thứ đó thật thì luyện không ra công phu gì còn là nhẹ, tệ hơn là có thể bị tẩu hỏa nhập ma khiến mồm lệch mắt lè, toàn thân bất toại nằm bẹp trên giường không dậy nổi.

Đám người kia cùng là người trong võ lâm mà người trong võ lâm đều có giang hồ phi khí(1), nói chuyện không kiêng nể gì cả, nói tới cuối còn hô hào khởi nghĩa can qua, đánh vào Hoàng Thành giết cả hoàng đế lẫn Long Vân Tử để rửa sạch nỗi nhục mà y gây ra cho bọn họ.

Lão già họ Lâm kia tâm địa rất sâu, khi đám người kia mồm năm miệng mười bàn bạc âm ỉ y không xen vào, đợi đến khi chúng nói mệt, tiếng nhỏ bớt thì hẳn mới trầm giọng cất lời.

-Việc này phải trách ta, là tài nghệ Lâm mỗ không bằng người mới khiến các vị đây phải chịu sự sỉ nhục như vậy.

Những lời này của họ Lâm mới nói ra, cả đám ào ào khen ngợi y có can đảm gánh trách nhiệm, có dũng khí tự khiêu trách, thực là người đáng tôn kính.

-Các vị trước xin kim sự tức giận, môn phái nào tham gia Pháp hội lần này, Thanh Long môn đều xin tặng ngàn lượng hoàng kim, Lâm sau khi về núi sẽ sai môn nhân đưa tới.

Lão già họ Lâm ôm quyền nói.

Đám kia nghe thế thì nhao nhao từ chối, sự kính trọng dành cho lão càng tăng thêm, không ngớt khen lão hào sảng, kính lão hiếp nghĩa.

Những kẻ này đa số đều có mang theo lương khô và rượu trắng nên liền lấy đồ nhắm, chén bát ra rồi ngồi quây lại uống rượu.

-Quái gì đây?

Một người trong số này lúi từ dưới mông ra một vật, nhìn chút rồi vung tay ném qua một bên.

Cả đám còn đang mãi mồi rượu nhau nên chẳng ai để tâm đến động tác này của người kia, nhưng lão già họ Lâm lại chú ý. Y nghiêng đầu thoáng nhìn cái bánh ngô mới bị ném vào trong góc nhà, sau khi thu ánh mắt về như nghĩ ngợi gì đó rồi lại xoay đầu nhìn lướt qua.

Hết nhìn bánh ngô, lão già họ Lâm đưa ánh mắt nhìn lão mù và Nam Phong đang ở góc phòng phía Tây Nam.

Vừa lúc ấy có người tới mời rượu, lão già họ Lâm liền thu ánh mắt lại rồi cùng đối phương uống rượu, uống xong đặt chén rượu rồi lại nghiêng đầu nhìn về phía hai người.

Không thể phủ nhận người trong giang hồ cực kỳ phóng khoáng, ăn miếng thịt lớn, uống hớp rượu to, xưng huynh gọi đệ, lớn tiếng cười nói nhưng đa phần lại thô tục. Trong số mười mấy người này có mấy kẻ là nữ, khi say rượu thì thất đức nói nhiều câu lá loi, những nam nhân kia cũng đa phần là những kẻ phóng túng, dùng lời lẽ tục tĩu mà đùa giỡn có, đưa tay đánh mắt dâm loạn cũng có.

Thế nhưng lão già họ Lâm lại một mực ngồi nghiêm chỉnh, dù không ngăn đám kia vui đùa âm ỉ nhưng cũng không tham gia vào.

Thấy y như thế, Nam Phong càng thêm kính nể lão, cho lão thật có phong phạm đại hiệp.

Vào lúc cả đám đang vui vẻ chén chú chén anh, lão già họ Lâm đứng lên bưng chén rượu, cầm một cái đùi gà đi sang chỗ hai người.

Thấy y đi tới, Nam Phong vội đứng lên, kinh ngạc nhìn lại.

Lão già họ Lâm đưa đùi gà cho Nam Phong, nói.

-Đều là người giang hồ thô kệch, nói hơi lớn, quấy rầy rầy hai vị nghỉ ngơi, đùi gà này cho người.

-Cảm ơn đại hiệp.

Nam Phong đưa tay nhận, không quên cảm ơn.

Lão già mỉm cười khẽ gật đầu với Nam Phong rồi đưa chén rượu về phía lão mù đoán mời.

-Đêm mưa trời lạnh, mời uống chén rượu cho ấm người.

Lão mù chỉ lắc đầu, không buồn nhận chén rượu kia.

-Không cần ngại.

Lão già họ Lâm lại đưa lần nữa.

-Đại hiệp, sư phụ ta không trông thấy được.

Nam Phong đưa tay nhận chén rượu, uống một ngụm rồi nói tiếp.

-Đa tạ đại hiệp.

Lão già họ Lâm mỉm cười gật đầu xong liền quay lại chỗ cũ, ngồi xuống tiếp tục uống rượu với mấy người kia.

Thấy hành động vừa rồi của y, cả đám còn lại miệng khen không thôi, nói nào y giàu có mà không quên giúp kẻ nghèo khó, mạnh mẽ vẫn nhớ che chở kẻ yếu, có khí độ của nhân giả(2).

Chờ một lát thấy không có gì bất thường, Nam Phong bèn đưa chén rượu mời lão mù.

-Sư phụ, người uống một ngụm đi.

Lão mù khẽ gật đầu đưa tay nhận chén rượu, uống cạn rồi đưa chén cho Nam Phong, bảo.

-Trà lại cho người ta.

Nam Phong cầm chén qua trả thì lại có người đưa cho hắn một cái chân giò lợn. Nam Phong nói cảm ơn rồi cầm trở về.

-Sư phụ, đây là chân giò lợn, người ăn đi.

Nam Phong đưa cái chân giò cho lão.

Lão mù chỉ lắc đầu.

-VẬY người ăn đùi gà.

Nam Phong lại đưa đùi gà lên.

-Con ăn đi.

Lão mù lại lắc đầu, đáp.

Đám người trong giang hồ kia khi uống rượu cũng bàn luận qua một số việc trong võ lâm nhưng so với khác với sự điềm đạm, nói có trật tự rõ ràng của lão mù, đám người này khi nói thì vẻ như nhiệt huyết sôi trào nhưng lại rất loạn, nhìn nhận thị phi đúng sai cũng đơn giản, nông cạn không nhìn ra bản chất vì lợi mà sinh ân oán thị phi giang hồ như lão mù từng giảng giải.

Lúc Canh hai thì trời hết mưa, cả đám người bèn rời nhà đồ, tiếp tục lên đường.

Đám người đi bỏ lại không ít canh thừa thịt nguội nên Nam Phong bèn đi qua thu dọn tàn tích lại thành một bọc.

-Vứt đi.

Lão mù trầm giọng ra lệnh.

-Toàn là thịt, vứt đi tiếc lắm sư phụ.

Nam Phong tiếc rẻ phân trần.

-Nhớ kỹ, con không phải ăn mày.

Lão mù đứng dậy nói.

Thấy lão mù giọng điệu nghiêm túc như vậy, Nam Phong tuy không nỡ bỏ nhưng cũng chỉ đành buông bọc đồ ăn đi.

-Thu dọn đồ đạc, rời khỏi chỗ này.

Lão mù lại nói.

-Sao vậy sư phụ?

Nam Phong thắc mắc.

-Lâm Chấn Đông không phải kẻ tầm thường, có thể hắn đã nhận ra ta.

Lão mù giải thích.

Nam Phong giờ mới biết lão giả kia tên Lâm Chấn Đông, tuy hắn có ấn tượng tốt với người này nhưng lão mù có lý của mình vậy nên nghe lão nói xong, Nam Phong liền lập tức thu dọn đồ đạc.

Hai thầy trò thực ra cũng chẳng cần thu dọn gì, chỉ cầm bàn kỳ với bọc quần áo là có thể lên đường rồi.

-Sư phụ, ta đi đâu đây?

Nam Phong chán chừ đứng ở cửa, hỏi. Ngoài trời vừa mưa to xong nên khắp nơi toàn là nước.

-Hướng Tây.

Lão mù chỉ thị.

Nam Phong nghe thế thì âm thầm kêu khổ, hướng Tây là rừng cây, đêm hôm khuya khoắt thế này hắn chắc chắn không muốn đi vào rừng, nhưng lời lão mù hắn không thể không nghe nên đành kéo lão ra khỏi cửa.

-Trở về phòng.

Lão mù đột nhiên ngừng lại, nói.

-Sao thế sư phụ?

Nam Phong nghi hoặc, quay đầu lại hỏi.

-Hắn đã trở lại, chúng ta đi không được rồi. . .

Chú giải:

(1) *Giang Hồ phi khí: Phi khí tức tính cách có phần bạo ngược, không tuân thủ luật lệ đạo lý.*

(2) *Nhân giả: Kẻ có lòng nhân từ.*

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thái Huyền chân kinh

Biên dịch: Peanut

- Sư phụ, hấn trở lại làm gì?

Nam Phong khó hiểu hỏi. Hiện tại mưa đã ngưng nhưng hấn không nghe thấy tiếng vó ngựa.

Lão mù không trả lời mà rút một trượng, dò dẫm bước về căn nhà đồ.

Nam Phong trông khắp bốn phía cũng không thấy bóng dáng ai càng không nghe thấy tiếng vó ngựa nên đành quay vào trong nhà, bước tới phía lão mù nơi góc tường hỏi.

- Sư phụ, rút cuộc hấn muốn làm gì?

Nam Phong mới nói xong liền có tiếng dậm đất cực kỳ nhỏ từ cửa truyền vào. Hấn quay đầu nhìn lại chỉ thấy Lâm Chân Đông đã thành linh xuất hiện ngoài cửa, gãi không cười ngựa, quanh đó cũng không có ai khác ngoài gãi.

Lâm Chân Đông chậm rãi bước qua cửa đoạn mỉm cười nhìn sang lão mù đang ngồi góc tường.

- Đại hiệp, sao người lại trở về thế này?

Nam Phong hỏi.

Lâm Chân Đông không trả lời hấn mà chỉ đưa mắt nhìn chăm chăm không chớp vào lão mù.

Lão mù tất nhiên biết rõ Lâm Chân Đông đã bước qua cửa nhưng lão không nói gì, chỉ ngồi dựa vào tường, rừ mày nhắm mắt lại.

Trông thấy bầu không khí có vẻ khác thường, Nam Phong liền kiếm chuyện để hỏi.

- Đại hiệp, có phải người bỏ quên gì đó không?

Lâm Chân Đông đi tới góc tường phía Đông Nam, nhặt cái bánh ngô khi trước lên, mỉm cười nhìn Nam Phong hỏi.

- Bánh ngô này là do các người đánh rơi sao?

Nam Phong không trả lời. Bánh ngô này chính là thứ mới đây hấn ném cho nữ quý kia, nữ quý đã hút đi khí tức của chiếc bánh. Lâm Chân Đông ban đầu có thể không để ý lão mù nhưng cái bánh ngô này đã khiến gãi nổi lòng nghi ngờ.

Lâm Chân Đông có thể đứng chung chỗ với Hộ Quốc chân nhân thì chắc chắn tu vi linh khí của gãi rất cao, chỉ cần chú ý quan sát thì không khó nhận ra bánh ngô đã từng bị quý hồn hưởng dụng, trong nhà này ngoài gãi và đám người kia thì chỉ có hai thầy trò hấn. Người bình thường gặp thì nhất định sẽ bị hù cho sợ hãi tề nhưng hai người hấn lại không bị dọa sợ chạy, hơn nữa lại còn ném bánh ngô cho quý hồn, tất cả những thứ này đã nói rõ hai thầy trò hấn không phải người thường.

Những chi tiết dù có thể khiến Lâm Chân Đông sinh nghi nhưng chưa đủ để gãi đoán ra thân phận lão mù, gãi sở dĩ có thể xác định lão là ai có lẽ còn nhờ tổng kết với một số sự việc gãi biết nhưng một số việc kia cụ thể là gì thì Nam Phong không đoán ra được.

Nam Phong đã đáp khiến Lâm Chân Đông càng thêm vững tin bản thân không đoán sai. Gãi ném bánh ngô đi, đoạn chấp tay hướng lão mù thi lễ.

- Không nghĩ tới lại gặp được Chân nhân ở đây.

Lão mù mặt lại không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, trông như những lời này của Lâm Chân Đông không phải dành cho lão.

Nam Phong cực kỳ kinh ngạc. Điều khiến hấn kinh ngạc không chỉ vì Lâm Chân Đông biết thân phận lão mù mà còn bởi cách xưng hô của Lâm Chân Đông với lão, phải nhớ chỉ đạo sĩ có tu vi Cự Sơn Bộ Tử Khí mới được gọi là Chân nhân.

Lão mù vẫn không trả lời nhưng Lâm Chân Đông cũng không mấy bận tâm. Gãi đi đến bên đồng lửa, ngồi xổm xuống tiện tay bỏ thêm củi vào rồi lại nói.

- Việc Chân nhân gặp phải Lâm mỗ cũng có nghe qua, chỉ là người chết vốn không thể sống lại, Chân nhân xin bớt đau buồn.

Nam Phong quen biết lão mù không được bao lâu. Lão là ai, tên là gì, từng trải qua việc gì hấn cái gì cũng không rõ, nhưng nghe ý Lâm Chân Đông thì có lẽ một người rất quan trọng với lão mù đã mất, người đó hấn là thân nhân của lão bởi chỉ khi ai đó mất đi người thân thì mới dùng cách nói 'Xin bớt đau buồn' này.

Tuy thế lão mù với gãi Lâm Chân Đông này lại vẫn giữ thái độ tĩnh tại không biểu cảm, chỉ dựa tường chẳng đáp lời nào.

- Sao Chân nhân lại tới nước Ngự?

Lâm Chân Đông đứng lên, hỏi.

Lão mù lần này không có im lặng nữa mà bình tĩnh hỏi lại.

-Không biết Lâm chương môn có gì chỉ giáo?

Lâm Chấn Đông liền tiếp lời.

-Lâm mỗ kính ngưỡng Chân nhân đã lâu, hôm nay nhìn thấy thực là tam sinh hữu hạnh. Chân nhân nếu có chỗ nào cần dùng Lâm mỗ cứ nói, Lâm mỗ chắc chắn dốc hết sức hỗ trợ.

-Ý tốt của Lâm chương môn ta xin ghi nhận.

Lão mù vẫn dùng ngữ điệu bình tĩnh đáp lại.

Nam Phong đứng bên cạnh âm thầm lo lắng, tuy Lâm Chấn Đông nói khách khí nhưng ý đồ của gã lại chưa rõ ràng, dựa vào lời lão mù thì chẳng khó để thấy lão không ưa Lâm Chấn Đông. Lâm Chấn Đông đi rồi quay lại, rất có khả năng là gã vì mảnh mai rùa trong ngực lão mù.

-Chân nhân là người thanh cao, thân hạc mình từng(1), nơi này lại quê mùa hoang vu không thể ở nổi. Nếu Chân nhân không chê, dám mời Chân nhân tới Thanh Long môn nghỉ mấy ngày để Lâm mỗ làm tròn tình chủ nhà.

Lâm Chấn Đông tiếp tục nói.

-Vô công bất thụ lộc(2).

Lão mù lắc đầu từ chối.

-Chân nhân tội gì phải kiên quyết chối từ như vậy chứ?

Lâm Chấn Đông vẫn dùng giọng điệu hòa nhã thuyết phục.

-Lâm chương môn, trước mặt Chân nhân chớ nói láo, rốt cuộc người muốn thế nào?

Lão mù hướng về chỗ Lâm Chấn Đông đang đứng, trầm giọng hỏi.

Lâm Chấn Đông không trả lời ngay mà thoáng đảo mắt suy nghĩ một chút rồi mỉm miệng đáp.

-Nói thực không dám giấu Chân nhân, Lâm mỗ và các vị đồng đạo ở Trường An bị Long Vân Tử ức hiếp, khi nhục đến mất hết mặt mũi, nguyên nhân gốc rễ làm bị thua là pháp môn luyện khí thô thiển không tinh thâm, hôm nay may mắn gặp được Chân nhân, thực đúng là may mắn không gì bằng. Lâm mỗ mặt dày bạo gan xin Chân nhân chỉ dạy phương pháp luyện khí Thái Huyền. Nếu Chân nhân chịu chỉ điểm một chút, Lâm mỗ chắc chắn cả đời ghi khắc, Chân nhân nếu có gì sai bảo, dù phải xông pha lửa khói cũng quyết không từ chối.

Nam Phong nghe thế thì mừng rỡ đại ngộ(3), toàn bộ nghi ngờ trong lòng tan đi. Lâm Chấn Đông thì ra cũng không biết trên người lão mù có mai rùa, thứ gã muốn chính là bộ kinh văn luyện khí Thái Huyền.

Lão mù từng nói Cự Sơn, Động Uyên, Thái Uyên là ba bộ chân kinh bí truyền, không dạy người ngoài. Hai bộ trước chỉ có đệ tử thân truyền của Chương giáo mới được truyền dạy, riêng bộ chân kinh tinh thâm như Thái Huyền thì đệ tử của Chương giáo được chỉ định kế vị với có tư cách tu hành. Lâm Chấn Đông đoán ra thân phận lão nên mới xin thỉnh giáo Thái Huyền chân kinh, từ điểm đó mà suy thì thân phận lão cực kỳ rõ ràng, lão chính đệ tử được Chương giáo Thái Thanh Tông chỉ định làm người kế nhiệm.

Biết được thân phận lão mù rồi, ngoài khiếp sợ, Nam Phong còn càng thêm lo lắng. Trước đây lão mù từng nói rằng có thể dạy hắn pháp thuật nhưng không thể dạy toàn bộ, hắn khi ấy không rõ vì có gì lão lại nói thế, đến giờ mới hiểu lão không thể truyền thụ cho hắn là vì chỉ có đệ tử của Chương giáo mới có tư cách tu luyện Thái Huyền chân kinh.

Lão mù tuy rời Thái Thanh Tông nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quy củ Thái Thanh Tông. Lão đã không có ý định truyền thụ Thái Huyền chân kinh cho hắn thì càng sẽ không có chuyện truyền thụ nó cho Lâm Chấn Đông.

Còn Lâm Chấn Đông kia, gã đã đi rồi lại trở về, cho thấy rõ rằng gã vì Thái Huyền chân kinh, nếu lão cự tuyệt thì rất có khả năng gã sẽ trở mặt.

Tuy Lâm Chấn Đông giọng điệu khách khí nhưng lão mù lại như không nghe mà trầm giọng hỏi.

-Nếu không chịu chỉ điểm thì người sẽ thế nào?

Thấy lão mù nói thế, Nam Phong tức thì âm thầm lên tinh thần chuẩn bị, có điều việc hắn lo lắng cũng không xảy ra. Lâm Chấn Đông không có thẹn quá hóa giận mà chỉ thờ dài, đáp.

-Chân nhân nói quá lời, lời ta mới nói là khẩn cầu, tuyệt không phải bức hiếp.

Lão mù nghe xong không nói nữa.

Lâm Chấn Đông kể đó cũng không nói thêm gì, chỉ đứng thẳng lên rồi sau một chốc mới chấp tay với người mù rồi lại nói.

-Lâm mỗ biết Chân nhân có chỗ khó xử, Lâm mỗ không nên ép buộc mới đúng. Giờ đã muộn, Chân nhân nghỉ sớm chút đi. Lâm mỗ cáo từ.

-Mời.

Lão mù đáp gọn.

Lâm Chấn Đông lấy từ bên hông ra một túi tiền, tiến lên vài bước cúi cho Nam Phong rồi dặn dò.

-Chân nhân là thân thể thiên kim, sinh hoạt đi lại không thể giản tiện khắc khổ, chút tiền này người nhận lấy, cố gắng chăm sóc sự phụ người cẩn thận.

Nam Phong xoay đầu nhìn về phía lão mù, thấy lão chỉ nhắm mắt ngồi không có ý ngăn hấn nhận túi tiền nhưng cũng không gạt đầu cho phép.

Ngay trong khi Nam Phong còn đang do dự không biết có nên nhận túi tiền hay không, Lâm Chấn Đông đã quay người bước ra khỏi cửa, uốn gối đập đất tung mình phi về phía Nam.

-Sự phụ, hấn đi thật sao?

Nam Phong vừa hỏi vừa đi tới bỏ thêm củi vào đồng lửa sắp cháy rụi.

-Tâm cơ kẻ này rất sâu, trắng trợn trở mặt cũng không chiếm được kinh văn nên y mới có thể bỏ đi trước. Có điều y tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Lão mù mang sắc mặt nghiêm trọng đáp.

-Hắn đã đi xa rồi.

Nam Phong tường thuật.

-Lâm Chấn Đông chính là thủ lĩnh đám lục lâm Tây Ngụy, chúng ta lại đang ở đất Ngụy, hành tung không qua được tai mắt bọn chúng, sau một khoảng thời gian ngắn nữa y sẽ tìm cách khiến chúng ta thay đổi chủ ý, nếu ta cứ kiên quyết không chịu đầu hàng, chắc chắn y sẽ không cho phép chúng ta ra khỏi Tây Ngụy.

Lão mù lắc đầu nói.

-Sự phụ, là con không nên ném bánh ngô cho nữ quý kia.

Nam Phong buồn bã tự trách, mọi chuyện phát sinh đều là do cái bánh ngô đưa tới.

-Đây là chuyện ngoài ý muốn, con không có liên quan.

Lão mù lần nữa lắc đầu trấn an.

Nam Phong bỏ thêm củi vào đồng lửa xong bèn quay người tới ngồi cạnh bên lão mù, hỏi ý kiến.

-Sự phụ, phải làm sao bây giờ?

-Để ta nghĩ cẩn thận đã.

Lão mù đáp.

-Số tiền này giờ xử lý thế nào ạ?

Nam Phong mở miệng túi nhỏ mà Lâm Chấn Đông đưa cho, chỉ thấy bên trong toàn là những hạt đậu màu vàng kim. Hấn vốn tưởng túi này đựng bạc, không ngờ toàn là vàng, lớn đến tuổi này chưa bao giờ thấy nhiều vàng như vậy, tối thiểu cũng phải hơn một lượng.

Một lượng vàng hiện tại có thể đổi mười đến mười hai lượng bạc, một lượng bạc có thể đổi đến một ngàn tiền, lượng tiền lớn như vậy đủ cho một gia đình sống cả đời không cần lo cơm áo.

-Dù vứt đi không lấy thì y cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta.

Lão mù đáp.

Nhiều tiền thế này Nam Phong cũng không nỡ ném, lão mù lại không bắt hấn vứt đi nên hấn bèn cất vào trong ngực áo. Hai người muốn rời khỏi nước Ngụy còn cần nhiều thời gian rất dài, trong khoảng thời gian đó hấn có thể thử tìm cách trốn thoát khỏi sự dò la theo dõi của đối phương.

Một lúc lâu sau đó, cả hai đều không nói gì. Lão mù thì cau mày lại, không hỏi cũng biết lão đang suy nghĩ xem làm sao hóa giải mối nguy này.

Nửa canh giờ trôi qua, lão mù thở dài lên tiếng.

-Ngủ đi, mai còn phải lên đường.

Nam Phong dựa theo biểu hiện và giọng điệu đoán được lão cũng chưa nghĩ ra cách giải quyết, may là tình hình tuy hiểm nguy nhưng không quá gấp gáp nên có thể từ từ nghĩ biện pháp.

Trước lúc đi ngủ, Nam Phong nhin không nổi liền nói ra vấn đề mà hắn muốn hỏi nhất.

-Sư phụ, người rốt cuộc là ai...

Chú giải:

1. thân hạc mình từng: Từng, Hạc là cây, con biểu trưng cho cho người quân tử, sự thanh cao. Ý ở đây Lâm Chấn Đông ngầm nịnh lão mù.

2. Vô công bất thụ lộc: Không có công không dám nhận lộc.

3. Bềnh tình đại ngộ: Chợt hiểu rõ vấn đề nào đó mà bản thân băn khoăn, nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kế hoãn binh

Biên dịch: Faker

-Con hỏi ta giờ là người nào hay hỏi ta đã từng là người nào?

Lão mù dùng ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh hỏi lại.

Nam Phong chưa đáp, lão mù lại lên tiếng.

-Ta từng là đệ tử của Chương giáo Thái Thanh Tông, nhưng bây giờ ta chỉ là một thầy bốc quẻ lang bạt bốn phương.

Nam Phong trước đó đã đoán được thân phận lão nên nghe thế không có cảm thấy bất ngờ, thay vào đó hắn lại hỏi tiếp.

-Sư phụ, con còn chưa biết tên người.

Lão mù xoay đầu hướng thẳng với mặt Nam Phong, dùng một câu hỏi để đáp lại.

-Biết rõ thì sao, không biết thì sao?

-Cũng vậy ạ.

Nam Phong khẽ gật đầu, đáp. Hắn nhận ra lão mù không thích cho người khác biết tên mình.

Lão mù lòng mang tâm sự nên không nói gì nữa. Nam Phong cũng không hỏi thêm, qua một lát, đồng lửa tắt, căn nhà đổ rơi vào một khoảng tối om.

Rạng sáng ngày hôm sau, Nam Phong dậy khá sớm nhưng lão mù còn sớm hơn. Lão lúc này đang đứng bên bậu cửa hướng người về phía Nam. Lão đã mù nên tất nhiên không thấy gì, có lẽ là đang tự vấn chuyện gì đó.

-Sư phụ, chúng ta lên đường sớm một chút đi.

Nam Phong đề nghị.

Lão mù khẽ gật đầu.

-Đi hướng tây nhé.

Nam Phong lại đưa ra ý kiến.

Lão mù lắc đầu, giải thích thêm.

-Không tác dụng gì đâu, dù chúng ta có tiến vào rừng cũng không thoát khỏi tai mắt của Lâm Chấn Đông, cứ dọc đường xuôi Nam thôi.

-Vâng.

Nam Phong vâng một tiếng rồi bắt đầu thu dọn tiếp đồ liền dẫn lão mù rời khỏi ngôi nhà đồ.

Do lúc này hãy còn sớm nên trên đường lớn chẳng có ai đi lại, lúc đi Nam Phong liên tục nhìn quanh nhưng không phát hiện ra kẻ nào ẩn nấp trong rừng.

Thấy lão mù lộ vẻ ngưng trọng nên Nam Phong không nói gì để tránh làm phiền lão, chỉ tập trung dắt lão đi về phía Nam.

Đến giờ Thìn, hai thầy trò thấy trước mắt hiện ra một thôn trấn không lớn lắm.

Thấy thôn trấn, Nam Phong liền tăng tốc độ. Thời tiết càng lúc càng lạnh, lão mù lại mặc áo mỏng, Nam Phong tính phải kiếm cho lão một bộ y phục dày hơn, thêm nữa còn phải mua một chút đồ ăn với chân đệm nữa.

Lúc còn cách thôn trấn khoảng hai ba dặm, Nam Phong phát hiện một nam tử còn trẻ đứng ở phía xa bên đường. Người này vận áo vạt dài, trên đỉnh đầu mang mũ quả dưa màu xám, bộ dáng này hẳn là tiểu nhị chạy việc vặt cho cửa hàng nào đó. Người này đứng bên vệ đường đưa mắt nhìn về phía Bắc như đang chờ gì đó.

Đợi đến khi hai người tới gần, tiểu nhị kia đột nhiên lên tiếng.

-Hai vị cuối cùng đã tới, mời mau theo ta a.

-Ngươi là ai thế? Định đưa chúng ta đi đâu?

Nam Phong cảnh giác đánh giá tên này.

-Ta là người của nhà trọ Đường Nhị trong thành, có người bảo ta ở đây chờ hai vị.

Tiểu nhị đưa tay chỉ phía Nam xong lại tiếp.

-Hai vị nhanh đi cùng ta nha. Đồ ăn đã chuẩn bị xong, xe ngựa cho hai vị cũng đã sắp xếp rồi.

-Sự phụ?

Nam Phong ngờ vực, nhìn lão mù xin ý kiến.

Lão mù dường như chẳng bắt ngờ gì, bình tĩnh đáp.

-Chính là kẻ đem qua chuẩn bị cho chúng ta.

-Ngươi về đi, chúng ta không đi đâu.

Nam Phong vừa khoát tay đuổi tiểu nhị vừa nói.

-Việc này, việc này...

Tiểu nhị từ sớm đã đứng đây chờ, mất hơn một canh giờ mới thấy hai người tới, chẳng ngờ mình lại bị đối xử phũ phàng thế này(1).

-Đi trước dẫn đường đi.

Lão mù nói với tiểu nhị.

Tiểu nhị thấy lão mù đồng ý đi thì lập tức đi trước dẫn đường, Nam Phong dắt lão mù đi phía sau, lòng tràn đầy thắc mắc, việc giờ cứ như con rận trên đầu kẻ trọc, Lâm Chấn Đông sắp xếp việc ăn ở cho họ rõ ràng vì ham muốn với kinh văn tu hành, lão mù không thể không nhìn ra điểm này, vậy sao lão còn đi chứ?

-Lẽ cầu không được tức thì sẽ là uy bức.

Lão mù dùng giọng nhỏ hơn nữa nói thêm.

-Trì hoãn, mê hoặc.

Nghe lão nhắc nhở, Nam Phong tức thì hiểu ra dụng ý của lão. Lâm Chấn Đông trước mắt vẫn còn ôm tâm lý xin xỏ nên nịnh nọt bọn hắn, nếu hai thầy trò kiên quyết chối từ thì khả năng rất cao là Lâm Chấn Đông sẽ cưỡng ép.

Thôn trấn không lớn, nhà trọ cũng không lớn, bên ngoài nhà trọ có một chiếc xe ngựa nhưng trên xe không có xa phu. Trong khách sạn có đặt sẵn một bàn rượu và thức ăn, có điều giờ chưa đến lúc ăn trưa nên nhà trọ ngoài chủ tiệm và tiểu nhị ra thì chẳng có ai, Lâm Chấn Đông cũng không có mặt ở đây.

Rượu và thức ăn rất phong phú, tứ chủ tứ phối(2). Bốn món chính hai mặn hai chay, theo thứ tự là gà trống hầm cách thủy, chè Dương Canh lạnh(3), Bạch Tùng xào và đậu hũ chiên. Bốn món phụ là đậu ván luộc với mấy món dưa muối. Ngoài đồ ăn, trên bàn còn có một vò rượu, nắp vò còn chưa mở, trên thân vò còn dính chút bùn đất.

Bàn ăn như thế này vào thời điểm hiện tại tính sơ cũng tốn bảy, tám mươi Đồng tiền, không đắt cũng không rẻ nhưng vò rượu kia chắc chắn là rượu quý. Bùn đất còn dính trên vò nói rõ rằng vò rượu này từng được chôn dưới đất, loại này được gọi chung là Nữ Nhi Hồng. Nữ Nhi Hồng ở đây không phải để phân loại rượu mà là nói khi ai đó sinh con gái thì sau khi đứa bé ra đời liền chôn bình rượu xuống lòng đất, chờ đến khi con gái xuất giá mới đào rượu ngon lên uống, giá loại rượu này ít nhất cũng là một lượng bạc một vò.

Lão mù không khách khí, ngồi xuống xong liền cầm đũa lên. Lão tuy mù nhưng mũi vẫn còn linh, có thể dựa vào mũi mà xác định loại đồ ăn và vị trí của chúng.

-Sur phụ, để con ăn trước.

Nam Phong vội vàng ngăn lão mù gấp đồ ăn.

-Con coi thường y rồi, yên tâm ăn đi.

Lão mù vừa lắc đầu vừa đáp.

Thấy lão tự tin như thế, Nam Phong tất nhiên chẳng còn băn khoăn, sau khi rót rượu cho lão mù xong lại hầu lão ăn cơm.

Lão mù không có hứng thú với đồ ăn mặn, ăn cũng không nhiều nhưng lại uống không ít rượu.

Nam Phong một bên hầu lão mù ăn, một bên tự mình đánh chén. Ăn mấy vón không kén ăn nên thứ mà lão không ăn thì hẳn đều ăn, lúc hơn mười tuổi chính là lúc trẻ con ăn khỏe, sau nữa canh giờ, trên bàn ngoài vò rượu đĩa trống thì chẳng còn thứ gì có thể ăn được nữa.

Nam Phong ợ một cái xong liền đưa tiền thanh toán nhưng chủ tiệm nói tiền rượu và thức ăn đã được thanh toán từ trước, thậm chí cả cỗ xe ngựa bên ngoài cũng là dành cho hai người.

Xe ngựa mang bông(3). Nam Phong vén rèm vải lên nhìn vào bên trong, chỉ thấy xe không chỉ sạch sẽ mà còn có sẵn tám nệm cộng hai cái áo bông sạch sẽ, ngoài ra còn có hai túi lương khô, mấy cái chậu đồng, bình nước, đèn đi đêm và một ít vật dùng thường dùng.

Đồ trên xe khiến Nam Phong rất ngạc nhiên. Những thứ mà lúc trước Nam Phong tính mua thì Lâm Chấn Đông đều chuẩn bị cho bọn hắn, một món cũng không thiếu. Thứ hắn không nghĩ tới sẽ dùng thì gã cũng chuẩn bị, từ đó có thể thấy Lâm Chấn Đông suy tính chu toàn hơn hẳn tưởng.

Lão mù không từ chối chỗ rượu với thức ăn “bất ngờ” kia nên cũng không chối từ chiếc xe ngựa này. Sau khi lên xe lão liền nói với Nam Phong.

-Đi thôi.

Nam Phong không biết lái xe nên chỉ có thể dắt ngựa đi về phía trước. Lúc xưa hắn luôn nghĩ mình là người cẩn thận nhất trong nhóm bảy đứa, nhưng sau khi so sánh với Lâm Chấn Đông thì hẳn thực thua kém quá xa. Lâm Chấn Đông hẳn đoán được hắn không biết lái xe nên trên xe không những có dây cương để điều khiển ngựa và còn có thêm một dây kéo để dắt ngựa nữa.

Lão mù vừa rồi uống hơi nhiều nên sau khi lên xe thì chẳng động cựa gì, còn Nam Phong thì dắt ngựa đi, hắn cũng không biết đường, có điều mục tiêu của hai người là nước Lương nên cứ xuôi theo đường lớn đi về phía Nam thì chắc không sai đường.

Không phải cứ ban tối là gặp nhà hoang nên buổi tối hai người nằm ngủ trên xe ngựa, chỗ càng xe tiếp giáp thân xe có cán dựng lên để đỡ xe, còn ngựa thì phải thả tạm ra nếu không để nguyên sẽ đè nó chết mệt.

Ngoại trừ một lần xuống xe đi tiểu, cả một ngày lão mù không hề bước ra khỏi xe, đến tối cũng không ăn lương khô. Nam Phong biết rõ lao đang tự hỏi phải đối phó với Lâm Chấn Đông thế nào nên hắn cũng không dám trò chuyện vì sợ làm lão phân tâm.

Đã có xe ngựa nên tốc độ di chuyển của hai người tăng lên không ít, một ngày có thể đi hơn sáu mươi dặm. trong vòng ba ngày, hai thầy trò kẻ trước người sau đã đi qua hai thôn trấn nữa. Mỗi chỗ đều có người đứng đợi sẵn bên đường dẫn hai thầy trò đi ăn uống ngủ nghỉ.

Chạng vạng tối ngày thứ tư, khi trước mắt xuất hiện một huyện thành, theo như thường lệ lại có một tiểu nhị đứng chờ họ, có điều người này không phải tiểu nhị nhà trọ mà là người chạy việc cho nhà tắm, y muốn dẫn hai người đi tắm.

Hai thầy trò sau đó bèn tách nhau ra đi tắm. Nam Phong một mình độc chiếm một phòng trong nhà tắm công cộng, đây là lần đầu tiên tức lúc sinh ra hắn được tắm nước nóng, cũng là lần đầu dùng Tạo Giác(4), cang là lần đầu tiên rửa bàn chân(5).

Tắm rửa cho tinh thần sảng khoái xong là ăn cơm, những thứ này đều do Lâm Chấn Đông chuẩn bị kỹ trước đó, tiền phí cũng đã được gã thanh toán.

Hai thầy trò đêm đó ở lại trong khách điểm, do còn sớm nên cả hai không ngủ mà ngồi trước bàn trà trò chuyện.

- Sư phụ, còn bao lâu nữa mới có thể đi tới địa phận nước Lương?

Nam Phong hỏi.

- Khoảng cuối tháng này.

Lão mù đáp.

Bây giờ mới là đầu tháng, còn cách hai mươi mấy ngày nữa mới đến cuối tháng, điểm này khiến Nam Phong khá lo lắng.

- Sư phụ, chúng ta hiện tại cứ ăn rồi uống, đến cuối cùng lại không cho y thứ y muốn, liệu y có nổi giận không?

- Có.

Lão mù vê vê chén trà, bình thản đáp.

- Tới lúc đó con nên làm thế nào ạ?

Nam Phong lại hỏi. Lâm Chấn Đông nắm rõ hành tung hai người như lòng bàn tay, cơ bản không có cơ hội để chạy trốn.

Lão mù không trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi ngược lại.

- Trí nhớ của con thế nào?

- Con thấy cũng được, mà người hỏi cái này làm gì?

Nam Phong khó hiểu, hỏi.

- Tốt lắm, từ giờ ta bắt đầu truyền cho con tám bộ Thái Thanh chân kinh, con nhớ được bao nhiêu tính bấy nhiêu. . .

Chú giải:

(1): Câu này nguyên nghĩa gốc là bị người khác dẫm móng lạnh vào mặt, ý chỉ đối xử phũ, không nể mặt.

(2) Từ chủ từ phối: Bốn chính bốn phụ (trạng trí).

(3) bồng: Phần thùng xe có nóc che như trong phim cổ trang hay có.

(4) Tạo giác: Là quả bồ kết đem nướng rồi bóp nát trong nước để gội đầu, bạn nào tắm 8x ở quê chắc rõ.

(5) sửa bàn chân: Có thể là cắt móng chân hoặc cắt phần chai ở chân.

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thân ảnh ảo trắng

Dịch giả: kethattinhthu7

Lão mù nói xong, Nam Phong ngăn người ra, câu vừa rồi của lão mù “có thể nhớ bấy nhiêu hay bấy nhiêu” tràn ngập sự bất đắc dĩ, điều này nói lên lão mù đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

- Sư phụ, Thái Thanh tông cách chỗ này xa không?

Nam Phong hỏi.

Lão mù đoán được Nam Phong đang nghĩ gì, khoát tay nói:

- Đừng nói người không có khả năng thoát khỏi tai mắt Lâm Chấn Đông, cho dù người có thể an toàn đến Thái Thanh sơn thì cũng không mời được viện binh.

Nam Phong không hỏi vì sao, hắn đã sớm biết lão mù và sư môn quan hệ không tốt, nhưng hắn không nghĩ quan hệ hai bên lại xấu đến mức như thế. Nếu lão mù gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì đôi phương cũng không ra tay cứu giúp.

- Lâm Chấn Đông cũng chưa từng thấy qua Thái Huyền chân kinh. . .

Lão mù cắt đứt lời Nam Phong:

- Lâm Chấn Đông là kỳ tài võ học, từng đọc qua tất cả kinh văn tu hành của Tam Thanh, có phải là Thái Huyền chân kinh hay không, có phải chân kinh bị xuyên tạc hay không đều không thể gạt được hắn.

Nam Phong uể oải cúi đầu:

- Sư phụ, người động thủ cùng Lâm Chấn Đông, chẳng lẽ đến một chút phần thắng cũng không có?

Lão mù lắc đầu:

- Thiên Sát Chương của Lâm Chấn Đông cương mãnh bá đạo, tu vi linh khí nằm giữa Cự Sơn và Động Uyên, mặc dù mắt ta còn thì cũng chỉ có thể đấu ngang tay.

- Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Nam Phong hỏi, đánh không lại, trốn cũng không thoát, lại mời không được viện binh, quả nhiên không còn biện pháp nào.

Lão mù cười cười:

- Nam Phong, tâm nguyện lớn nhất trong đời của ngươi là gì?

- Dạ?

Nam Phong không hiểu câu hỏi của lão mù.

- Ngươi muốn cái gì nhất?

Lão mù hỏi.

Nam Phong không lập tức trả lời, vấn đề lão mù hỏi hắn chưa bao giờ nghĩ tới, giờ đột nhiên hỏi hắn muốn làm nhất cái gì, hắn không trả lời được.

- Làm người trên đời, quan trọng nhất là biết mình muốn cái gì.

Lão mù nói.

- Dạ.

Nam Phong gật đầu.

- Nhắc lại lời ta vừa nói một lần.

Ngữ khí lão mù rất nghiêm túc.

- Làm người trên đời, quan trọng nhất là biết mình muốn cái gì.

Nam Phong vội vàng lặp lại.

- Ngươi muốn cái gì nhất?

Lão mù hỏi.

- Con muốn không bị khi dễ.

Nam Phong cẩn thận từng li từng tí đáp.

Lão mù nhíu mày lắc đầu:

- Chuyện này là tâm nguyện của ngươi?

Thấy lão mù nhíu mày, Nam Phong vội vàng đổi giọng:

- Con còn muốn hành hiệp trượng nghĩa, trợ giúp người khác.

Lão mù nghe xong, mày nhú cẳng chặt, ngữ khí càng thêm nghiêm khắc:

- Ngươi đang gạt ta hay đang lừa gạt chính mình?

Nam Phong có chút bối rối, hắn không hiểu tại sao lão mù lại hỏi chuyện này, hắn vốn là tên ăn mày, ước muốn đều là được ăn no, nào có chí hướng gì lớn. Hắn nói không muốn bị khi dễ đã là chí hướng lớn rồi, kỳ thật, tâm nguyện lớn nhất của hắn là có cơm ăn, áo mặc.

- Chỉ có định ra mục tiêu cho mình mới có thể nỗ lực.

Lão mù gọi ý.

Nam Phong có cái hiểu cái không, chỉ có thể gật đầu đáp.

Lão mù lại thở dài, sự thất vọng thể hiện trên mặt rất rõ ràng.

Thấy lão mù thất vọng, Nam Phong rất sốt ruột:

- Sư phụ, con hiểu ý người, chỉ có định ra mục tiêu cho mình mới có thể nỗ lực. Có điều hiện tại con còn chưa nghĩ ra mình muốn làm gì.

- Tuổi người còn nhỏ, cũng không thể trách người.

Ngữ khí lão mù hơi trì hoãn:

- Người phải nhớ kỹ, mặc kệ làm cái gì cũng không được chần chừ, nhân sinh nhìn qua tưởng như rất dài nhưng thật sự lại rất ngắn, cả đời đã khó có thể làm tốt một việc, nếu nay Tần mai Sở(*), thay đổi bất định. Vậy sẽ phí thời gian cả cuộc đời, cuối cùng nhận lại chỉ là hai bàn tay trắng.

(*) *Tráo trở bất thường.*

Lão mù nói xong, Nam Phong vội vàng nói tiếp:

- Con hiểu rồi sư phụ, ý người là bảo con làm việc phải chuyên tâm.

Lão mù gật đầu:

- Ta truyền thụ những kinh văn vô cùng huyền diệu này cho ngươi, ngươi phải nhớ kỹ, chúng là gốc rễ để ngươi an thân lập mệnh.

- Phải, sư phụ.

Nam Phong gật đầu đồng ý.

Lão mù đứng dậy, đi về phía giường sưởi, Nam Phong đi qua đỡ lão mù ngồi xuống giường.

Giảng kinh được thực hiện trong đêm, trong phòng đèn tắt, thanh âm lão mù rất nhỏ. Bởi vì pháp thuật không truyền sáu tai, lão mù làm vậy tất nhiên là phòng ngừa kẻ khác nghe trộm.

Nam Phong nghe xong câu đầu tiên lập tức sợ hãi, lão mù nói câu kinh văn này rất khó đọc, hắn nghe hoàn toàn không hiểu. Nếu lão mù biết hắn nghe không hiểu, rất có thể sẽ quở trách hắn.

- Sư phụ, con không rõ những câu này có ý gì.

Nam Phong cả gan nói.

Nhưng hắn không ngờ lão mù lại không tức giận, chỉ thấp giọng nói:

- Trước mắt nhớ trong đầu, sau này ắt hiểu.

Học bằng cách chỉ việc ghi nhớ mặc dù có chỗ khó khăn nhưng so với lý giải, lĩnh ngộ thì còn dễ hơn nhiều. Lão mù nói một câu, hắn đọc theo một câu, chỗ nào hắn phát âm không đúng, lão mù sửa lại.

Đầu tiên, lão mù giảng là Động Thân chân kinh, bộ kinh này rất dài, chừng hơn ba trăm câu, hơn nửa buổi tối Nam Phong mới miễn cưỡng nhớ được một phần ba.

Nửa đêm còn lại, lão mù ngủ trước, Nam Phong không dám ngủ, trong đầu hắn đều là “Tư thần luyện dịch, lệnh ngã thông chân, tâm thần đan nguyên, hâu thần hổ bĩ”, toàn là câu khó đọc lưu loát, hắn sợ ngủ sẽ quên.

Không ngủ là để niệm nhiều lần, tăng cường trí nhớ nhưng hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại. Không có lão mù sửa, số lần hắn niệm bị nhầm chỗ ngày càng nhiều, cuối cùng trong đầu toàn bộ là một “chậu bột nhào”, toàn bộ những câu vát vã ghi nhớ đều quên bống.

Sáng sớm hôm sau, lão mù bảo hấn đọc thuộc lòng, Nam Phong miễn cưỡng đọc vài câu rồi không làm sao đọc tiếp. Lão mù tức giận, nghiêm khắc khiển trách.

“Chỉnh đốn thỏa đáng” xong xuôi, hai người lại lần nữa lên đường, lão mù ngồi trong xe tiếp tục truyền thụ. Lúc này, Nam Phong đã học xong đánh xe nên ngồi trên cang xe nghiêm túc nghe giảng.

Ngày hôm nay, Nam Phong cứ thấp tha thấp thỏm, đọc sai bị lão mù nghiêm khắc quát lớn, càng quát hấn càng khấn trương, càng khấn trương lại càng không nhớ được. Đến mặt trời lặn lão mù vẫn không nghỉ, tiếp tục ép hấn đọc thuộc lòng.

Cuối cùng Nam Phong thật sự chịu không nổi, đã có ý muốn rút lui:

- Sư phụ, người từng nói tư chất con không tốt, có lẽ con không có năng khiếu tu đạo luyện võ.

- Người nói cái gì?

Sắc mặt lão mù âm trầm.

Nam Phong thấy lão sắp tức giận, vội vàng chuyển hướng chủ đề:

- Sư phụ, người khát nước rồi, con đi rót nước.

Thấy hấn sợ hãi, lão mù mềm lòng, cũng không răn dạy hấn:

- Tư chất xấu chỉ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành linh khí, không quyết định đến cao thấp tâm trí.

- Sư phụ, lúc trước bộ kinh văn này người học mấy ngày thì thuộc?

Nam Phong tháo ngựa khỏi cang xe, cột vào cây bên đường.

- Hai ngày.

Lão mù đáp.

- Con từng nghe Hộ quốc chân nhân giảng kinh văn, hình như không dài như vậy a.

Nam Phong nói.

Lão mù giúp Nam Phong chống trụ dựng thẳng xe ngựa:

- Kinh văn càng nhập môn, kinh văn càng dài, kinh văn càng cao thâm, số lượng từ càng ít.

Nam Phong nghe vậy, áp lực tâm lý hơi giảm, tối hôm nay nếu gắng thêm chút, có lẽ có thể thuộc lòng xong.

Buổi tối, hai người ngủ ngoài trời. Quá nửa đêm, gió nổi lên, nhiệt độ giảm xuống, bên ngoài xe gió lạnh rít lên từng đợt, trong xe cũng rất lạnh. Có điều, hình như khí trời rét lạnh làm cho trí nhớ càng dễ thuộc lòng. Trải qua ban ngày và đêm trước nỗ lực, cuối cùng Nam Phong cũng miễn cưỡng thuộc ba trăm câu bộ đầu Động Thân chân kinh.

Chờ Nam Phong thuộc xong bộ kinh văn, lão mù mới nói thật với hấn:

- Năm đó ta mất một tháng để học thuộc lòng bộ kinh văn này, người lại chỉ mất hai ngày.

- Dạ.

Nam Phong gật đầu đáp, lão mù nói câu này là để hấn có lòng tin với chính mình. Lúc trước sở dĩ nói hai ngày là lo lắng hấn buông lỏng lười biếng, nói vậy để hấn có lòng gan đua.

- Đọc lại một lần.

Lão mù nói.

Theo yêu cầu của lão mù, Nam Phong lần nữa đọc lại Động Thân chân kinh một lượt. Xác định Nam Phong thuộc lòng không sai, lão mù yên lòng, đứng dậy ra ngoài xe đi lại gần cột.

Nam Phong đỡ lão mù xuống, phát hiện bên ngoài tuyết rơi, sợ ngựa bị lạnh chết, Nam Phong tìm nhánh cây bụi cỏ, làm một cái tường chắn gió thấp.

Làm xong những thứ này, lúc chuẩn bị lên xe, Nam Phong chợt phát hiện dưới một cây đại thụ cách đó không xa có một người đang đứng. Bởi vì khoảng cách quá xa, lại có tuyết rơi, cộng thêm ánh sáng ban đêm mờ mờ nên nhìn không rõ hình dạng người nọ.

Mở to mắt nhìn rồi nheo mắt nhìn thì đã không còn thấy người này nữa.

- Sư phụ, hình như có người theo dõi chúng ta.

Nam Phong nói.

Lúc này, lão mù đã lên xe, nghe Nam Phong nói, từ trong xe đáp:

- Không cần để ý đến hắn.

Nam Phong “ạ” một tiếng rồi vào xe ngựa. Vừa rồi sờ dĩ hắn có thể thấy phía xa có bóng người là vì người đó mặc quần áo trắng, rất dễ khiến người khác chú ý. Nếu hành động lúc buổi tối, người trong giang hồ đều mặc y phục màu đen, không nên mặc đồ trắng, bởi vì màu trắng rất dễ làm lộ hành tung.

Sáng sớm hôm sau, Nam Phong phát hiện tuyết rơi không lớn, chỉ phủ trên mặt đất. Chỉ là sắc trời u ám, tiếp theo rất có thể là một trận mưa tuyết lớn.

- Sư phụ, nếu tuyết rơi nhiều, đối với chúng ta là chuyện tốt hay xấu?

Nam Phong hỏi.

- Bất cứ chuyện gì đều có hai mặt lợi và hại.

Lão mù từ trong xe đáp.

- Sư phụ, ta đi nhanh thêm một chút hay đi hơi chậm lại?

Nam Phong lại hỏi.

- Sao cũng được.

Lão mù đáp.

Vừa đi lão mù vừa tiếp tục truyền thụ bộ kinh văn tiếp theo, là Cao Huyền chân kinh. Bộ kinh văn này Nam Phong lúc trước từng nghe qua, ngày đó Hộ quốc chân nhân giảng chính là bộ này.

Nghe qua một lần, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có ấn tượng, học thuộc lòng bộ kinh văn này dễ dàng hơn một chút. Hắn không biết chữ, không biết chữ cũng có chỗ tốt của không biết chữ, không biết chữ thì không cần lý giải, lĩnh hội ý tứ của kinh văn, chỉ cần đơn giản thuộc là được.

Sau giờ ngo, trời đổ tuyết rơi nhiều. Trước lúc mặt trời lặn, hai người đã đi tới thôn trấn, theo thường lệ lại có tiểu nhị dẫn hai người vào nhà trọ.

Trận tuyết này rất lớn, rơi từ chiều cho đến tối làm tuyết đọng trên mặt đất ngập đến gối.

Hai người không ra được, chỉ có thể dừng lại nhà trọ.

Sau Cao Huyền chân kinh là Thăng Huyền chân kinh. So với Cao Huyền chân kinh, Thăng Huyền chân kinh ít hơn mười câu, bởi vì đầu tiên là học thuộc lòng kinh văn có số lượng từ nhiều nhất nên những bộ sau học càng nhẹ nhõm. Chỉ mất nửa ngày Nam Phong đã thuộc xong Thăng Huyền chân kinh.

Hai ngày sau, người và xe ngựa đi qua tuyết tạo thành đường, hai người lại tiếp tục lên đường...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Phân biệt thiện ác

Dịch giả: kethattinhthu7

Tuyết tan rồi kết băng khiến đường trơn, thỉnh thoảng ngựa lại bị trượt chân nên Nam Phong lái xe rất cẩn thận, do vậy xe đi rất chậm.

Lão mù ngồi trong xe tiếp tục truyền thụ kinh văn, lần này là Động Huyền chân kinh.

Những kinh văn trước, Nam Phong nghe như vẹt nghe sấm, đến một câu cũng không hiểu nhưng đến Động Huyền chân kinh, hắn lại có thể hiểu được vài câu. So với ba bộ kinh đầu toàn là câu trúc trắc, mông lung thì bộ kinh thứ tư này lại không khó hiểu như vậy, trong đó có không ít câu lý giải thiên địa,

âm dương, hướng dẫn cách làm người.

Tranh thủ lão mù đang uống nước, rảnh rồi, Nam Phong mở miệng hỏi:

- Sư phụ, sao con có cảm giác bộ kinh văn thứ tư này hình như dễ thuộc hơn so với ba bộ đầu?

Lão mù thả bình nước, háng giọng đáp:

- Nội dung chín bộ kinh văn chứa đựng nội dung nông sâu khác nhau, được chia làm ba cấp bậc: thượng, trung, hạ. Ba bộ Động Thần, Cao Huyền, Thăng Huyền là hạ đẳng, là kinh văn nhập môn, đề cập nhiều đến pháp môn tu hành, chỉ đề cập lướt qua thiên địa, âm dương. Ba bộ Động Huyền, Tam Động, Đại Động là trung đẳng, pháp môn tu hành và thiên địa, âm dương mỗi bên chiếm năm thành. Còn ba bộ Cự Sơn, Động Uyên, Thái Huyền là thượng đẳng, chủ yếu giảng giải thiên địa, âm dương, pháp môn tu hành chỉ chiếm có ba thành.

Lão mù nói đến đây thì ngừng lại, cho thời gian Nam Phong suy nghĩ, sau đó tiếp:

- Thiên địa âm dương được gọi là thiên đạo, thiên đạo tuy thâm ảo huyền diệu nhưng lại đơn giản dễ hiểu, giống như câu “Tồn trung phụng hiếu, tự luật chính thân”(*) thực ra là đạo lý rất dễ hiểu, muốn người tu hành trong lòng phải có trung hiếu, không thể cậy thế làm ác. Tu hành được chia làm hai mặt, tu thân chính là tu hành linh khí đạo pháp, còn tu tâm chính là bồi dưỡng đạo đức và tâm tính, khiến trong lòng người tu hành có hạo nhiên chính khí(**).

(*) Bên trong có hiếu ắt tự hạn chế được bản thân.

(**) Ngay thẳng, quang minh chính đại.

- Dạ.

Nam Phong vừa lái xe vừa đáp.

Lão mù giảng tiếp:

- Không tu thân thì không thể làm việc thiện. Con ngựa kéo xe kia giống như tu thân, còn dây thừng điều khiển trong tay người giống như tu tâm, chỉ có xe mà không có ngựa thì xe không chạy, còn nếu không có dây cương trong tay thì chắc chắn xe sẽ chạy lăm đường, lạc lối.

- Con hiểu rồi sư phụ, ý người nói là năng lực càng lớn thì phẩm đức càng phải tốt.

Nam Phong nói không được lưu loát vì tuy hắn thấy mình hiểu đạo lý này nhưng không cách nào nói ra rõ ràng được.

- Đúng thế.

Thanh âm lão mù từ sau màn xe truyền tới:

- Kinh văn càng cao thâm, diễn giải thiên đạo càng nhiều, yêu cầu người tu hành bồi dưỡng đạo đức càng cao. Thế gian này có bao nhiêu người tốt thì có bấy nhiêu người xấu, người xấu không đủ gây sợ, có sợ thì chỉ sợ người xấu đó có năng lực siêu quần.

- Sư phụ, vì sao người để lại những kinh văn này không thiết lập cấm chế khiến người xấu không thể tu luyện pháp luật?

Nam Phong hỏi.

- Hỏi rất hay!

Lão mù nâng giọng:

- Chắc người biết, tâm tính con người luôn biến hóa, hôm nay là người xấu, ngày mai có thể lại biến thành người tốt. Hôm nay là người tốt, ngày mai có khi chuyển thành người xấu. Mặc dù người làm việc thiện thì không phải trong lòng họ đều là một ao nước trong, sẽ có ác niệm trộn lẫn trong đó. Ngay chính người làm ác thì trong lòng vẫn chứa thiện niệm, chỉ là chưa được người khác làm thức tỉnh. Nếu quá nghiêm khắc, chỉ truyền cho người trong lòng duy nhất có thiện niệm thì e rằng không còn người nào có thể tu đạo, ngay chính tiên gia trên chín tầng trời cũng phải đánh rớt xuống không ít vị.

Tuy lão mù đã cố gắng nói ở mức dễ hiểu nhất có thể nhưng Nam Phong vẫn không cách nào lĩnh hội toàn bộ. Việc cần thiết lúc này là hắn cần ghi nhớ hết lời lão mù, hấn hy vọng lão mù có thể gấp dừ hóa lành, sau này ân cần dạy bảo hắn. Nhưng hắn cũng biết rõ, hai người bọn hắn rất khó thoát khỏi ma chướng của Lâm Chân Đông, lão mù không thể nào luôn ở cạnh, chỉ điểm cho hắn.

- Tu hành pháp thuật tuy khó nhưng vẫn là đường có thể đi, tu tâm tuy khó nhưng vẫn có dấu vết dễ lần theo. Trên đời này, chuyện khó khăn nhất, không gì khó bằng chính là phân biệt thiện ác, bất kể là làm việc thiện hay trừ ác đều phải hết sức cẩn thận, không điều tra mà làm thiện chính là trợ ác, không điều tra mà giết bừa chính là giết oan.

Lão mù giảng.

Nam Phong gật mạnh đầu:

- Sư phụ, con nhớ kỹ rồi, sau này nếu như con có bản lĩnh, trước khi giúp người khác nhất định phải xem xét người đó có đáng được trợ giúp hay không, trước khi giết người phải kiểm tra qua hân có thật sự đáng chết hay không.

- Giỏi, giỏi, giỏi!

Lão mù tán thưởng không ngớt.

Đường đi phía trước lại phải dẫm tuyết nên tốc độ cũng chậm, đến đầu giờ trưa mà mới đi được có hơn mười dặm. Giữa trưa, hai người đi ngang qua một rừng cây, từ xa Nam Phong thấy phía tây khu rừng có mấy người.

- Sư phụ, trong rừng có mấy người.

Nam Phong báo.

Lão mù vén rèm vải, nhúu mày nghiêng đầu, nói:

- Có mùi máu tanh.

Nam Phong nghe xong lập tức gắng giữ vững tinh thần, nhưng hân cũng không sợ hãi vì đã có lão mù bên cạnh.

Đến gần, Nam Phong thấy mấy người nằm vùi trong tuyết, tất cả đều là nam tử tráng niên, ăn mặc kiểu nhà nông, bên cạnh có dao phay, rìu bổ củi. Có điều, những người này đều đã chết, chết rất thê thảm, không phải bị chém đầu thì cũng bị chém ngang lưng, máu phun tứ tung, ruột gan từ ổ bụng tuột ra, vương vãi trên mặt đất.

Nghe Nam Phong miêu tả hiện trường, lão mù hỏi:

- Bình khí bọn họ có sử dụng có loại nào bég không?

Nam Phong lắc đầu:

- Không có, chỉ có hai cái rìu, còn lại là con dao phay.

- Đi thôi, bọn họ không phải sơn tặc, chỉ là đám nông dân làm liều.

Lão mù thả rèm vải, nói.

- Sư phụ, bọn họ có phải do Lâm Chấn Đông giết không?

Nam Phong điều khiển xe tiến về phía trước.

- Tất nhiên là hân.

Lão mù đáp.

- Sư phụ, hân vẫn luôn lấy lòng chúng ta, có phải để người cảm thấy ái ngại, vì sĩ diện phải dạy kinh văn cho hân?

Nam Phong hỏi.

Trong xe truyền ra tiếng lão mù hừ lạnh:

- Ngươi cho hành động lần này của hân chỉ vì nịnh nọt, lấy lòng? Với tu vi của hân, muốn đuổi những nông dân đó thì quá dễ dàng, huống hồ hân lại luyện Thiên Sát chương, muốn giết người cũng không cần dùng đao, hân làm lớn chuyện, ra tay lãnh huyết là để tạo áp lực cho ta.

Nam Phong nghe vậy thì bừng tỉnh hiểu ra, lập tức cảm thấy sợ hãi:

- Sư phụ, chúng ta thật sự không tìm được ai giúp đỡ sao?

- Dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm ngày tuyết mới khó. Lúc ta còn là đệ tử chương giáo Thái Thanh, người treo giao liên tiếp tới, giờ bọn họ tránh xa ta như uế, không bỏ đá xuống giếng cũng coi như là đã nể tình bạn bè rồi.

Lão mù cười khở, đáp.

- Sư phụ, rốt cuộc người làm sai chuyện gì thế?

Nam Phong hỏi tiếp.

- Động tâm, mất bị mù.

Thanh âm lão mù đầy sự bi thương và hối hận.

Nam Phong tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng biết động tâm là từ chỉ tình yêu nam nữ. Ý lão mù có lẽ lão nhìn lầm người, thích một người không nên thích. Đêm đó Lâm Chấn Đông từng khuyên lão mù bớt đau buồn, cho thấy thân nhân lão mù đã chết. Xâu chuỗi các thông tin, Nam Phong đưa ra kết luận, lão mù vì thích một người không nên thích mà hại chết người thân của lão.

Nhưng kết luận này có chính xác hay không thì chưa rõ, hẳn không dám hỏi lão mù để xác nhận, không thể vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà vạch trần vết sẹo của người khác.

Lão mù bị hỏi chuyện thương tâm, thật lâu sau đó không nói câu nào.

Nam Phong lái xe phía trước, chợt nhớ ra một chuyện, nói:

- Sư phụ, con nảy ra một biện pháp, trên mặt đất có tuyết đọng rất dày, người có thể trốn bên trong, con nhanh chóng chạy xe về phía trước dẫn hán rời đi.

- Ha ha ha ha, hiểu tâm có thể khen, có điều tuy người thông minh nhưng rốt cuộc vẫn còn nhỏ, người có thể nghĩ ra, sao hán không thể nghĩ đến, đừng nghĩ lung tung, nghe cho kỹ...

Lão mù lại lần nữa giảng kinh văn.

Muốn học tập trở thành một thói quen, tất nhiên không thể uể oải, mệt mỏi, trong vòng một ngày, Nam Phong đã nhớ kỹ toàn bộ Động Huyền chân kinh.

Trước đây, Nam Phong ở luôn trong thành Trường An, đây lần đầu tiên hán xa nhà. Sau khi đi ra hán mới phát hiện, so với trong tưởng tượng của hán, sinh hoạt của dân chúng ở bên ngoài còn khó khăn hơn nhiều. Tuyết rơi nhiều, cửa đóng chặt, tình trạng đói xảy ra rất phổ biến. Vì sống tạm, có người chọn chặn đường đi cướp nhưng phần lớn đều chọn ăn xin. Thỉnh thoảng trên đường có thể thấy đám ăn mày quần áo tả tơi, xách giỏ bện từ dây leo, mang theo nhi nữ còn nhỏ phía sau.

Không có đối tượng so sánh sẽ không nhìn ra giữa xấu và quá xấu, nhìn những người này, Nam Phong thầm cảm thấy mình may mắn là ăn mày trong thành Trường An chứ không phải ăn mày ở nông thôn. Trong thành có thể xin một chút, trộm một chút, để sống tạm cũng không quá khó, những đã về nông thôn, ăn xin sẽ trở nên rất khó khăn. Sinh kế của người thường còn không tốt, có đâu lương thực thừa mà bố thí cho người khác.

Xin ý kiến và nhận được sự đồng ý của lão mù, Nam Phong thấy người ăn mày nào quá đáng thương thì sẽ bỏ thí ít tiền đồng và lương khô. Về sau hết tiền đồng, hán bắt đầu cho kim đậu(*), cũng không dám cho nhiều, mỗi người một hạt.

(*) Vàng to bằng hạt đậu.

Trăm nhà giúp một hộ dễ, một hộ giúp trăm nhà khó. Rất nhanh kim đậu được cho hết, chỉ còn ba hạt nên Nam Phong giữ lại, vạn nhất Lâm Chấn Đông mắc kẹt, không lo cơm nước thì cũng có tiền mà mua đồ ăn.

Lại lần nữa vào trấn, lại có người dẫn hai người vào nhà trọ. Trấn này rất náo nhiệt, nguyên nhân là do trấn đang mở cháo tràng, tức phát cháo miễn phí cho dân đói, cháo tràng này là do một người lương thiện ở xứ khác tên Thái Lâm giúp đỡ.

Người ngoài có lẽ không biết người này là ai nhưng lão mù và Nam Phong thì biết rất rõ, Thái chính là Thái Thanh tông, còn Lâm chính là Lâm Chấn Đông. Cháo tràng này là do Lâm Chấn Đông mở, mục đích tất nhiên là vì lấy lòng lão mù.

Trước kia, Nam Phong vẫn cho rằng người tốt thông minh hơn người xấu, hiện tại hán không cho là vậy. Lâm Chấn Đông vì muốn đạt được thứ mình muốn, một mặt tạo áp lực cho hai người, mặt khác lại cố hết sức lấy lòng, tâm trí mưu trí của người này thật đúng là kinh khủng.

Sáng sớm hôm sau hai người lại tiếp tục lên đường, mặc dù biết sớm muộn sẽ có một ngày bị người khác cản lại nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Chuyện đến trước mắt

Dịch giả: ๖๖๖Có๖๖๖Lẽ๖๖๖Tôi๖๖๖Yêu๖๖๖Em

Biên: kethattinhthu7

Ra khỏi thôn trấn, đi về phía nam hơn mười dặm, phía trước xuất hiện một con sông.

- Sư phụ, phía trước có sông lớn chảy theo hướng từ đông sang tây, rộng hơn một dặm, nước chảy rất xiết, không kết băng.

Nam Phong báo.

- Ủ.

Lão mù đáp.

Nam Phong nói kỹ càng như vậy là vì cung cấp manh mối, để lão mù phán đoán có thể thừa cơ chạy trốn hay không. Thấy lão mù vẫn không có phản ứng gì, Nam Phong chỉ có thể nói rõ:

- Sư phụ, nếu như người không sợ lạnh, có thể nhảy vào trong nước, có lẽ sẽ trốn được.

- Không có tác dụng đâu, Lâm Chấn Đông có tu vi tinh thâm, đừng nói chỉ có một dặm, dù là hai dặm hán cũng có thể nhảy tới.

Lão mù trầm giọng nói.

- Sao hán có thể nhảy xa như vậy?

Nam Phong kinh ngạc, hỏi.

Lão mù vén rèm vải, ngồi dựa vào thành xe:

- Tu vi từ Đại Động tấn thân lên Cự Sơn chính là cánh cửa lớn nhất của người tu hành, một khi tấn thân Cự Sơn là có thể điều khiển tứ khí lăng không phi hành. Tu vi Cự Sơn có thể lăng không hai dặm, Động Uyên có thể lăng không năm dặm, nếu tấn thân Thái Huyền, một lần mượn lực có thể nhảy xa tám dặm. Tu vi Lâm Chấn Đông gần đến Động Uyên, dòng sông rộng một dặm này sao làm khó hán được?

Nam Phong nghe vậy càng uể oải, thở dài.

Lão mù nghe thấy hán thở dài, mở miệng nói:

- Lòng hiếu thảo của ngươi vì sư biết rõ, nhưng chạy trốn không thể thực hiện được, sau này đừng nghĩ đến nữa.

- Nhưng mà sư phụ, chúng ta cũng không thể cứ như vậy chờ chết?

Nam Phong rất lo lắng, hỏi.

Lão mù hừ lạnh sau đó mở miệng đáp:

- Nếu ta còn hai mắt, hán sao dám can rờ như thế, hán đây là ức hiếp mắt ta mù, hành động bất tiện, lại ức hiếp ta mất đạo lực, không thể làm pháp. Hừ, nhưng thuyền nát còn có ba cân đinh, nếu thật sự đến lúc đó, hán chắc chắn cũng không được toàn thân.

Trong lúc hai người nói chuyện, xe đã đi tới đầu cầu, cầu này không có thành bảo vệ, ván cầu lại có tuyết đọng nên Nam Phong xuống xe dắt ngựa, sau khi qua cầu lại lên xe đi tiếp.

Kế tiếp, lão mù truyền thụ Tam Động chân kinh, sau đó là Đại Động chân kinh, đợi Nam Phong học thuộc Đại Động chân kinh, lại học tiếp Cự Sơn chân kinh.

Lúc Nam Phong học thuộc xong Cự Sơn chân kinh đã là ba ngày sau.

Lúc này đã chạng vạng tối, hai người tiến vào vùng núi, thời tiết đầu đông, khí trời rét lạnh, đường vắng không người đi đường.

Vượt qua một chỗ rẽ, Nam Phong phát hiện một đám người đứng giữa đường, đám người kia đều ăn mặc theo kiểu võ nhân, trong tay đều cầm vũ khí sắc bén, người cầm đầu là một nam tử cao lớn lực lưỡng, tay cầm một thanh quý đầu đại đao rất nặng.

- Sư phụ, phía trước có một đám người, đến hơn ba mươi người, họ đều cầm binh khí, trang phục đều là võ y, không giống sơn tặc.

Nam Phong vội vàng báo lão mù.

Lão mù chưa trả lời, đại hán cầm đầu đã mở miệng trước:

- Đứng lại!

Nam Phong kéo dây cương ghim ngựa, xe ngựa ngừng lại cách đối phương vài chục bước.

Đại hán cầm đầu hai tay chống đao, cao giọng quát hỏi:

- Ê nhóc, ai ngồi trên xe?

- Là sư phụ ta, các ngươi là ai?

Nam Phong hỏi.

- Ha ha ha ha, sư phụ ngươi là người nào?

Đại hán cười to hỏi lại.

Nam Phong nghe lời nói của đối phương liền phát giác có chuyện không ổn, đối phương giống như không phải là kẻ đường cướp bóc, mà là trực tiếp nhắm vào lão mù.

Thấy Nam Phong không đáp, đại hán dùng ánh mắt ra hiệu cho hai tên lâu la, hai tên lâu la cầm đao chạy về phía xe ngựa.

- Các ngươi muốn làm gì?

Nam Phong giơ hai cánh tay ngăn ở giữa hai người và xe ngựa.

- Ái chà, lá gan mày lớn đó.

Một tên trừng mắt, tay phải giơ cao đao, làm bộ sắp chém.

Nam Phong tất nhiên sợ hãi, nhưng hắn không né tránh, mà nhắm mắt lại.

Tên kia không nhận được chỉ thị của đầu lĩnh, tất nhiên sẽ không thật sự chém hắn, thấy hắn không chạy, liền túm cổ hắn ném sang một bên, sau đó cùng một tên khác cùng tiến lên trước, kéo lão mù từ trong xe ra.

- Bang chủ, đúng là lão mù.

Tên lâu la hưng phấn hô.

Tên được gọi là bang chủ nhíu mày đánh giá lão mù, nhìn hai lượt sau đó nâng tay phải vịn về chòm râu dưới cằm.

- Không đúng, Hứa Thiên Nguyên không già như vậy.

- Có thể là đeo mặt nạ.

Một tên lâu la thò tay kéo mặt của người mù.

Tay phải người mù nắm chặt nhưng không xuất thủ, tên lâu la kéo vài lần, nghi hoặc vò đầu:

- Không đeo mặt nạ.

- Chẳng lẽ làm?

Đại hán cũng rất bồn chồn.

Một tên xấu xí gầy còm trông rất hèn mọn bị ỏi tiến tới bên cạnh đại hán:

- Bang chủ, Hứa Thiên Nguyên là đệ tử chương giáo của Thái Thanh Tông. Thái Thanh Tông có ngàn vạn pháp thuật, trong đó chắc sẽ có pháp thuật dịch dung.

- Có lý.

Đại hán liên tục gật đầu, nói lớn với tên lâu la đang khống chế lão mù hô:

- Chém thẳng nhóc kia, xem lão có ra tay hay không.

Một tên rời khỏi chỗ lão mù, tóm Nam Phong vừa mới từ dưới đất đứng dậy kéo lại, sau đó giơ đao lên, lần này là chém thật.

Lão mù xuất thủ, không thấy động tác của lão ra sao nhưng tên lâu la đang khống chế lão bỗng nhiên kêu thảm bay ra ngoài. Tên lâu la đang muốn chém Nam Phong nghe vậy quay đầu xem, gã vừa mới quay đầu đã bị một thanh kiếm nhỏ ngưng biến từ nước tuyết cắm vào giữa trán.

- Cuồng đồ lớn mặt!

Phía nam truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Mọi người nghe tiếng quay đầu, đại hán kia nhìn thấy người tới, cao giọng hô:

- Lâm chương môn, ngài tới rồi...

Y còn chưa nói hết câu thì đầu đã từ trên cổ bay ra ngoài, máu tươi từ lồng ngực phọt ra xối xả.

Không chờ những người kia phục hồi lại tinh thần, Lâm Chấn Đông đã xuất thủ thêm hai lần, y cầm trong tay chính là đơn đao vừa giành được, chém ngang chém dọc, chặt trên gọt dưới, ra tay ác độc, cực kỳ tàn nhẫn.

Nam Phong chưa tỉnh hồn, chạy đến cạnh lão mù, sau khi giết hai tên, lão không tiếp tục ra tay, kéo tay Nam Phong đứng thẳng cạnh xe.

Tốc độ ra chiêu của Lâm Chấn Đông cực nhanh, Nam Phong nhìn đến hoa cả mắt, không đợi hắn nhìn kỹ, chiến đấu đã chấm dứt, hơn mười cỗ thi thể đổ gục ngổn ngang.

Lâm Chấn Đông trở tay ném đơn đao về phía hai người, Nam Phong nghĩ lầm tưởng y định động thủ với hai người, vừa định la lên thì đơn đao đã bay vụt qua, đâm thủng ngực, đóng đinh tên lâu la bị lão mù đánh bay lúc trước.

Sau khi giết sạch người, Lâm Chấn Đông bước nhanh tới, y tới gần ngồi xuống ân cần hỏi Nam Phong:

- Tiểu đạo trưởng, có bị thương không?

Nam Phong còn chưa lấy lại tinh thần, nghe vậy mờ mịt lắc đầu.

Lâm Chấn Đông đứng thẳng dậy, chấp tay với lão mù nói:

- Người trong lục lâm tốt xấu lẫn lộn, Lâm mỗ là kẻ đứng đầu võ đạo Ngụy quốc nhưng lại để xảy ra sai lầm sơ xuất, mong chân nhân thứ tội.

- Lâm chương môn quá lời.

Lão mù đưa tay đáp lễ:

- Dọc đường đi, nếu không có Lâm chương môn âm thầm bảo hộ, chúng ta cũng không đi thuận lợi được như vậy, ngài lại còn đưa xe ngựa, quần áo và lộ phí ăn uống, Lâm chương môn thật là chu đáo.

Lâm Chấn Đông thờ dãi:

- Hở then, hở then, Lâm mỗ có việc cầu người, dù là làm nhiều hơn nữa cũng chỉ là chuyện hết sức bình thường thôi.

Lão mù lắc đầu, không tiếp lời.

Lâm Chấn Đông lại nói:

- Lâm mỗ vừa mới nghe trong nhà gặp biến cố, vội vàng trở về xử lý, Lâm mỗ biết rõ lúc trước cầu cạnh có chút quá đáng, nhưng Lâm mỗ thật sự có nỗi khổ tâm, võ lâm Ngụy quốc không hề yên ổn, Lý Triều Tông của Từ Quang Các vơ vét của cải tុ hợp nhiều người, đã sớm có tâm mưu phản, có nhiều người trong lục lâm bị lão mê hoặc. Vài ngày trước, Lý Triều Tông đã tấn thân từ Khí Động Uyên, Lâm mỗ sợ là không thể kiềm chế lão, chiến tranh nổi lên, người khổ lại là bá tánh muôn dân trăm họ.

Lâm Chấn Đông nói xong, lão mù nhú mày không nói, thật lâu sau mới mở miệng:

- Kinh văn các tông Tam Thanh không hoàn toàn tương đồng, Lâm chương môn học Thái Huyền chân kinh của Thái Thanh, sợ là cũng không có tác dụng.

Lâm Chấn Đông tiếp lời:

- Chân nhân nói rất đúng, nhưng Lâm mỗ chưa bao giờ nghĩ tới học toàn bộ ảo diệu của Thái Huyền, chỉ cầu ngộ được vài phần, tu vi hơi có tinh tiến, không kém Lý Triều Tông là đã cảm thấy mỹ mãn.

Lão mù gật đầu:

- Chuyện này quan trọng, để ta...

Lâm Chấn Đông ngắt lời lão mù:

- Thực không dám giấu giếm, đêm qua tiểu nữ bị ngộ hại bỏ mình, Lâm mỗ nóng lòng trở về truy xét hung phạm, kính xin chân nhân từ bi thương cảm.

Lão mù trầm ngâm thật lâu rồi gật đầu:

- Nơi này không phải là chỗ nói chuyện.

Thấy lão mù gật đầu, Lâm Chấn Đông cực kỳ vui mừng:

- Mười dặm phía trước có gian nhà tranh, Lâm mỗ đi trước quét dọn.

Lão mù gật đầu:

- Chúng ta sẽ lập tức đến.

Lâm Chấn Đông lại lần nữa ôm quyền với lão mù, sau đó nói với Nam Phong:

- Tiểu đạo trưởng, ta đi trước ở đó chờ tiểu đạo trưởng và lệnh sư.

Chuyện phát sinh đột ngột, Nam Phong trong lòng kinh hoảng, kinh ngạc gật đầu.

Lâm Chấn Đông quay người đem những thi thể dời đi, sau đó đạp địa thẳng không, đi về phía nam.

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Nam Phong vội vàng hỏi lão mù cầu kế.

- Nên đến, sớm muộn cũng sẽ đến, đỡ ta lên xe.

Ngờ khi lão mù vẫn rất bình tĩnh.

Nam Phong vội vàng tiến lên đỡ lão mù:

- Sư phụ, nữ nhi của hần thật sự bị ngộ hại sao?

Lão mù lắc đầu:

- Khổ nhục kể thôi.

- Ta đi hướng nào?

Nam Phong hỏi.

- Hướng nam, đi chỗ có nhà tranh.

Lão mù nói.

Nam Phong ngăn ra chốc lát, sau đó mới ngồi lên cang xe, điều khiển xe về phía trước:

- Sư phụ, vừa rồi đám người kia...

- Đều là hần đưa tới đây.

Lão mù ngắt lời, nói xong, lại tiếp:

- Lộ trình mười dặm, tối đa nửa canh giờ có lẽ đến nơi, ngươi cẩn thận nghe kỹ, giờ ta truyền cho ngươi Động Uyên chân kinh...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thái thượng vô tình

Dịch giả: ๖□□Có๖□□Lê๖□□Tôi๖□□Yêu๖□□Em

Biên: kethattinhthu7

Nam Phong điều khiển xe chậm chạp đi về phía trước, trong xe lão mù đọc nhanh Động Uyên chân kinh.

Kinh văn càng uyên thâm chữ càng ít, Động Uyên chân kinh chỉ có sáu mươi bốn câu. Trong khoảng thời gian ở chung này, lão mù hiểu rõ Nam Phong, mỗi lần học Nam Phong chỉ nhớ tối đa được mười câu, vì vậy lão mù chia Động Uyên chân kinh làm tám đoạn, mỗi đoạn tám câu.

Nam Phong tuổi còn nhỏ, đại địch trước mặt khiến tâm cảnh khó bình, không thể nhớ chính xác kinh văn, liên tục đọc sai.

Lão mù sửa mấy lần nhưng Nam Phong vẫn đọc sai khiến lão nổi giận, hất tung rèm vải tát Nam Phong một cái:

- Sao lại nhát gan như vậy, sau này lâm trận đối địch, chắc ngươi chỉ biết ngồi co quắp chờ chết?

Một tát này của lão mù thật sự có lực, Nam Phong bị đánh choáng đầu ù tai, suýt ngã xuống xe:

- Sư phụ, con không sợ, con chỉ không muốn người chết.

Lão mù ngẩn ra, lát sau mới dịu giọng nói:

- Vì sư biết rồi, là ta không tốt, trách oan con, con nhanh bình ổn tinh thần, gắng học thuộc kinh văn.

- Dạ.

Nam Phong gật đầu đồng ý.

Nhưng lúc lão mù truyền dạy kinh văn, trong đầu hắn toàn hiện ra cảnh lão mù bị Lâm Chấn Đông đánh chết nên kinh văn vẫn bị đọc sai.

Lần này lão mù không đánh hắn, nhẹ giọng nói:

- Vì sư là tội nhân, sư môn giữ lại tính mạng của ta là đã quá khai ân, ta sao có thể đem kinh văn truyền cho người ngoài. Lâm Chấn Đông không chiếm được Thái Huyền chân kinh, tất nhiên sẽ không chịu dễ yên, con đường của vi sư đã đi đến phần cuối, nhưng con đường của con còn rất dài. Động Uyên chân kinh là nền tảng để sau này con có thể an thân lập mệnh, nhất định phải dụng tâm nhớ kỹ.

Mặc dù lão mù nói rất nhẹ nhàng nhưng Nam Phong vẫn rất bị thương, trầm mặc một lúc rồi nói nhanh:

- Sư phụ, người mang theo lương khô trốn vào rừng, con điều khiển xe quay đầu chạy về hướng bắc, nửa canh giờ chắc là có thể chạy được hơn mười dặm. Hắn chờ không thấy chúng ta sẽ lập tức quay lại đuổi theo, người chờ hắn đi hướng bắc thì lập tức thi xuất pháp thuật chạy về hướng tây. Phía tây có núi rừng mênh mông, người trốn trong núi, hắn khó mà tìm được.

Lão mù cười hỏi:

- Con có biết nếu làm vậy bản thân sẽ có kết cục thế nào không?

- Nếu bị hắn bắt, con sẽ lừa hắn là người đã truyền kinh văn cho con, hắn không chiếm được kinh văn nên sẽ không giết, đến lúc đó con sẽ từ từ nghĩ cách trốn đi.

Nam Phong đáp.

- Con thật sự cho rằng có thể từ trong tay hắn chạy thoát?

Lão mù hỏi.

Nam Phong không trả lời, thật ra hắn cũng biết nếu mình bị bắt, chắc chắn sẽ không có cách nào chạy trốn, sớm muộn gì cũng bị Lâm Chấn Đông giết, nhưng hắn thật sự không muốn lão mù đi chịu chết.

- Dừng xe!

Lão mù lớn tiếng nói.

Nam Phong nghe vậy vội vàng ghìim ngựa dừng xe, cầm bao phục nhảy xuống:

- Sư phụ, mang theo lương khô.

Lão mù nhận bao phục, ném vào trong xe:

- Quỳ xuống.

Nam Phong không biết lão mù muốn làm gì, thất thần không quỳ.

- Quỳ xuống!

Lão mù nâng giọng.

Nam Phong thấy thần sắc của lão ngưng trọng, đành quỳ xuống.

- Ta đã mất đạo lục, vốn không thể thu đồ đệ, ngày hôm nay vượt lễ phá lệ, thu con làm đệ tử, con có đồng ý không?

Lão mù trầm giọng hỏi.

- Sư phụ, con đồng ý làm đệ tử của người, người vĩnh viễn là sư phụ của con.

Nam Phong bi thanh đáp.

Lão mù gật đầu:

- Chín khẩu thành lễ.

Nam Phong quý đối diện lão mù, trình trọng dập đầu, khẩu đầu chín cái xong thì lệ đã rơi đầy mặt. Lão mù thu hấn làm đệ tử cho thấy lão mù đã chuẩn bị xong xuôi tất cả, ung dung chịu chết.

Lão mù mò mẫm đỡ Nam Phong dậy:

- Vì sư tục gia họ Hứa, đạo hiệu Thiên Nguyên.

Nam Phong nghiêng răng gật đầu.

Thiên Nguyên Tử lấy từ trong ngực ra một bao vải rất nhỏ đưa cho Nam Phong:

- Cát thật kỳ, đây là hai mảnh Thiên Thư tàn phiến, sau này con chạy trốn về Nam quốc, đến Uyển Lăng của Thái Thanh Sơn, đưa mai rùa cho Huyền Chân chân nhân, ông ấy là nhị sư thúc của sư phụ, nhất định phải tự tay giao cho ông ấy, không được nhờ người khác.

- Sư phụ, người yên tâm, con nhất định giao Thiên Thư cho sư thúc tổ.

Nam Phong gật mạnh đầu.

- Tấm da hươu bọc Thiên Thư cũng không được làm mất.

Thiên Nguyên Tử lại nói.

- Dạ.

Nam Phong gật đầu.

Lão mù gật đầu, mò mẫm lên xe:

- Đi thôi.

Nam Phong nhảy lên xe, điều khiển xe đi về phía trước.

Lão mù tiếp tục dạy kinh văn, Nam Phong tiếp tục học thuộc. Lúc này, hấn đã chấp nhận thực tế, trong lòng không còn suy nghĩ lung tung, tâm yên tĩnh, học rất nhanh thuộc.

Sau nửa nén hương, Nam Phong đã nhớ kỹ Động Uyên chân kinh, đọc liên tục ba lần, không sai chữ nào.

Lúc này, hấn thấy phía xa có phát ra ánh lửa, hai người cách nhà tranh tầm ba dặm.

- Động tuệ giao triệt, tiên bá lâm hiên...

Thanh âm Thiên Nguyên Tử từ phía sau truyền đến.

Nam Phong nghi hoặc quay đầu, Thiên Nguyên Tử đọc mấy câu kinh văn này hấn chưa từng nghe qua, rất lạ lẫm.

- Vì sư đã mất hai mắt, nếu lại nhìn lầm người thì đến mắt cũng không có để mà móc nữa rồi.

Thiên Nguyên Tử mặc dù cười nhưng thanh âm lại lộ vẻ cực kỳ bi thương:

- Đây là Thái Huyền chân kinh, con phải nhớ kỹ.

Nam Phong nhin không được òa khóc, Thiên Nguyên Tử đối với hấn ân hậu đức trọng, là một sư phụ tốt hiếm có. Từ nhỏ đến lớn chưa có ai đối xử với hấn tốt như vậy, nhưng sau khi đi hết ba dặm đường này, Thiên Nguyên Tử đã phải chết rồi.

- Đừng khóc, nếu bị Lâm Chấn Đông phát giác, con cũng chạy không thoát.

Thiên Nguyên Tử trầm giọng nói.

- Dạ!

Nam Phong gật đầu, đưa tay áo lau nước mắt.

Thái Huyền chân kinh chỉ có ba mươi hai câu, một lần tám câu, chia làm bốn lần truyền thụ.

Chờ Nam Phong học thuộc Thái Huyền chân kinh, xe ngựa đã cách nhà tranh rất gần, Thiên Nguyên Tử bình tĩnh nói:

- Vì sư không thể thấy vật, không phải là đối thủ của hần, chỉ có thể tán công khắc chế. Con tránh xa năm dặm, đợi đến tất cả kết thúc thì lập tức xuôi nam. Lâm Chấn Đông có ý độc chiếm Thái Huyền chân kinh, vì vậy sẽ không đem việc này nói cho người khác nên sẽ không có ai biết.

Nam Phong không hiểu tán công là gì, đành phải gật đầu đồng ý.

Thiên Nguyên Tử lại nói:

- Thái Thanh Sơn cách nơi này khá xa, tuổi con lại nhỏ, một mình đến đó tất sẽ gặp phải vô vàn khó khăn, vất vả muôn phần.

Nam Phong lại òa khóc, đến lúc này mà Thiên Nguyên Tử vẫn còn lo hần trên đường gặp phải vất vả.

Thiên Nguyên Tử tiếp tục:

- Con mới vào giang hồ, không biết giang hồ hiểm ác, không hiểu lòng người ác độc. Vì sư mặc dù không yên lòng nhưng không cách nào tiếp tục bảo vệ, sắp chia tay có mấy câu tặng cho con, con phải khắc ghi trong lòng.

- Sư phụ, người nói con nghe.

Nam Phong đáp.

- Thế nhân sở dĩ tầm thường vô vi chính là bởi vì bọn họ ít mưu nhiều động, không định ra mục tiêu, không phân biệt rõ đường đi đã vội vàng lên đường. Sau khi lên đường mới phát hiện chuẩn bị chưa đủ, con đường khó đi, đành phải bỏ dở nửa chừng. Đây là bệnh chung của tục nhân, con phải tránh, quay đầu sửa sai tất nhiên đáng quý, nhưng đi thẳng không mắc phải sai lầm thì còn đáng quý hơn.

- Trời có âm - dương, sự có lợi - hại, mọi chuyện đều có hai mặt lợi và hại, được cái lợi thì cũng phải chịu cái hại, đừng vọng tưởng chỉ hưởng lợi mà không chịu cái hại. Cũng không nên quá đắn đo giữa lợi và hại, phải tĩnh tâm suy nghĩ, cân nhắc lợi - hại, chỉ cần lợi nhiều hơn hại thì đều có thể làm. Đòi người ngăn ngừa, đừng lãng phí thời gian quý giá.

Nói đến đây, Thiên Nguyên Tử ngừng lại, lúc này Nam Phong đã có thể nhìn thấy Lâm Chấn Đông đứng trước nhà tranh nhìn về hướng này.

- Sư phụ, sắp đến rồi.

- Thái Thanh Tông không cấm kết hôn, sau này nếu bắt đầu động tình, trước khi gửi gắm chân tâm cần tỉnh táo xem kỹ, tuyệt đối không được dễ dàng thổ lộ tình cảm. Bởi vì cái gọi là thái thượng vô tình, nếu con thật sự tĩnh tâm xem kỹ, sẽ lập tức phát hiện trên đời này không có bao nhiêu nữ tử đáng giá để con trao gửi tình cảm.

Thiên Nguyên Tử nói.

Nam Phong nghiêm mặt đồng ý, hai lời dặn trước có lẽ là kinh nghiệm của Thiên Nguyên Tử, còn lời dặn cuối cùng lại là kinh nghiệm Thiên Nguyên Tử phải trải qua đau khổ mới nhận ra được.

- Sư phụ, hần tới đón rồi.

Nam Phong bắt đầu khăn trương.

- Vì sư là tội nhân của Thái Thanh Tông, nếu sau này con tu hành có thành tựu, phải chiếu cố Thái Thanh, coi như chuộc lại tội lỗi của vi sư.

Thiên Nguyên Tử nói ra.

- Sư phụ, con nhớ kỹ rồi.

Nam Phong thấp giọng trả lời.

- Đồ nhi, bảo trọng.

Phía sau truyền đến tiếng Thiên Nguyên Tử thở dài.

- Trà nóng đã chuẩn bị xong, chân nhân nhanh xuống xe vào phòng uống trà cho ấm người.

Lâm Chấn Đông bước đến.

Nam Phong ghìim ngựa dừng xe, vì sợ Lâm Chấn Đông thấy vẻ tức giận trên mặt hấn nên Nam Phong không nhìn thẳng Lâm Chấn Đông mà đi vòng ra phía sau xe ngựa đỡ Thiên Nguyên Từ xuống.

Nhờ ánh lửa từ trong nhà tranh truyền ra, Nam Phong kinh ngạc phát hiện hình dáng Thiên Nguyên Từ xảy ra biến hóa kinh người, tướng mạo không còn là lão già mù nữa. Thay vào đó là một người thân hình thẳng tắp, khuôn mặt tuấn lãng trẻ tuổi, gương mặt gầy cao, miệng đoan chính mũi thẳng, mặc dù mắt đã khô héo biến dạng nhưng vẫn có thể nhìn ra Thiên Nguyên Từ lúc chưa bị mù là một nam tử anh tuấn.

Trước đây, Nam Phong cũng đã thử ước đoán tuổi của Thiên Nguyên Từ, nhưng hấn không nghĩ tới, so với tướng tượng của hấn, Thiên Nguyên Từ còn trẻ hơn, chỉ chừng ba mươi tuổi, có khi còn chưa tới ba mươi.

Dung mạo biến hóa khiến khí độ cũng thay đổi, Thiên Nguyên Từ xuống xe thì lập tức thẳng thân, ổn định vạt áo, cất bước đi về phía trước, mỗi động tác giờ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ tùy ý tiêu sái, ung dung thông dong.

Lâm Chấn Đông tiến lên nghênh đón, dẫn Thiên Nguyên Từ đi về phía nhà tranh.

Lúc cất bước, Thiên Nguyên Từ bình tĩnh nói:

- Ta và Lâm chương môn có lời muốn nói, ngươi dừng xe buộc ngựa rồi đi nhặt ít củi.

Nam Phong không trả lời, hấn sợ bản thân mở miệng sẽ khóc lên.

Chờ đến khi nhìn thấy Thiên Nguyên Từ tiến vào phòng, Nam Phong mới dừng xe, tháo ngựa từ cang xe dắt ra, cỡi bỏ cương ngựa để nó tự do, sau đó đeo bao phục đi vào khu rừng phía đông.

Lo lắng Lâm Chấn Đông phát giác điểm khác thường, mấy trăm bước đầu hấn đi rất thông thả, sau đó thì khóc nức nở chạy như điên. Hấn biết mình không cứu được Thiên Nguyên Từ, việc duy nhất có thể báo đáp ân tình cho sư phụ là đem Thiên Thư đưa về Thái Thanh Sơn.

Lúc này đã là mùa đông, trong rừng bụi gai không nhiều, hấn chạy rất nhanh, một hơi chạy được bốn, năm dặm, chạy một mạch đến khi kiệt mới chậm lại.

- Ngươi muốn đi đâu?

Một giọng nữ lạnh lùng vang lên.

Thanh âm xuất hiện đột ngột khiến Nam Phong giật bắn cả người, vội vàng nhìn bốn phía, thấy trên tảng đá phía trước bên phải có một nữ tử mặc áo trắng đang đứng. Tảng đá cách hấn vài chục bước, trời tối lơ mờ, hấn chỉ có thể từ thân hình xác định đối phương là nữ chứ không thấy rõ hình dạng.

Ngay lúc hấn còn chưa tỉnh hồn, nàng kia lại lần nữa lên tiếng:

- Không chào mà đi thì cũng thôi nhưng vì sao lại cầm bao phục của hấn?

Nam Phong nghe đối phương hỏi xong, lập tức biết rõ nữ tử áo trắng này là người chứ không phải quỷ, hơn nữa nàng cũng không phải cùng phe với Lâm Chấn Đông. Trong lúc tuyệt vọng, hấn cái gì cũng có thể thử nên bước nhanh về phía trước, nói nhanh:

- Lâm Chấn Đông muốn giết sư phụ ta, ngươi nhanh đi cứu ông ấy.

Nữ tử áo trắng kia nghe vậy thì thân thể mềm mại hơi chấn động:

- Hấn dám lớn mật như thế?

- Là thật, sư phụ đánh không lại hấn, muốn tán công cùng hấn đồng quy vu tận.

Nam Phong ngẩng đầu nhìn nữ tử trên tảng đá, người này rất trẻ tuổi, đẹp như tiên nữ mặt mang sương lạnh.

Nam Phong nói xong, nữ tử áo trắng đột nhiên thẳng không, bay nhanh về hướng tây.

Nam Phong bò lên tảng đá, dõi mắt nhìn về phía tây, trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng nhanh chóng lướt tới nhà tranh dưới núi.

Ngay lúc bóng trắng cách nhà tranh chưa tới hai dặm thì dưới núi truyền đến một tiếng nổ mạnh rung trời...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sống sót sau tai nạn

Dịch giả: ๖๖๖Có๖๖๖Lẽ๖๖๖Tôi๖๖๖Yêu๖๖๖Em

Kèm theo tiếng nổ mạnh là một đợt sóng khí mạnh mẽ ập tới, Nam Phong còn chưa biết chuyện gì xảy ra, thì đã bị sóng khí hất văng từ trên tảng đá bay ra xa.

Trong rừng cây cối rất nhiều, Nam Phong bị sóng khí hất bay đập vào một cây đại thụ, lưng cùng gáy đồng thời bị thương, lập tức bất tỉnh.

Khi hần tỉnh lại, đã là lúc bình minh.

Nam Phong từ trên mặt đất bò lên, hoạt động tay chân bị đông cứng, lúc này hần cảm thấy đầu đau muốn nứt, đứng không vững, đưa tay sờ đầu, phát hiện trên đầu hơi ươn ướt, trên tay có máu.

Dựa vào đại thụ đứng yên một lúc, Nam Phong nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm hôm qua, vội vàng bò lên trên tảng đá nhìn về phía xa, cảnh tượng khiến hần hít một hơi khí lạnh, không thấy nhà tranh dưới núi, chỗ nhà tranh lúc trước đã biến thành một cái hố rất sâu rất to, dùng hố sâu làm trung tâm, cây cỏ xung quanh năm dặm toàn bộ đứt gãy.

Lúc này rất nhiều người đứng xung quanh hố sâu, trong núi có rất nhiều nha dịch, những nha dịch này đang lục lọi tìm tòi trong đồng đồ nát, chắc là muốn tra rõ nguyên nhân phát sinh sự việc.

Ngay tại Nam Phong đưa mắt trông về phía xa, một nha dịch cách hần khá gần quay đầu nhìn về hướng đông, Nam Phong có cảm giác, vội vàng ngồi xuống, trên thân hần có thương tích, nếu bị đối phương phát hiện, liền sẽ biết đêm qua hần cũng ở nơi đây, vì điều tra rõ chân tướng, quan phủ nhất định sẽ bắt hần tiến hành tra hỏi.

Nha dịch không phát hiện Nam Phong, cúi đầu tiếp tục tìm kiếm.

Nam Phong nhặt lên bao phục, mượn cây cối che lấp, đi nhanh về hướng nam, bởi vì đầu bị thương, lúc đi bị choáng đầu hoa mắt, đi thất tha thất thểu.

Trừ choáng đầu, còn cảm giác rất khát nước, cũng may trước đó không lâu có tuyết rơi, trong rừng còn sót lại một chút tuyết đọng, Nam Phong cảm một nắm tuyết, vừa ăn vừa đi.

Mấy ngụm nước tuyết lạnh buốt vào bụng, Nam Phong tỉnh táo nhiều, chuyên chọn chỗ không có tuyết để đi, để tránh lưu lại vết chân bại lộ hành tung của mình.

Đi không bao xa Nam Phong liền mồ hôi đầm đìa, cố gắng ra vài dặm thì không chịu được nữa, liền dựa vào một cây đại thụ nghỉ ngơi, cùng lúc đó nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Thiên Nguyên Tử lúc trước đã từng nói muốn tán công để đối phó Lâm Chấn Đông, hần mặc dù không rõ tán công là gì, lại biết rõ đêm qua tiếng nổ cùng mãnh liệt sóng khí là do Thiên Nguyên Tử tán công gây nên.

Lúc Thiên Nguyên Tử tán công Lâm Chấn Đông ở bên cạnh, tán công uy lực lớn như vậy, Lâm Chấn Đông không thể nào sống được.

Lúc tiếng nổ mạnh truyền đến, nữ tử áo trắng cách nhà tranh còn khoảng hai dặm, căn cứ tốc độ di động của nàng đêm qua, nữ tử áo trắng cũng là cao thủ, chắc là nàng còn sống.

Đoạn thời gian trước vào một buổi tối hần từ dưới một cây đại thụ đã từng thấy một bóng dáng màu trắng, bóng dáng màu trắng ấy có thể là nữ tử áo trắng đêm qua, như vậy có thể thấy được nữ tử áo trắng vẫn âm thầm đi theo hai người, nói chính xác là âm thầm bảo vệ hai người.

Nữ tử áo trắng là ai, nàng cùng Thiên Nguyên Tử có quan hệ gì, tại sao nàng phải âm thầm bảo hộ hai người? Lúc này Thiên Nguyên Tử đã giá hạc, chỉ có nữ tử áo trắng mới có thể giải đáp những vấn đề này, nếu nữ tử áo trắng còn sống, sau này còn có khả năng nhận được đáp án, nếu như nàng chết, đáp án liền không chỗ truy tìm rồi.

(***) giá hạc: cách nói về người đã chết của Đạo gia.

Nghỉ ngơi một lúc, Nam Phong tiếp tục đi đường, chỗ xảy ra chuyện có nhiều người như vậy, muốn trở về tìm kiếm hài cốt của Thiên Nguyên Tử là không thể nào, việc khẩn cấp là nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lúc này tâm tình của hần cùng đêm qua là khác biệt, đêm qua trong lòng hần tràn đầy bi thương, hiện tại tâm tình của hần biến thành rất phức tạp, ngoài bi thương, còn có mê mang đối với con đường phía trước cùng lo lắng không yên đối với sự việc về sau, ngoài ra còn có áp lực nặng nề khi nhận ủy thác của sư phụ, Thiên Nguyên Tử lâm chung đem trách nhiệm gửi gắm cho hần, hần muốn không tiếc bất cứ giá nào đi hoàn thành.

Bởi vì mất máu quá nhiều, Nam Phong đi đường liên tục đổ mồ hôi, về sau cất bước rất khó khăn.

Ngay tại Nam Phong chuẩn bị dừng lại nghỉ chân, phía trước truyền đến tiếng nước, Nam Phong men theo tiếng nước tìm được một dòng sông nhỏ chưa đóng băng, uống nước giải khát, lại vốc nước rửa mặt, rửa mặt xong lại cẩn thận xoa nhẹ vết thương sau gáy, bởi vì lúc trước ra mồ hôi quá nhiều, vết máu đã kết vảy lại bị nứt ra, có thể sờ đến miệng vết thương say gáy, miệng vết thương là dạng thẳng, dài 15cm, cũng may miệng vết thương dù rất dài nhưng không sâu, không tổn thương đến xương cốt.

Xác định miệng vết thương không đáng ngại, Nam Phong ngồi xuống, từ trong bao phục lấy ra một chiếc bánh đờ dẫn cắn nhai.

Mặc dù thời gian hắn đi theo Thiên Nguyên Tử không lâu, nhưng Thiên Nguyên Tử đối với hắn ân trọng như núi, chẳng những đem toàn bộ chín bộ kinh văn truyền cho hắn, còn bảo toàn tính mạng của hắn, trên thực tế lúc hai người bị Lâm Chấn Đông đề mắt tối thì Thiên Nguyên Tử có rất nhiều cơ hội chạy trốn, hắn mất mù nhưng tu vi vẫn còn, một lần mượn lực có thể bay ra vài dặm, dù là chỗ hạ xuống không chính xác, một buổi tối cũng có thể bay ra vài trăm dặm, Lâm Chấn Đông căn bản là không thể bắt được hắn.

Thiên Nguyên Tử vì sao không chạy trốn, có hai nguyên nhân, một là Thiên Nguyên Tử tâm có ngạo cốt, không muốn nhẫn nhục sống tạm bợ, còn có một nguyên nhân chính là không muốn bỏ hắn lại. Nếu như Lâm Chấn Đông phát hiện Thiên Nguyên Tử chạy mất, nhất định sẽ giết hắn trút giận.

Ngoài ra, Thiên Nguyên Tử còn lưu lại mấy lời khuyên, đại khái có thể tổng quát thành ba điểm, một là bất kỳ việc gì đều phải nghĩ thật kỹ, nghĩ kỹ sau đó mới hành động. Hai là sự việc đều có hai mặt tốt và xấu, chỗ tốt so với chỗ xấu lớn liền nhanh đi làm. Còn có chính là phải cẩn thận nữ nhân, tình cảm không thể đơn giản thổ lộ cùng nữ nhân.

Lời khuyên cuối là kinh nghiệm bản thân của Thiên Nguyên Tử, hơn nữa bây giờ hắn còn nhỏ, lời khuyên này chưa cần đến, nhưng hai lời khuyên trước là có tác dụng, trước khi lên đường trước hết nghĩ tốt trên đường đi như thế nào.

Đầu tiên, không thể mang quần áo cùng tạp vật của Thiên Nguyên Tử trên người, bị người khác phát hiện liền xui xẻo, phải chôn xuống, ngoài lương khô thì không mang bất cứ cái gì.

Còn nữa, hắn không thể cứ như vậy lên đường, hắn còn nhỏ tuổi, trên người quần áo là mới, nếu như bị người chứng kiến hắn đi đường một mình khả năng sẽ nghi ngờ, cho dù là không nghi ngờ, cũng có thể cướp đoạt đồ vật của hắn, tuổi là không sửa đổi được, nhưng quần áo có thể thay đổi, đem quần áo mới xé rách, lại quay lại làm ăn mày, một tên ăn mày đi đường một mình sẽ không dẫn đến người khác chú ý.

Bộ quần áo này là đạo cô do xà tinh biến thành đưa cho hắn, là bộ quần áo đẹp nhất hắn được mặc từ lúc chào đời đến giờ, hắn một mực rất quý trọng, rất không đành lòng phá hỏng nó, nhưng nghĩ đến Thiên Nguyên Tử cảnh báo về cần nhắc lợi và hại, lập tức cởi áo ra bắt đầu kéo xé chà xát, cố gắng làm chiếc áo nhìn giống cũ nát dơ bẩn.

Trong bao phục của Thiên Nguyên Tử trong có đồ đặc xem bói, trong đó có một con dao nhỏ để gọt tre trúc, Nam Phong lấy dao chặt một cành cây, làm gậy đánh chó, trong tay ăn xin ăn mày đều cầm một cây gậy, nói là gậy đánh chó, nhưng thật ra nên gọi là gậy dọa chó, ăn mày đến cửa nhà người ta xin cơm đều phải nói hay nói tốt để được cho tiền cho cơm, nào dám đánh chó nhà người ta.

Gậy đánh chó của người ăn mày sẽ không thay đổi thường xuyên, quanh năm suốt tháng cầm ở trong tay, bị ma sát nhiều nên rất nhẵn bóng, Nam Phong gọt xong gậy đánh chó liền lấy ra một cái bát, đem bát đập vỡ, dùng mảnh bát vỡ chà xát kia cây gậy, hy vọng có thể đem nó mài nhẵn bóng một chút.

Ngay tại thời điểm Nam Phong chuyên tâm mài gậy đánh chó, bỗng nhiên cảm giác có cái gì đó gác lên hai vai của mình.

"Người nào?" Nam Phong theo bản năng nghĩ muốn quay đầu, nhưng vừa định quay đầu, chợt nhớ tới từng nghe người khác nói qua một việc, thời điểm lúc này sói rất nhiều, sói muốn ăn thịt người đều từ phía sau lặng lẽ đến gần, nhìn chuẩn cơ hội đem hai cái chân trước gác lên hai vai của người, chỉ cần người quay đầu lại, sói sẽ thừa cơ cắn xé yết hầu của người.

Ngay tại thời điểm Nam Phong bị sợ lông mao dựng đứng, chân tay luống cuống, con vật phía sau chợt bắt đầu liếm miệng vết thương sau đầu của hắn..

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Người xa quê hương bị khinh rẻ

Dịch giả: ๖๖๖Có๖๖๖Lê๖๖๖Tôi๖๖๖Yêu๖๖๖Em

Nam Phong cố gắng không quay đầu lại đã là tính nhẫn nại cực hạn, phát giác được con vật kia tại liếm miệng vết thương của hắn, Nam Phong làm sao còn ổn định được, thét chói tai cùng nhảy dựng lên, lao ra hai bước sau đó hoảng sợ quay lại, hắn lúc trước đoán không lầm, phía sau thật sự có một con sói.

Đây là một con sói xám, cái đầu không nhỏ, lúc này chính tại cong lưng nhe răng, nghĩ muốn nhào lên.

Trong lúc nguy cấp, Nam Phong phần nộ chiến thắng sợ hãi, khuá khoắng cây gậy trong tay phóng tới sói xám, "Ta đem ngươi!"

Sói xám có vẻ như không nghĩ tới Nam Phong dám xông lên đánh nó, ngay người sau đó mới cong thân nhảy sang phía phải, tránh né Nam Phong còn.

Nam Phong một kích không trúng, chửi rủa đuổi đánh, "Đồ chó hoang dám hù dọa ta, đồ chó hoang dám hù dọa ta!"

Sói xám gặp tức giận nổi điên, sinh ra thói ỷ, rời khỏi bờ sông, hướng chỗ sâu trong rừng cây chạy tới.

Nam Phong chưa hết giận, hô lớn ở phía sau truy đuổi, sói xám chạy rất nhanh, hấn đuổi không kịp, liền nhặt hòn đá ném nó, một mực đuổi đến sói xám không thấy bóng dáng Nam Phong mới ngừng lại, xoay người chạy về bờ sông cầm theo lương khô hướng tây đi vội.

Thời điểm đi đường Nam Phong liên tiếp nhìn lại, lúc trước con sói xám kia chắc là nghĩ thấy được mùi máu mới chạy tới nghĩ muốn tấn công hấn, không thể ở lại trong rừng cây, phải nhanh chóng đi tới đường lớn.

Đi không bao xa, Nam Phong phát hiện con sói xám lại trở lại, ở phía sau rất xa theo đuổi.

Lúc này đi đến đường lớn còn muốn vượt qua một ngọn núi, tại trước khi đi tới đường lớn, con sói xám này bất cứ lúc nào cũng có thể xông lại cắn hấn, Nam Phong không gia tốc chạy nhanh, mà là lấy can đảm xoay người xông về phía sói xám, khua khoảng cây gậy cao giọng chửi bới, lại lần nữa đem sói xám đuổi đi.

Lần này cái sói xám không trở lại, Nam Phong vượt qua đỉnh núi, hướng về phía đường lớn dưới núi chạy như điên.

Đội chạy đến đường lớn, quần áo của Nam Phong đã ướt đầm mồ hôi, từ ven đường ngồi thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, chống đỡ đầu gối đứng dậy, cầm gậy đánh chó đi về phía nam.

Trên đường lớn có không ít người đi đường, bàn tán nhiều là chuyện đã xảy ra ở mặt phía bắc, nhưng bọn hấn đa số tiểu phu nông nhân, không biết rõ ràng, chỉ là kinh ngạc nghĩ hoặc.

Nam Phong vốn chính là ăn mày, với hấn mà nói lần này cũng không phải cải trang giả dạng, mà là làm lại nghề cũ, không cần cố sức nguy trang cũng không ai hoài nghi hấn không phải ăn mày.

Đã không có xe ngựa, đi cũng chậm rồi, buổi chiều giờ Mùi, phía trước xuất hiện thôn trấn, lo lắng nếu đi tiếp sẽ không đến được thôn trấn tiếp theo, Nam Phong liền lưu tại trên thị trấn.

Loại thị trấn nhỏ này không thể so với Trường An, nơi đây ăn mày cũng không có bang phái, trước lúc mặt trời lặn Nam Phong từ trên thị trấn đi một vòng, không tìm được phòng đồ nát để cư trú, trời tối chỉ có thể ngồi dưới mái hiên của một gia đình giàu có.

Đêm đông rất rét lạnh, Nam Phong rét khó có thể chìm vào giấc ngủ, hấn bắt đầu hoài niệm Trường An, hoài niệm bản thân an thân miếu đồ nát, hoài niệm những huynh đệ tỷ muội kia đã từng cùng hấn cùng một chỗ ở tại miếu đồ nát.

Bình minh thời gian, nhiệt độ có chỗ tăng trở lại, Nam Phong cuối cùng ngủ rồi, nhưng không ngủ bao lâu liền bị chủ nhà mở cửa đá tỉnh cũng đuổi đi rồi.

Nam Phong mơ mơ màng màng lên đường, chung quanh hết thấy với hấn mà nói đều là lạ lẫm, hấn không quen ai cũng không biết đường, chỉ biết mục đích của mình là Uyển Lăng núi Thái Thanh, muốn đi Uyển Lăng phải đi Nam quốc, muốn đi Nam quốc phải một mực hướng nam đi.

Trên đường có xe ngựa cũng có người đi đường, nhưng xe ngựa sẽ không chở hấn, người đi đường cũng không để ý đến hấn, từ lúc chào đời tới nay hấn lần thứ hai cảm nhận được mãnh liệt cô độc, lần đầu tiên là sau khi ông cụ trông miếu chết, hấn phải sống một mình ở miếu đồ nát đoạn thời gian kia.

Người khác không để ý tới hấn, Nam Phong cũng không quan tâm, chỉ là cúi đầu đi đường, cùng lúc đó từ trong lòng từng lần một lần nhắm chín bộ kinh văn.

Trên đường gặp được phòng đồ nát hấn đều vào xem, trời rất lạnh, mỗi ngày buổi tối đều rét được ngủ không được, hấn cần chắn nệm.

Phàm là chắn đệm có thể sử dụng, người nào sẽ đơn giản vứt bỏ, tìm mấy ngày, Nam Phong chỉ tìm được một chiếc đệm cỏ cũ nát cùng một chiếc chắn vàng, chắn vàng là người có tiền dùng để nạp liệm người chết, cũng không biết người nào đào mộ, đem cái chắn này vứt bỏ tại hoang dã.

Trên chắn có mùi hôi thối, dù phơi nắng cũng không tiêu tan, nhưng Nam Phong không chú ý được nhiều như vậy, buổi tối đắp nó ít nhất có thể ngủ được.

Chớp mắt chính là nửa tháng, nửa tháng này Nam Phong rất ít nói chuyện, nói nhiều nhất một câu chính là, "Xin hỏi mặt phía nam thôn trấn cách chỗ này có xa lắm không?"

Khí trời càng ngày càng lạnh, tuyết rơi nhiều mấy ngày liền, Nam Phong nhiễm phong hàn, mới đầu là ho khan, về sau bệnh tình nặng thêm, phát sốt cao.

Sốt cao làm thân thể của hấn yếu ớt vô lực, khớp xương toàn thân đau đớn, không thể đi đường, chỉ có thể cuộn mình trong một căn phòng đồ nát ở một thôn trấn xa lạ.

Phòng đồ nát không có cửa sổ, gió lạnh cùng tuyết, Nam Phong lạnh không chịu nổi, nghĩ muốn nhóm lửa nhưng không chỗ tìm kiếm củi, củi tại dã ngoại tương đối dễ dàng tìm được, nhưng trên thị trấn rất khó lấy được.

Những ngày này hần một mực ăn mặc tiết kiệm, thế nhưng túi lương khô còn là ăn gần hết, lúc này chỉ còn lại một cái bánh bột ngô đã đông cứng, sốt cao làm hàm răng của hần đau nhức, gặm cắn không nổi.

Nam Phong thật sự chịu không được rồi, nỗ lực đứng dậy, đi tới nhà trọ trên thị trấn, tiểu nhị thấy hần đi đến, chèn hần dơ bản, gào thét xua đuổi.

"Ta có tiền, khục khục khục khục... Ta muốn ở trọ." Nam Phong vươn tay, lòng bàn tay là một hạt đậu vàng.

Tiểu nhị nhận lấy hạt đậu vàng, nghi hoặc đánh giá Nam Phong.

Lúc này trong tiệm có người vẫy gọi tiểu nhị, tiểu nhị xoay người đi làm việc, Nam Phong ôm cánh tay đi đến.

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài, người vào làm gì, đi mau!" Chủ tiệm từ quầy hàng đi ra, xô đẩy đuổi hần.

Nam Phong bị chủ tiệm đẩy cái loạng choạng, "Ta đã đưa tiền rồi, ta muốn... khục khục khục khục..."

Chủ tiệm không đợi Nam Phong nói xong, liền đem hần đẩy ra cửa, "Đi mau, đi mau."

"Ta đã đưa, khục khục khục... Ta đã đưa cho tiểu nhị một hạt đậu vàng." Nam Phong cố gắng hô lớn.

Chủ tiệm nghiêng đầu nhìn về phía kia tiểu nhị, tiểu nhị nhếch miệng, "Người còn đưa cho ta một thỏi mã đề kim a. (***) mã đề kim (thỏi vàng như móng ngựa)

Mất thấy kia tiểu nhị muốn che giấu vàng của hần, Nam Phong vừa vội vừa tức, "Mau trả vàng lại cho ta!"

Chủ tiệm xoay người đem Nam Phong vừa mới bước qua cánh cửa đẩy đi ra, thuận tay cầm gậy chống cửa, giơ lên cao đe dọa, "Còn dám tiến vào đánh gãy chân của người."

"Ta thật sự đã đưa vàng cho tiểu nhị," Nam Phong chỉ vào mấy vị khách nhân ngồi gần cửa sổ, "Bọn hần đều nhìn thấy."

Mấy vị kia khách nhân nghe tiếng quay đầu đi, không tiếp lời.

Thường hay nói người xa quê hương bị coi thường, mất thấy không ai phân xử giúp mình, Nam Phong đành phải lui mà cầu tiếp theo, "Vàng ta không cần, khục khục... Cho ta bầu rượu a, ta bị bệnh, trời lạnh như vậy, ta sẽ chết cóng."

Chủ tiệm thấy hần còn muốn quấy rầy, dùng gậy chống cửa đem hần đẩy ra, Nam Phong đứng không vững, té ngã trên đất tuyết.

Mất thấy đối phương như thế hung ác, Nam Phong cũng không dám dây dưa nữa, miễn cưỡng đứng dậy, khoanh tay về tới phòng đồ nát.

Sau khi hần đi vào phòng, từ sau cửa nhìn thấy có mấy người hướng phòng đồ nát bước nhanh đi tới, mấy người kia không phải ai khác, chính là mấy vị thực khách lúc trước ngồi ở phía trước cửa sổ.

Mấy người này lúc trước nhìn đến tiểu nhị cầm vàng của hần, cũng không giúp hần làm chứng, lần này tới đây chắc chắn sẽ không phát thiện tâm, khả năng cực cao là vì vàng của hần mà đến.

Nghĩ đến đây, Nam Phong vội vàng từ trong ngực lấy ra kia hai hạt đậu vàng, nhét vào hốc tường.

Hần vừa mới ngồi xuống, mấy người kia liền vọt vào, không nói gì, trước cho hần một cái cái tát, sau đó ép buộc hần cầm vàng ra, Nam Phong nói đôi chỉ nhặt được như vậy một viên, đối phương không tin, bắt đầu soát người.

Đừng nói đối phương muốn soát người, chính là muốn giết hần, Nam Phong cũng vô lực chống cự, trơ mắt nhìn trong ngực mai rùa bị người lục soát đi.

Nhưng đối phương cũng không hề nhận ra vật ấy, mở ra phát hiện là hai mảnh mai rùa, thuận tay ném tới một bên, lại tới khám xét.

Từ trên xuống dưới lục soát mấy lần, cũng không thấy vàng bóng dáng, thẹn quá hoá giận đem Nam Phong đá ngã, hùng hùng hổ hổ rời đi.

Đợi đến đối phương đi xa, Nam Phong nhặt lên mai rùa cùng mảnh da hươu bao bọc mai rùa, lại từ hốc tường móc ra kia hai hạt đậu vàng, mang theo chân nệm rời khỏi phòng đồ nát.

Lúc trước hần sờ dĩ tuyên thôn trấn đặt chân, chính là lo lắng qua đêm ở dã ngoại gặp được yêu quý cùng dã thú, nhưng hiện tại hần không sợ, đáng sợ nhất không phải yêu ma quỷ quái cũng không phải là sài lang hổ báo, mà là con người...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Một mình đi xa

Dịch giả: ๖๖๖Cố๖๖๖Lẽ๖๖๖Tôi๖๖๖Yêu๖๖๖Em

Thời điểm rời khỏi phòng đồ nát là nhập canh thời gian, tuyết đã ngừng, nhưng mà có gió, gió bắc thổi bông tuyết bay lòng vòng, khí trời dị thường rét lạnh.

Nửa đường Nam Phong lại đi ngang qua chỗ nhà trọ kia, nhà trọ này là tòa lâu gỗ, nếu có đồ nhóm lửa, rất dễ dàng có thể đem nhà trọ đốt, nhưng ngừng chân thật lâu, Nam Phong bỏ đi ý nghĩ này, nếu như đốt nhà trọ, đối phương lập tức liền có thể nghĩ đến là hấn gây nên, hấn có bệnh tại thân, đi không xa, vạn nhất bị bắt đến liền tính mệnh khó bảo toàn.

Lúc sắp ra khỏi thôn trấn, Nam Phong gặp một người đi đường, chấp tay thi lễ cầu hỏi sau đó biết nơi này thôn trấn tên là thôn Thái Bình.

"Một ngày nào đó lão tử sẽ trở về đem cái nhà trọ khốn kiếp này đốt, mẹ nó." Nam Phong âm thầm chửi bới.

Trong thôn trấn còn có chỗ tránh gió, ra khỏi thôn trấn, gió càng lớn, Nam Phong lúc này toàn thân nóng lên, yết hầu cùng khí quản như có lửa đốt, không khí lạnh từ phía ngoài vào phế quản, rất đau buốt, khó chịu không nói nên lời.

Nam Phong dùng tay bịt miệng mũi, công chấn nệm gian nan đi về phía trước, trước kia hấn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ chết, nhưng lúc này hấn cảm giác mình tùy thời đều có thể chết mất.

Đi về phía trước không xa, Nam Phong thấy được ánh sáng, đến gần xem xét, là một nhà gỗ nhỏ, loại nhà gỗ nhỏ này thường xuyên có thể chứng kiến ở bên ngoài thôn trấn, lúc này có nhiều sơn tặc cường đạo, loại nhà gỗ này là người dân dùng làm trạm gác đề phòng sơn tặc bên ngoài đến.

Gỗ cửa xin giúp đỡ, đôi lấy một tiếng cút đi.

Nam Phong khóc không ra nước mắt, giẫm lên tuyết động không quá đầu gối gian nan đi về phía trước, ngay tại thời điểm hấn cảm giác mình đã kiên trì tới cực hạn, chợt phát hiện phía tây trên núi có một tòa phòng lớn, mượn ánh tuyết mờ hồ hồ có thể chứng kiến kia tòa phòng vô cùng cũ nát.

Nam Phong trước đã từng gặp được qua những căn phòng lớn như vậy được xây dựng trên núi, dùng làm nghĩa trang đặt thi thể, bên trong phần lớn đặt là người xứ khác bị chết không rõ ràng.

Nam Phong không hề nghĩ ngợi liền quẹo vào đường đi đến nghĩa trang, nếu mà tìm không thấy chỗ tránh gió thì thật sự bị chết rét rồi.

Đi đến cửa nghĩa trang, Nam Phong ngừng lại, chỗ nghĩa trang này bức tường mặc dù tàn phá, nhưng vẫn còn coi như hoàn chỉnh, cửa chính vẫn còn, nếu mà so sánh với phòng ở không có tường bao quanh, loại này có tường bao quanh có vẻ kinh khủng hơn.

Cười khổ sau đó, Nam Phong từ một lỗ hổng bò vào, đi lên bậc thềm, đẩy ra cửa chính phòng bắc.

Trong phòng một mảnh đen kịt, mùi nấm mốc rất nặng.

"Đưa thịt tới rồi, muốn ăn ta thì động thủ nhanh một chút, đừng hù dọa lão tử." Nam Phong cười nói, lúc này hấn đã bị sốt thần chí có chút không rõ, cũng không biết sợ hãi.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Đội đến mắt thích ứng với bóng tối, Nam Phong thấy rõ tình huống bên trong, mặt phía bắc giống như có thần đài, cúng nhìn không rõ thờ cúng thần tiên nào, trong phòng rất vắng vẻ, chính tại vị trí chéo đông đặt một cỗ quan tài.

Ngay tại thời điểm Nam Phong nghĩ muốn tiến vào phòng, trong quan tài truyền đến âm thanh, nghe thanh âm giống như móng tay đào khoét nắp quan tài.

Nam Phong không chạy trốn, mà xông hướng cỗ quan tài, đến gần nhắc chân đạp mạnh, "Con mẹ nguoi, lăn ra đây!"

Làm cho hấn không nghĩ tới chính là cỗ quan tài đã mục nát rất nghiêm trọng, bản thân một cước này trực tiếp đem quan tài đạp ra một lỗ, quan tài từ chính giữa vỡ ra, một đám bóng đen nhỏ chít chít kêu tứ tán chạy trốn.

Nam Phong lại đạp mấy cước, đem quan tài đá chia năm xẻ bảy, trong quan tài cũng không có thi thể, chỉ có một chút hài cốt trắng bệch.

Bởi vì lúc trước chuột tạo ổ, trong quan tài thì có một ít rơm rạ, Nam Phong lần mò thu gom rơm rạ vào một chỗ, thổi đồ mỗi lửa, nhóm lên đồng lửa.

Đồng lửa cháy lên, chung quanh có ánh sáng, mượn ánh sáng, Nam Phong thấy rõ mặt phía bắc trên bệ thần thờ phụng một thần tượng của thổ địa thần, phía trước còn có một bàn thờ, phía trên đề đó một ít hương nến giấy vàng.

Nam Phong đi qua cầm lại giấy vàng, quần tròn vê chặt, đồ mỗi lửa sắp dùng hết rồi, phải chuẩn bị mấy cái.

Cuộn xong đồ mỗi lửa, Nam Phong lại bắt đầu đuổi chuột, nhưng bên ngoài quá lạnh, mặc cho hấn như thế nào xua đuổi, những con chuột kia chính là

không hướng bên ngoài chạy, Nam Phong bắt đắc dĩ, chỉ có thể ngừng lại.

Trên bàn thờ có cái bình sứ dùng làm bát hương, Nam Phong đem bên trong hương tro vớt sạch, lau rửa qua loa sau đó dùng nó nấu nước, trên người hắn còn có một chiếc bánh bột ngô, sau khi hơi lửa thì không bị cứng nữa rồi.

"Đi chỗ khác, người cho rằng ta là Đại Nhân Tinh à?" Nam Phong xua đuổi con chuột tiếp cận tới gần.

Đuổi đi con chuột, Nam Phong gian nan cắn nhai chiếc bánh, cùng lúc đó lại lần nữa nhớ tới những huynh đệ tỷ muội kia của mình, Lữ Bình Xuyên cùng Sở Hoài Nhu đều lớn tuổi, bọn hắn có nhiều biện pháp, chắc chắn sẽ không thê thảm quá. Trường Nhạc cùng Sở Hoài Nhu cùng một chỗ, cũng có người chiếu ứng. Bản tử làm hòa thượng, có học được bản lĩnh hay không tạm thời để sang một bên, kiếm một ngày hai bữa chung quy không khó. Hắn lo lắng nhất là người câm, người câm không thể nói chuyện, tính tình rất là lầm lì, năng có thể sẽ không một mực đi theo Lữ Bình Xuyên cùng Mạc Ly, một khi lạc đàn, khả năng kết cục so với hắn còn muốn thảm.

Ăn bánh bột ngô, Nam Phong lại uống chút nước ấm, từ bên cạnh đồng lửa trải rộng chăn nệm, cuộn mình nằm xuống.

Quá nửa đêm, Nam Phong tỉnh, hắn là bị con chuột cắn tỉnh, sau khi tỉnh lại bụm lấy tai bị cắn tổn thương truy đánh hung thủ, bởi vì không biết hung thủ là ai, liền giết cửu tộc, đánh chết toàn bộ chuột, có mười con.

Ngày hôm sau, Nam Phong bệnh tình nặng thêm, sốt cao không giảm, chẳng những khớp xương đau đớn, mắt còn sưng khó chịu, toàn thân một chút khí lực cũng không có.

Cả ngày, hắn chỉ đứng dậy ba lượt, hai lần là thêm củi cho đồng lửa, còn một lần là miệng đắng lưỡi khô, dậy nấu nước.

Sốt cao cũng không cảm giác thấy đói, nhưng Nam Phong có thể cảm giác được bản thân càng ngày càng suy yếu, lúc chạng vạng tối, hắn đứng lên nhặt mấy con chuột, ngói vào bậc cửa lột da chỉnh đốn.

Một bên chỉnh đốn một bên khóc, mê mang, bất lực, ủy khuất, còn có vô tận cô độc.

Lúc trước hắn ăn qua thịt chuột, không có mùi vị gì, nhưng ăn thịt chuột rất dễ tiêu chảy, nhưng lúc này hắn cũng không chú ý nhiều như vậy, hắn đã một ngày không ăn gì, nếu không ăn đồ vật rất khó chịu đựng qua cái đêm đông rét lạnh này.

Quan tài sắp đốt hết, hài cốt trong quan tài xếp tại bên cạnh, thời điểm nướng chuột Nam Phong gầy gầy chỗ hài cốt, từ trong đó nhặt ra một ít, tính cả hai mảnh mai rửa một chỗ dùng bao phục gói kỹ, lúc trước đám người kia không biết hàng, đem mai rửa ném đi, vạn nhất gặp phải người biết hàng, mai rửa rất có thể cũng sẽ bị cướp đi, phải nguy trang thành hài cốt của người.

Tắm da hươu thì hắn nhét vào trong áo, trên da hươu có chữ, còn có một chút đường nét kỳ quái, nhưng hắn không biết chữ, cũng không biết đến tốt cùng là cái gì.

Ăn qua "Com tối", Nam Phong mơ màng nằm ngủ, quá nửa đêm bị rét tỉnh, đứng dậy châm củi.

Lúc này hắn cảm giác mình không quá khó chịu, trên thân cũng có chút khí lực, những dấu hiệu này cho thấy hắn đã chịu đựng qua đoạn thời gian nguy hiểm nhất, bệnh tình bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Thêm mấy tấm gỗ quan tài, Nam Phong dựa vào đồng tường xuất thần sững sờ nhìn xem đồng lửa, bây giờ hắn còn đang tại Ngự quốc khu vực, cách Nam quốc còn có rất xa, con đường phía trước dài đằng đẵng, chẳng biết khi nào mới có thể chạy tới núi Thái Thanh.

Mặc dù gian nan, nhưng chưa bao giờ hắn nghĩ tới bỏ dở nửa chừng, Thiên Nguyên Tử có ân với hắn, đem Thái Thanh tông chín bộ tu hành kinh văn truyền dạy toàn bộ cho hắn, mặc dù không biết học xong chín bộ kinh văn này sau đó sẽ có bản lĩnh gì, nhưng hắn đã từng thấy qua Lâm Chấn Đông năng lực, Lâm Chấn Đông còn chưa đạt tới tứ khí Động Uyên, đã có thể cùng quốc sư của Ngự quốc sánh vai, nếu như tấn thân Động Uyên, đoán chừng quốc sư đều không phải là đối thủ của hắn, nếu như lại tiến Thái Huyền, sợ là liền vô địch thiên hạ rồi.

Nhận của sư phụ ân tình lớn như vậy, làm đồ đệ gặp một ít đau khổ này tính là cái gì, nhất định phải đem Thiên Thư đưa về Thái Thanh tông, không thể bỏ dở nửa chừng, không thể để cho người đã mất thất vọng.

Ăn xong thịt chuột, quan tài cùng bàn thờ đốt xong, Nam Phong rời khỏi nghĩa trang, mặc dù vẫn còn ho khan, nhưng đã giảm sốt.

Hắn lưng công chắn vàng dùng để quán người chết, trái tay cầm gậy đánh chó, phải tay mang theo một bọc thi cốt, người đi đường ngại hắn xúi quẩy, đều tránh né rất xa.

Nam Phong muốn chính là loại hiệu quả này, cảnh ngộ có thể thay đổi tính cách của một người, Nam Phong ban đầu vô cùng lạc quan, nhưng hiện tại hắn càng ngày càng trầm mặc, gần như không cùng người ngoài nói chuyện, thậm chí có khi hai ba ngày cũng không mở miệng, chính là vui đầu đi.

Thiên Nguyên Tử nói đúng, mọi thứ đều có hai mặt lợi và hại, thân trang phục này của hắn quả thực bớt đi rất nhiều phiền toái, nhưng hắn cũng không được đến đồ ăn, ba thuốc ruột rãnh rồi hai thuốc rười, vốn là mỗi ngày có thể đi ba mươi mấy dặm, hiện tại liền mười dặm đều đi không được.

Gặp được một chỗ huyện thành, Nam Phong ngừng lại, hắn thật sự đói không chịu nổi, giày cũng mòn hỏng rồi, trong tay hắn còn có hai hạt đậu vàng, phải nghĩ cách đem vàng đổi thành tiền đồng...

Chương 28: Biên giới hai nước

Dịch giả: ๖๖๖Cổ๖๖๖Lê๖๖๖Tới๖๖๖Yêu๖๖๖Em

Thời điểm này rất ít cửa hàng đổi vàng thành tiền đồng, chỉ trong thủ đô cùng châu quận và thành lớn mới có, như loại huyện thành nhỏ này là không có, muốn đem vàng đổi thành tiền đồng, nhất định phải dùng nó mua đồ, để người ta thối lại.

Có vết xe đổ, Nam Phong liền không nóng lòng động thủ, trước trong thành dạo qua một vòng, sau đó ra khỏi thành đem chân nệm giấu kỹ, tay không vào thành.

Thời điểm lúc này vàng rất hiếm thấy, lo lắng gặp phải phiền toái, Nam Phong liền đem một hạt đậu vàng dùng tảng đá đập dẹp, chặt chẽ nắm trong tay.

Cửa hàng nhỏ là không đủ tiền trả lại, nhất định cần phải tìm một cửa hàng lớn.

Còn phải có lý do hợp lý, không thể lại bị người chiếm đoạt mất.

Trước trước sau sau cẩn thận suy nghĩ, Nam Phong nghĩ được một biện pháp.

Trong thành có một quán rượu ở khu phố nào nhiệt nhất, giữa trưa là thời điểm thực khách nhiều nhất, Nam Phong từ mặt phía bắc chạy hướng quán rượu, một bên chạy một bên hô, "Số đỏ rồi, số đỏ rồi, ta có vàng á."

Hắn la hét đưa tới người đi đường chú ý, tại mọi người nhìn chăm chú Nam Phong chạy vào quán rượu, hướng quầy hàng giờ lên nắm tay phải, "Chủ tiệm, cho ta mấy cái bánh bao, ta có vàng."

Chủ tiệm nghi hoặc nhìn hắn, nhưng Nam Phong cũng không nóng lòng đưa tay, hắn còn đợi người xem nào nhiệt theo kịp.

Đợi mọi người tiến tới cửa, Nam Phong xoay người hướng mọi người nói, "Đây là người hảo tâm cho ta, các ngươi đừng nghĩ vu oan cho ta."

Lúc này lực chú ý của mọi người đều tập trung ở tay phải của hắn, bởi vì hắn nắm quyền, người khác không biết rõ vàng là hình dạng gì. Không biết hình dạng như nào tự nhiên không thể vu tội trộm cắp cho hắn.

Không thấy mọi người tiếp lời, Nam Phong mới đem trong tay vàng đưa cho chủ tiệm, "Chủ tiệm, ta muốn mua bánh bao."

Có phải vàng hay không, chủ tiệm liếc mắt liền có thể nhìn ra, chủ tiệm nhận lấy vàng nhìn thoáng qua, đặt lên cân nhỏ, bởi vì có rất nhiều người vây xem, chủ tiệm đem cân nhỏ giờ rất cao, biểu hiện với mọi người hắn không ăn bớt phần lượng.

Cân xong, bắt đầu lấy bánh bao cho Nam Phong, bánh bao không lớn, Nam Phong muốn ba mươi chiếc.

"Nhiều như vậy ngươi ăn hết được sao?" Chủ tiệm hỏi.

"Không sao, chúng ta nhiều người, lại cho ta một bầu rượu, Nhị thúc Tam thúc thích uống rượu." Nam Phong nói ra.

Chủ tiệm lấy rượu cho hắn, lại bọc bánh bao, Nam Phong cầm lấy thối lại bạc cùng tiền đồng, ly khai quán rượu, hướng khu phố phía nam chạy đi, một bên chạy một bên hô hào, "Nhị thúc, Tam thúc."

Hắn chạy rất nhanh, rất nhanh bỏ rơi mọi người, chạy đến một con đường khác, Nam Phong đình chỉ la hét, dùng tốc độ nhanh nhất ra khỏi thành, mang lên đồ đạc của mình bước nhanh hướng nam.

Xác định không ai đuổi theo, Nam Phong mới mở ra bọc giấy, cầm bánh bao ăn, hắn đói bụng rất lâu, một hơi nuốt mười cái, còn muốn ăn, nhưng nhịn được, đói quá lâu không thể ăn quá nhiều.

Ăn bánh bao, sinh ra khí lực, Nam Phong bước nhanh về phía trước, trước khi trời tối chạy tới một chỗ thôn trấn tiếp theo, dùng một đồng tiền ở kho cũi, thật ra hai đồng liền có thể ở giường sưởi, nhưng hắn không ở, một là tiểu nhị không muốn hắn ở, hai là chính bản thân hắn cũng không dám ở, giường sưởi là giường liên thông, hắn sợ người khác đoạt đồ vật của hắn.

Trước nóng lòng rời khỏi, chưa kịp mua giày, đi gập, bàn chân trầy xước, Nam Phong từ trên quần áo cắt lấy vải, từ trên chân quần mấy vòng, lại đeo lên đôi giày hồng.

Ăn qua mấy cái bánh bao, Nam Phong từ trong bóng tối đếm tiền mà đối phương trả lại hắn, vàng mặc dù nhỏ, cũng rất nặng cân, ước chừng một lượng, chủ tiệm không lừa hắn cũng không cho hắn giá cao, đổi thành mười một lượng bạc, hiện trong tay hắn còn có mười lượng bạc cùng một ít tiền đồng.

Có tiền, Nam Phong bắt đầu tính toán đổi thân trang phục, bởi vì thời gian dài không tắm rửa, trên thân cùng trên đầu đều sinh ra con rận, cắn quả thực khó chịu.

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, hắn bỏ đi ý nghĩ này, hắn hiện tại không có năng lực bảo vệ mình, người khác không đoạt hắn chỉ là bởi vì khinh thường ra tay, nếu như hắn ăn mặc rất sạch sẽ, liền khả năng bị người tính toán.

Mặc dù như thế, hắn vẫn không yên lòng, không đem ngân lượng bỏ vào trong ngực, mà là nhét vào trong mấy cây xương trong bao phục, chỉ chứa tiền đồng trong ngực.

Sở dĩ lưu một chút trong ngực, là lo lắng gặp phải người nghèo đến điên rồi, ngộ nhờ không đoạt được cái gì, liền có khả năng giết hắn trút giận.

Sáng sớm hôm sau, Nam Phong dậy thật sớm lặng yên lên đường, mùa đông bao giờ cũng có tuyết rơi, mấy ngày nay không có tuyết rơi, phải nhanh lên đường.

Mặc dù hắn không cùng người khác nói chuyện, lại có thể nghe được người khác nói chuyện, thời gian dài cũng nghe đến một ít manh mối, một trong các thủ lĩnh võ đạo của Ngụy quốc là Lâm Chấn Đông mất tích, có người phỏng đoán hắn đã chết. Còn có một việc chính là một vị thủ lĩnh võ đạo khác là Lý Triều Tông cùng hộ quốc chân nhân Long Vân Tử tỷ võ chiến thắng, Long Vân Tử phẩm hạnh ti tiện, giao ra Thiên Thư tàn quyền dĩ nhiên là giả, Lý Triều Tông giận dữ, trực tiếp suất lĩnh người trong võ đạo vấn trách Ngọc Thanh tông.

Trừ hai chuyện này, còn có một chút việc vặt, lúc này phương bắc có hai nước Ngụy, nam phương còn có Lương quốc, ba nước này thường xuyên đánh nhau, không phải người đánh ta, chính là ta đánh hắn, nếu không nữa thì chính là hắn đánh người, tóm lại chính là không hợp nhau.

Những tin tức này đối với Nam Phong không dùng được, hắn để ý chính là một tin tức khác, hướng nam tám trăm dặm có con sông lớn, qua sông là đến Lương quốc khu vực, bởi vì hai nước chính tại giao chiến, trên sông không có thuyền đò, muốn đi Nam quốc chỉ có thể đi trên mặt băng.

Nửa tháng nữa chính là "tam cửu", phải tại lạnh nhất thời điểm chạy tới bờ sông, đập băng qua sông. Nếu như khí trời trở nên ấm áp, băng tan sẽ không có cách nào rồi đi. (***) tam cửu (tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cửu, đếm từ cửu 1 đến cửu 9)

Nửa tháng, tám trăm dặm, một ngày phải đi hơn năm mươi dặm.

Tính ra chặng đường phải đi trong một ngày, Nam Phong không dám lười biếng, trời chưa sáng liền lên đường, đi đến trưa tay không thấy được năm ngón mới dừng lại tới.

Bởi vì hắn ăn uống tốt, không ai sẽ làm khó một kẻ ăn mày mang theo thi cốt, thời điểm nghỉ đêm đã ngoại cố gắng tìm phòng đồ nát, tìm không thấy thì tìm bụi cỏ, đem đồng lửa đốt cháy rừng rực, trong bóng tối thường xuyên nghe được tiếng kêu kì quái hãi người, cũng thỉnh thoảng chứng kiến ánh mắt màu xanh lục, nhưng chúng đều sợ lửa, chỉ cần đồng lửa không tắt, chúng cũng không dám tới.

Có khi trên đường cũng gặp được ăn mày chạy nạn, lúc cách bờ sông còn có năm trăm dặm, Nam Phong gặp một ông lão, ông lão mặc dù quần áo lam lũ lại ăn nói bất phàm, Nam Phong từ trong lời nói của ông lão biết được, lúc này phương bắc hai cái Ngụy quốc đều là người Hồ thành lập quốc gia, mà nam phương Lương quốc mới là người Hán quốc gia, người Hán tại phương bắc địa vị rất thấp, vì vậy có rất nhiều phương bắc người Hán chạy trốn đến nam phương.

Ông lão này là biết chữ, Nam Phong có ý cùng hắn đồng hành, nhưng ông lão đi không nhanh, lo lắng bỏ lỡ thời cơ qua sông, Nam Phong chỉ có thể để lại cho hắn một chút bạc, sau đó một mình lên đường.

Dọc theo con đường này gặp cướp rất nhiều, bị lục lọi bao nhiêu lần Nam Phong đã đếm không hết rồi, bị đánh bao nhiêu lần hắn cũng nhớ không được, tức giận không thể tránh được, ủy khuất cũng không thể tránh được, Thiên Nguyên Tử mặc dù để lại cho hắn kho báu khổng lồ, nhưng không cho hắn chia khoá mở kho báu.

Sau nửa tháng, Nam Phong cuối cùng chạy tới bờ sông, nhưng hắn không ngờ tới chính là bờ sông trú có quân đội, quân đội tại dọc bờ sông thiết lập chốt trạm, nghiêm mật kiểm tra người đi đường.

Phàm là nói lý do không đáng tin, sẽ bị ngăn tại bên ngoài trạm gác, Nam Phong cũng bị ngăn cản, hắn nói chủ nhân chết nơi đất khách, hắn mang theo thi cốt trở về về quê cũ không đáng tin.

Về sau vẫn là lý do đầy nhưng lại đáng tin, bởi vì Nam Phong học người khác, đút bạc cho binh sĩ chịu trách nhiệm kiểm tra.

Giữa trưa chạy đến bờ sông, bờ sông tụ tập rất nhiều người, nhưng không ai qua sông.

Dòng sông rộng năm sáu dặm, Nam Phong hướng trên mặt băng ném tảng đá, phát hiện mặt sông đóng băng rất cứng, người hoàn toàn có thể đi qua.

"Đại thúc, các người chờ cái gì?" Nam Phong hướng một người trung niên hỏi thăm nguyên nhân.

Trung niên nam tử nghiêng đầu nhìn hắn trả lời, "Trời tối."

"Tại sao phải đợi trời tối?" Nam Phong truy vấn, trên bờ sông chỉ ít tụ tập vài trăm người, nhưng không ai đi qua.

"Chờ không được người có thể đi trước." Trung niên nam tử nhìn hần nói.

Nam Phong không biết rõ ngọn nguồn, cũng không dám tùy tiện đi qua, liền tìm chỗ khô ráo ngồi xuống, lấy ra lương khô ăn.

Trung niên nam tử kia có vẻ như rất là đói bụng, thấy Nam Phong ăn lương khô, liền muốn đi tới xin một chút, nhưng lúc trước ngôn ngữ không tốt, lúc này liền không tốt ý tứ há miệng.

Nam Phong đồ ăn là bánh ngô, thấy hần muốn nói lại thôi, liền chủ động bẻ một nửa cho hần.

Nam tử kia tiếp nhận bánh ngô, ăn như hổ đói, "trong sông này có nhiều cá thủy quái, lúc này chính ẩn núp dưới băng rình rập ăn thịt người, ban ngày đập băng sẽ bị chúng phát hiện, chỉ có thể đợi đến ban đêm..."

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đạo nhân áo xanh

Dịch giả: ๖๖๖Có๖๖๖Lê๖๖๖Tôi๖๖๖Yêu๖๖๖Em

"Thủy quái? Thủy quái nào?" Nam Phong nghi hoặc truy vấn.

"Thủy quái ẩn giấu ở dưới băng, không ai nhìn thấy nó." Ăn bánh ngô của Nam Phong, trung niên nam tử kia muốn báo đáp chút gì đó, "Ròng rã đến mùa đông đều ngủ đông, sẽ không ẩn giấu ở dưới băng ăn thịt người làm ác, ta đoán thủy quái kia chắc là một chủng cá lớn, ban ngày bọn nó có thể nhìn thấy chúng ta đi lại trên mặt băng, một khi nhìn thấy bóng người, liền sẽ đánh vỡ mặt băng, đem người kéo xuống nước."

"Trừ nơi đây, chỗ khác cũng có thủy quái à?" Nam Phong hỏi.

Trung niên nam tử lắc đầu, "Nơi đây nhiều nhất, thượng du cùng hạ du ít, nhưng nơi đó nước chảy xiết, băng nổi rất mỏng, không chịu nổi giẫm đạp, muốn qua sông chỉ có thể đi phiến khu vực này."

Nam Phong gật đầu, chuyển lại hỏi, "Buổi tối qua sông chúng sẽ không công kích chúng ta sao?"

"Chúng một mực giấu ở dưới nước, mặc dù buổi tối qua sông cũng không an toàn, nhưng chúng buổi tối thấy vật không rõ ràng, kéo người xuống nước không chính xác như ban ngày." Trung niên nam tử nói ra.

Nam Phong không lại hỏi, chính như trung niên nam tử nói, coi như là buổi tối qua sông cũng không an toàn, nói trắng ra vẫn phải dựa vào vận may.

Ăn xong bánh ngô, Nam Phong hướng hạ du đi đến, từ hạ du tìm chỗ sườn đất tránh gió cuộn mình nghỉ ngơi, đoạn thời gian lúc trước hần đi đường vô cùng vất vả, trước khi qua sông phải nắm chặt thời gian nghỉ ngơi một chút.

Lúc chạng vạng tối, Nam Phong tỉnh, trở mình ngồi dậy, nhìn quanh trái phải, phát hiện rất nhiều người tụ tập bên bờ sông, những người này phần lớn công chẵn nệm, vật phẩm tùy thân cũng cầm ở trong tay, chỉ chờ sau khi trời tối liền muốn đập băng qua sông.

Nam Phong không đi chỗ người nhiều, lại hướng hạ du đi, những người kia tụ tập là vì ngộ nhờ xảy ra chuyện có thể chiếu ứng lẫn nhau, nhưng dưới loại tình huống này, một khi xảy ra chuyện, ai cũng không giúp được gì, thay vì tụ cùng một chỗ, chẳng bằng một thân một mình, như thế mục tiêu cũng sẽ nhỏ một chút.

Cũng có nhiều người ôm tâm lý giống hần, chẳng qua bọn họ đều không gần hạ du như Nam Phong, mà Nam Phong dám đến gần khu vực băng mỏng và nước chảy xiết, là bởi vì hần gầy, thể trọng rất nhẹ.

Lựa chọn khu vực băng mỏng để qua sông có lợi có hại, tai hại là mặt băng có nguy cơ rạn nứt, chỗ tốt là thủy quái sẽ không ở tại chỗ nước chảy xiết, hần có thể làm ra quyết định quyết đoán như vậy, là được lợi từ Thiên Nguyên Tử dạy bảo lúc lâm chung, bất cứ chuyện gì đều có hai mặt lợi và hại, không thể tham lam quá đáng tất cả chuyện tốt đều chiếm hết, chỉ cần lợi nhiều hơn hại thì có thể đi làm.

Trước khi bước lên mặt băng, Nam Phong lại đem tình huống có thể xảy ra nghĩ một lần, nên dùng phương thức gì tiến lên, là đi còn là chạy? Nếu như trượt ngã xuống thì phải làm gì? Nếu như mặt băng xuất hiện vết nứt thì phải làm gì?

Màn đêm buông xuống, có người thử thăm dò bước lên mặt băng, một khi bắt đầu, người phía sau lập tức đi theo, Nam Phong cũng không ở bên bờ trông xem, mà công chẵn nệm bước lên mặt băng.

Nam Phong dùng chính là chạy chậm, mặt băng chiều rộng năm sáu dặm, nếu đi thì quá chậm, nếu chạy thì quá nhanh dễ dàng trượt chân, chạy chậm thích hợp nhất.

Chạy chậm đồng thời, Nam Phong nghiêng đầu nhìn đoàn người hướng thượng du, đoàn người qua sông âm ỉ hỗn loạn, rất nhiều người trượt chân ngã, người phía sau tránh né không kịp va chạm với bọn hán cũng sẽ ngã xuống, chẳng qua tình cảnh mặc dù hỗn loạn, nhưng không ai lọt vào vết nứt.

Rất nhanh, người tự tập ở bờ sông toàn bộ bước lên mặt băng, lúc này chỗ vị trí của Nam Phong khá gần phía trước, hán cũng một mực duy trì vị trí gần phía trước, cách xa đoàn người, thu nhỏ lại mục tiêu là sáng suốt nhất.

Mặc dù mấy trăm người đều bước lên mặt băng, lại không có người nào bị đến thủy quái công kích, ngay tại lúc Nam Phong cho rằng thủy quái không ở cái mảnh thủy vực này, lại chợt phát hiện mặt băng bắt đầu sụp đổ từ thượng du đến gần mặt phía bắc bờ sông, nhiều chỗ sụp đổ, liên tục thành phiến.

"Nguy rồi, thủy quái muốn cắt đứt đường lui của mọi người." Nam Phong ngạc nhiên kinh hãi.

Thời điểm lúc này sắc trời đã rất tối, ánh sáng không rõ, thủy quái không cách nào công kích cụ thể một mục tiêu, vì vậy chúng chọn dùng phương thức tổng tiến công, chặn đường lui, bắt gọn.

Chỉ chặn đường lui là vô dụng, còn phải đem đường phía trước cũng ngăn chặn, như vậy, tất cả mọi người trên mặt băng đều thành cá trong chậu.

Phát giác được nguy hiểm, Nam Phong tăng nhanh tốc độ, thủy quái ngăn chặn đường lui sau đó sẽ từ phía trước ngăn lại đường đi, trước đó nhất định phải rời khỏi phiến khu vực trung tâm này.

Nhưng làm cho hán không nghĩ tới chính là, thủy quái dưới mặt băng nhiều hơn so với tưởng tượng của hán, ngăn chặn đường lui cùng ngăn lại đường đi là tiến hành đồng thời, ở phía sau rất nhiều vết nứt liên tiếp hình thành, phía trước cũng xảy ra tình huống tương tự.

Khe nứt mà thủy quái tạo ra để ngăn cản mọi người cách bờ phía nam rất gần, Nam Phong vội vàng tính toán, phát hiện tại trước khi mặt băng hoàn toàn nứt vỡ, căn bản không có khả năng xông qua.

Trên mặt băng những người khác cũng phát hiện tình huống này, đám người bắt đầu hoảng loạn, trước sau chạy loạn, lúc thì chạy bên trái lúc lại chạy bên phải.

Nam Phong cũng luống cuống, nhưng hán không giống những người khác chạy đi chạy lại trên mặt băng, mà là tiếp tục chạy về phía trước, bất kể là chạy về phía trước còn là hướng sau chạy, đều có khả năng sống sót, nhưng mà tại trên mặt băng loạn chuyển liên hán phải chết không thể nghi ngờ.

Hai bầy thủy quái từ đông hướng tây đem mặt băng tạo thành hai cái khe hở thật dài, lại bắt đầu từ thượng du cùng hạ du hoành hành, bởi vì chỗ vị trí của Nam Phong gần hạ du, đạo khe nứt ngang liền không thể đem hán bao quát trong đó, mà là từ phía tây cách hán vài chục bước hướng bắc nứt ra.

Bởi vì khoảng cách khá gần, Nam Phong thấy được hình dạng của thủy quái, lúc thủy quái đâm nứt mặt băng lộ ra đầu màu xám đen, rất giống đầu cá, so với đầu cá lớn hơn nhiều, chỉ tính phần đầu lộ ra đã gần bằng cái cối xay.

Nam Phong cường ép đè xuống sợ hãi trong lòng, kinh hồn bạt vía chạy về phía trước.

Sau khi một khối băng lớn bị cắt ra, mặt băng ở khu vực chính giữa bắt đầu lắc lư nghiêng lệch, bởi vì diện tích rất lớn, tốc độ nghiêng rất chậm, ban đầu mọi người còn gắng gượng đứng thẳng, nhưng theo biên độ nghiêng tăng lớn, người trên mặt băng bắt đầu trượt chân rơi xuống nước.

Thủy quái dưới nước hình như chê người rơi xuống quá ít, bắt đầu xông lên đâm vỡ băng nổi, số lượng thủy quái rất nhiều, mặt băng tại gặp phải va chạm sau đó rất nhanh chia năm xẻ bảy, mọi người ào ào rơi xuống nước, âm thanh hô hét, tiếng kêu thảm thiết không ngớt, hán người kinh tâm.

Nam Phong không dám quay đầu, hán sợ bản thân sau khi nhìn cảnh tượng đó chân sẽ nhũn ra.

Đội đến mờ hồi đầm đìa bước lên bờ phía nam bãi cát, sau đó Nam Phong mới dám xoay người quay đầu, mặc dù ánh sáng lờ mờ, vẫn có thể thấy cả vùng nước rộng chừng vài dặm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, người bị rơi xuống nước cùng rất nhiều tạp vật trôi nổi trong đó, rất nhiều con cá đen hình thể đặc biệt khổng lồ đầu tròn từ trong nước cuộn cuộn dậy sóng, tùy ý cắn xé, tham lam cắn nuốt.

Sau khi nhìn mấy lần, Nam Phong dời đi tầm mắt không nhìn cảnh tượng máu tanh nữa, nhìn chung quanh trái phải, phát hiện người đến được bờ phía nam tính cả hán không quá bảy tám người, những người còn lại toàn bộ rơi xuống nước.

Nam Phong rất muốn trợ giúp những người kia, nhưng hán không làm được gì cả, chỉ có thể xoay người rời khỏi.

Còn chưa bò lên trên cồn cát bờ phía nam, một đạo thân ảnh màu xanh từ nam hướng bắc bay vút qua, Nam Phong nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo sĩ mặc đạo bào xanh chính từ không trung hướng khu vực bị thủy quái làm hại bay nhanh tới.

Người chưa tới, phía sau trường kiếm đã ra khỏi vỏ, lẳng không xuất kiếm, đánh về phía xa một con cá đen đầu tròn đang cắn người.

Chỗ đạo nhân sử dụng trường kiếm cách con cá đen trong nước rất xa, trường kiếm cũng không chạm đến cá đen, nhưng phía trước trường kiếm phát ra kiếm khí rất dài, kiếm khí hiện lên màu tím nhạt, kiếm khí mặc dù mờ nhạt lại vô cùng sắc bén, khí đến, con cá lớn lập tức đầu một nơi thân một nẻo.

Sau khi giết chết một con cá đen, đạo nhân áo xanh tay trái thò xuống, từ trong nước cách không nắm lên một người, trở tay đem người nọ ném lên mặt băng phía hạ du...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Thái Thanh tổ đình

Dịch giả: ๖๖๖Có๖๖๖Lẽ๖๖๖Tôi๖๖๖Yêu๖๖๖Em

Đạo nhân áo xanh kia cứu ra một người, lập tức lẳng không xoay người, tiến đến cứu giúp người khác.

Sau khi đem mấy người ở gần kéo ra khỏi mặt nước, đạo nhân áo xanh không tiếp tục công kích những cái kia mọc ra răng nhọn đầu tròn quái ngư, mà là trên một cái xe gỗ trong nước giẫm đạp mượn lực, một lần nữa cất cao, hướng tây lao đi.

Đạo nhân kia vóc dáng không cao, bởi vì rời đi quá xa, thấy không rõ cụ thể tướng mạo, thấy không rõ tướng mạo cũng liền không cách nào phán đoán tuổi của hắn.

Quái ngư vẫn ở trong nước cắn người, nhưng đạo nhân áo xanh lại không ra tay, mà di chuyển lòng vòng trên không, sau khi phân biệt và tìm kiếm vài lần thì đưa kiếm vào vỏ kiếm ở sau lưng, từ bên hông rút ra một thanh đoản kiếm, điều chỉnh thân hình, lao xuống vào nước.

Đạo nhân áo xanh vào nước sau đó, dưới nước sóng nước cuộn trào mãnh liệt, thoáng qua sau đó, một con quái ngư to lớn từ trong nước vọt xông mà ra, con quái ngư này hình dáng tương tự với mấy con cá đen đầu tròn, nhưng thân thể nó rất lớn, có nhiều râu dài ở hai bên khố miệng, ngoài ra lân phiến trên người nó cũng không phải là màu đen, mà là màu vàng đỏ.

Cùng quái ngư lao ra mặt nước còn có đạo nhân áo xanh kia, đoản kiếm trong tay cắm ở phần lưng của quái ngư, lúc này tay trái nắm chặt đoản kiếm, tay phải vói ra sau lưng, ý đồ rút ra trường kiếm tại phía sau.

Quái ngư lao ra mặt nước sau đó rất nhanh lại đâm vào trong nước, khi nó vào nước, đạo nhân áo xanh có rút ra trường kiếm hay không Nam Phong không thấy rõ ràng, chú ý của hắn chủ yếu tập trung ở trên thân quái ngư màu vàng đỏ.

Quái ngư lao xuống nước sau đó mất đi bóng dáng, nhưng trên mặt nước đồ sát vẫn đang tiếp tục, cảnh tượng máu tanh tất nhiên là kinh khủng, nhưng người lúc gần chết phát ra thảm thiết âm thanh càng thêm kinh người, đó là một loại làm cho người toàn thân phát lạnh cùng tuyệt vọng.

Từ lúc đạo nhân áo xanh bị quái ngư kéo xuống nước, Nam Phong vẫn vì hắn mà đổ mồ hôi, cũng may cũng không lâu lắm đạo nhân áo xanh kia liền lao lên khỏi mặt nước, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, giữ tại tay phải.

Quái ngư lúc trước chắc là thủ lĩnh của bọn cá đen này, lúc này nó đã bị đạo nhân áo xanh giết chết, những con cá đen kia mất thủ lĩnh liền không có bố cục, bắt đầu lặn xuống chạy trốn.

Đạo nhân áo xanh đưa kiếm vào vỏ, di chuyển nhanh chóng trên mặt nước, nhưng hắn cũng không cứu người, chỉ đem tạp vật trôi nổi trong nước ném tới bên cạnh người bị nạn, có ít người bắt được, có ít người không có bắt được, những người không bắt được tạp vật hắn cũng không quan tâm.

Cũng không lâu lắm, đạo nhân áo xanh hạ xuống mặt băng ở hạ du, kéo lên mấy người đang gãy giữa dưới nước, không lưu lại cũng không nhận cảm ơn, cất bước hướng bắc đi đến.

"Chân nhân, ngài có phải người Thái Thanh tông không?" Nam Phong lớn tiếng hô.

Mặc dù cách rất xa, đạo nhân áo xanh kia vẫn nghe được Nam Phong hô hoán, dừng bước quay đầu, nhìn về phía Nam Phong.

Nhưng Nam Phong không nói gì thêm, hắn đang suy nghĩ nói ra "Ngài có biết Huyền Chân Từ không?" sẽ có hậu quả gì.

Đạo nhân kia thấy hắn không nói lời nào, quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Mãi cho đến đạo nhân kia đi xa, Nam Phong đều không mở miệng, đối phương là hướng bắc đi, coi như là biết Huyền Chân Từ thì cũng không đem hắn đưa đến núi Thái Thanh, còn nữa Thiên Thư quá mức quan trọng, hắn cũng không dám để lộ cho người khác.

Cũng may lúc này đã qua sông, lại hướng nam chính là Lương quốc khu vực rồi, trên đường nghe người ta nói Lương quốc so với Ngụy quốc thì yên bình và giàu có hơn, chắc là sẽ không gặp nhiều sơn tặc cường đạo rồi.

Đưa mắt nhìn đạo nhân áo xanh kia đi xa, Nam Phong xách lên chân nệm lại lần nữa lên đường.

Trừ đối với nguy hiểm lúc trước nghĩ mà sợ, cảnh tượng đạo nhân kia hàng yêu cũng làm cho Nam Phong không ngừng hâm mộ, đạo nhân áo xanh chẳng những có thể lẳng không phi hành, còn có thể đem trường kiếm bức ra kiếm khí trong truyền thuyết, trừ lần đó ra còn có thể ở không trung xoay người, mượn lực từ tạp vật trôi nổi trên mặt nước, làm hắn bội phục nhất là lòng dũng cảm của đạo nhân kia, dám xuống nước hàng yêu, thật dũng cảm, thật uy phong.

Chẳng qua có một điểm hần thủy chung nghĩ không ra, đó chính là đạo nhân áo xanh giống như không quá tận tâm cứu người, chỗ gần hần sẽ thuận tay kéo lên mặt băng, cách xa thì chỉ ném tới một ít trôi nổi tạp vật, nếu đối phương không bắt được, hần cũng mặc kệ.

Vượt qua một triền núi, phía trước xuất hiện ánh lửa, ánh lửa là ánh sáng của ngọn đèn, căn cứ phạm vi ánh lửa đến xem, hần là có một chỗ thôn trấn rất lớn ở ngoài bốn năm dặm phía nam.

Những người sống sót đều đi vào thôn trấn, Nam Phong không vào, hần đã thành thói quen cách xa đám người, từ mặt phía nam thôn trấn tìm chỗ hầm cầu cư trú.

Từ đã ngoại nghỉ ngơi, tình ngu thời điểm rất ít, đa số thời điểm đều là bị rét tỉnh, canh bốn thời gian, Nam Phong lại bị rét tỉnh, đem cỏ cùng chăn cũ nát không cách nào chống lại giá lạnh.

Sau khi tỉnh lại, Nam Phong cuộn lên chăn nệm tiếp tục đi đường, hần lúc này đã đến Nam quốc khu vực, lúc sáng sớm hướng người hỏi thăm chỗ núi Thái Thanh, bách tính nơi đây vậy mà không ai biết, lại hỏi Uyển Lăng, cuối cùng có người biết, Uyển Lăng là một cái huyện, chịu sự quản lý của quận Đan Dương, ở tại phía đông nam, cách nơi này hơn tám trăm dặm.

Lúc này trên thân Nam Phong còn mang có tiền bạc, lúc mua lương khô lại hỏi chủ cửa hàng, chủ cửa hàng cũng biết huyện Uyển Lăng, cùng với dân chúng nói giống như đức.

Xác định vị trí, Nam Phong mua lương khô lại lần nữa lên đường, tám trăm dặm, còn phải đi một tháng.

Đi đến Lương quốc, Nam Phong phát hiện phương nam Lương quốc cùng phương bắc Ngụy quốc có khác biệt rất lớn, thời tiết chính là rõ ràng nhất, Lương quốc mặc dù cũng là mùa đông, nhưng không rét lạnh như Ngụy quốc, buổi tối không nhóm lửa thì cũng không lạnh đến mức chịu không được.

Còn có chính là Lương quốc giàu có và đông đúc hơn Ngụy quốc, trên đường gần như không thấy được ăn mỳ, bách tính ăn mặc đều tốt hơn một ít so với bách tính của Ngụy quốc, mặc dù không đến mức cơm áo không lo, nhưng cũng không đến mức chịu đói chịu rét, áo rách quần manh.

Còn nữa, Lương quốc dân phong thân thiện hơn so với Ngụy quốc, nhiều khi hỏi đường sẽ kiên nhẫn chỉ dẫn.

Chinh thể mà nói Lương quốc tốt hơn so với Ngụy quốc, nhưng đây cũng chỉ là chinh thể, người xấu nơi nào cũng có, nửa đường cũng đã gặp qua sơn tặc, lúc mua lương khô cũng bị chiếm đoạt ngân lượng.

Mới đầu mỗi ngày Nam Phong có thể đi hơn ba mươi dặm, nhưng mười ngày sau, mỗi ngày hần chỉ có thể đi bảy tám dặm rồi, cái này không phải là bởi vì đói bụng không còn chút sức lực nào, mà bởi vì hần cà nhắc rồi, tại lúc đi trên đường, bị xe ngựa lao như tên bắn đụng phải.

Trên đùi có thương tích, đi lại càng gian nan, đối với gian nan, Nam Phong đã thành thói quen, hần đi đoạn đường này đều rất gian nan.

Một tháng sau đó, Nam Phong đi tới quận Đan Dương, ngay tại hần trên đường đi tới huyện Uyển Lăng, vận rủi lại lần nữa tìm đến, buổi tối ngủ ở phòng đồ nát lúc bị độc vật cắn, hần không biết là con gì, nhìn vết thương không giống như là loài rắn tạo thành, hần là loại côn trùng hình dáng không lớn.

Bị cắn chính là ngón trỏ phải, cùng ngày ban đêm liền bắt đầu sưng tấy, phát giác được nguy hiểm, Nam Phong dùng dao nhỏ mà Thiên Nguyên Tử lưu lại, cắt đầu ngón tay, dùng sức bóp nặn, gắng sức nặn máu ra, biện pháp này là hần nghe được từ chỗ lão ăn mỳ, hần cũng không xác định được có hiệu quả hay không.

Buổi sáng, cả cánh tay đều tê dại, bàn tay sưng tấy phát đen, Nam Phong lại nghiền răng cắt mấy ngón tay khác, mặc cho máu đen tự động nhỏ giọt.

Sự thật chứng minh hần làm như vậy là đúng, đến buổi chiều, cánh tay phải liền khôi phục bình thường, nhưng hần vốn là vô cùng gầy yếu, trong khoảng thời gian này ăn uống rất kém, mất máu nhiều làm cho hần vô cùng suy yếu, từ quận Đan Dương đến huyện Uyển Lăng chặng đường dài mười dặm phải đi mất hai ngày.

Núi Thái Thanh ở phía bắc huyện Uyển Lăng, Nam Phong dậy sớm khởi hành, sáng sớm giờ nào đi tới núi Thái Thanh, lúc này sương mù trong núi còn chưa tiêu tán, núi Thái Thanh nguy nga bị bao phủ bởi một mảnh sương mù mờ mịt.

Trước đây Nam Phong từng nghĩ tới Thái Thanh tông nhất định rất lớn, nhưng hần không nghĩ tới sẽ lớn như vậy, cổng đá lên núi lớn dọa người, cột đá có kích thước hai người ôm, cột trái và cột phải cách nhau ba trượng, trụ chống bia đá cao vút trong mây.

Hướng bắc có một chỗ sân bãi cực kỳ rộng rãi, chiếm diện tích vượt qua trăm mẫu, có hình tròn, phù bằng đá phiến hai màu, đá phiến hai màu đen trắng đem trộn cái sân bãi lát thành một bức âm dương thái cực đồ rất lớn.

Lúc này có mấy trăm người đang trên quảng trường thái cực luyện võ, những người này đều mặc quần áo đạo nhân, tuổi tác không đều từ bảy tám tuổi đến mười mấy tuổi, chia làm ba chỗ, luyện đều là công phu nhập môn thô thiển.

Quảng trường chính bắc là đường đá lên núi, đường đá rộng hơn ba trượng, đều lát bằng đá, có vô số bậc thang, nối thẳng đại diện ở sườn núi.

Đại diện ở sườn núi là danh xứng với thực đại diện, lớn hơn mấy trăm lần miếu đồ nát lúc trước hần ở, kiến trúc lớn như vậy, lúc trước hần chỉ gặp một lần, đó chính là hoàng cung của Ngụy quốc, đại diện tự nhiên không lớn bằng hoàng cung, nhưng cũng không nhỏ hơn bao nhiêu.

Trừ sườn núi chỗ đại diện, trong núi còn có rất nhiều kiến trúc nhỏ hơn, ít nhất cũng có hơn mười chỗ. Tại đường lớn phía tây, có một cái đường nhỏ uốn

lượn lên núi.

Nam Phong nhìn lên núi Thái Thanh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nơi này là môn phái của Thiên Nguyên Tử, cũng là điểm cuối của chuyến hành trình của hắn, trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng đã tới...

Bạn đang đọc truyện *Tham Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.